

ELIZABETH GRAHAM

OMUL CEL NOU DE LA CEDAR HILLS

NEW MAN AT CEDAR HILLS

Traducător: Mihnea Columbeanu

„N-am nevoie de un bărbat!” declarase Abby MacKenzie – și, într-adevăr, până acum se descurcase foarte bine cu conducerea fermei ei de vite din Alberta și plata datoriilor zdrobitoare pe care le lăsase tatăl ei în urma lui. Își dădea seama însă că, împotriva propriei voințe, ajunsese să se bazeze pe noul ei șef de echipă, Ben Franklin, mult mai mult decât se așteptase – și curând, împotriva propriei voințe, a fost nevoită să recunoască faptul că atracția fizică ce se formase atât de rapid și arzător între ei se transformase, din partea ei cel puțin, în dragoste. Dar ce rost ar fi avut să se îndrăgostească de Ben, când acesta recunoștea sincer că o iubea pe soția fratelui său?

— Nu-ți face iluzii, Ben Franklin! Vei constata că nu-s la fel de naivă ca Harry în privința farmecelor dumitale!

— Nu?

Ben făcu un pas înainte, insinuant, iar Abby se retrăsă grăbită.

— Asta rămâne de văzut, nu-i așa? Ar putea fi interesant să te fac să-ți schimbi părerea... sau, poate, tocmai asta urmărești?

Glasul lui coborî până la o tonalitate mai joasă, aluzivă.

— Joci rolul femeii care nu poate suferi bărbații, pentru a le ațâța amorul propriu să-ți dovedească dacă te pot doborî sau nu? Ei bine...

Ajunsesse atât de aproape, încât Abby simțea vibrațiile masculine ale trupului său musculos.

— ... n-aș putea să rezist niciodată unei asemenea provocări.

Strigătul ei surprins fu retezat când Ben întinse mâinile pe neașteptate și o trase spre el, coborându-și gura peste buzele ei întredeschise și apăsând cu o asemenea putere, încât din mintea lui Abby se risipi orice gând. Niciodată n-o mai sărutase un bărbat atât de sigur pe sine, atât de sigur de reacția pe care avea s-o provoace. I se învârtea capul, și ridică înnebunită mâinile să-i împingă pieptul tare și umed, dar senzația firelor de păr scurte și aspre pe palmele ei nu reuși decât să-i sporească amețeaua buimacă, făcându-i mâinile să urce încet spre a se agăța de umerii lui netezi.

Și atunci, i se întâmplă un lucru ciudat. Părea să fi ajuns dincolo de amorțeaua șocului, la un nivel unde nu mai urcase niciodată, un plan pe care nici nu-l visase măcar. Un platou care se sfârșea cu o colină abruptă, atrăgătoare și respingătoare în același timp. Buzele lui Ben, îmblânzindu-se în timp ce trupul i se întărea lipit de formele ei maleabile, o însemnau să escaladeze acele culmi, sondându-i senzual gura, pe când mâinile i se mulau peste curbele fâpturii ei, apăsând-o pe propriul lui trup viril. O reacție căreia Abigail MacKenzie nu-i bănuie niciodată existența se învâpăie pe neașteptate, împingându-i ființa docilă în

sus, spre chemarea lui nesăţioasă, cu gura apăsând ca răspuns la apăsare, până când un sunet neaşteptat îi penetra conştiinţa cu o forţă zdrobitoare.

— Scuză-mă, Ben... Abby?!?

Capitolul 1

Noul-sosit studie cu ochii îngustați firma pe care scria Cedar Hills Ranch – M. MacKenzie, iar mâinile lui capabile și bronzate traseră de volan, făcând microbuzul verde și prăfuit să cotească de pe șoseaua asfaltată pe o alee mărginită cu copaci. Era un drumeag de țară, având de o parte și de alta garduri vopsite cu grijă în alb, care împrejmuiu pășunile de un verde strălucitor, pline cu iarbă succulentă pentru duzina de iepe care pășteau acolo cu mânjii lor.

Ochii lui de un verde deschis scrutară aleea spre casa joasă dar întinsă cuibărită în capătul ei, apreciind-o cu o înălțare surprinsă a sprâncenelor precis marcate, în timp ce mașina înainta aproape fără zgomot pe pământul bătătorit. Contopită cu peisajul ca și cum s-ar fi aflat acolo de-o veșnicie, clădirea de bârne văruiate avea un aer primitiv, ferestre cu ochiuri mici și, la intrare o ușă bătută în fier. Mașina se opri pe pietrișul curții din față, de o curățenie aseptică.

Picioarele încălțate în cizme de piele ale șoferului scrâșniră aspru pe pietriș, în timp ce pornea spre intrare, cu șoldurile suple strânse în docul bleu al pantalonilor și umerii lați și musculoși conturându-i-se prin geaca de blugi.

O femeie durdulie și cărunță, cam încurcată, ca și cum ar fi fost deranjată de la o treabă importantă, îi răspunse când bătu pentru a treia oară la ușa groasă de lemn, abia învrednicindu-l cu o privire când vizitatorul își ridică de pe cap pălăria Stetson cu boruri late și întrebă politicos:

— Domnișoara Abigail MacKenzie?

— A, domnișoara trebuie să fii omul cel nou, spuse îngrijorată femeia. O vei găsi pe domnișoara MacKenzie în biroul de-acolo, adăugă ea, arătând spre capătul opus al casei.

Și dispăru din nou, închizând ferm ușa în urma ei.

Omul cel nou ezită, încruntându-se gânditor, apoi porni cu pași calmi pe cărarea asfaltată. Încetini când se apropie de aripa nouă a casei, semiseparată, auzind o voce ridicată care era clar că se certa.

— Nu mă interesează, Dave, declara o femeie ce părea tânără după vocea care în mod normal ar fi sunat plăcut, dacă n-ar fi fost ascuțită de furie. Vreau ca vacile astea să fie duse de-aici săptămâna viitoare, indiferent dacă prietenii tăi camionagii sunt gata să le ia sau nu! Dacă nu pot, vom găsi pe altcineva să le ducă!

— Ei, haide, Abby, răspunse aspru un glas bărbătesc gros, abia ascunzându-și nervozitatea. Încă o săptămână n-o să conteze, iar dacă Jack ne acordă niște termeni avantajoși...

— Termenii ăia avantajoși ți-i acordă ție!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Știi foarte bine ce vreau să spun! Oricum, continuă ea pe un ton mai obosit, n-am chef să rămână nicio treabă neterminată. În orice zi poate să apară cineva din familia West și nici nu mă gândesc să-l las să arate ceva cu degetul, spunând că nu pot conduce ferma de una singură!

— Abby!

Se auzi un zgomot de pași grei pe pardoseala de dale, apoi glasul bărbatului reluă, rugător:

— De ce nu te măriți cu mine? Atunci, n-ai mai avea de ce să-ți faci griji cu cei din familia West. Te vor lăsa în pace, dacă ai avea un

bărbat care să se ocupe de toate.

— N-am nevoie de niciun bărbat! replică ea cu aprindere, iar Dave râse încetișor.

— Dacă am văzut vreodată în viața mea o fată care are nevoie de un bărbat, tu ești aia! mormăi el grobian.

— Ia mâna de pe mine, Dave! N-am nevoie nici de ajutorul tău, nici de-al altuia, ca să conduc ferma asta.

— Nu la condusul fermei mă gândeam. S-ar putea să te mire ce auzi, Miss Abigail, dar în viață mai sunt și altele pe lângă creșterea vitelor – lucruri foarte plăcute, despre care poate-ar trebui să te învăț vreo câteva...

Strigătul el fu înăbușit brusc, iar străinul păși spre ușă, observând dintr-o privire silueta zveltă a unei fete care se lupta tăcută cu un bărbat bine legat, a cărui gură se trântise peste a ei, în timp ce-și trecea familiar mâinile peste bluza bleu cadrilată a cămășii.

— Vă deranjez? întrebă el simplu.

Abby fu eliberată brusc, în timp ce Dave se întorcea cu o înjurătură spre necunoscutul din ușă. Acesta își scoase pălăria cu o grație leneșă, dezvăluindu-și părul des ce părea să fie roșcat-închis sau castaniu. Dar bărbia lui fermă, repezită înainte, gura cu buze strânse și ochii verzi nu aveau nimic șovăitor.

— Tu cine naima mi ești? se răsti furios Dave.

Nepăsător, străinul ridică din umeri.

— Sunt...

— Trebuie să fie omul cel nou! exclamă Abby cu o voce gătită, vizibil ușurată, în timp ce-și netezea părul auriu-roșcat și-și vâră înapoi în

pantaloni cămașa pe care i-o scosese ră explorările amoroase ale lui Dave.

— Așteaptă afară! mârâi Dave.

— Nu!

Privind din nou ochii neabătuți ai străinului, Abby îl întreabă:

— Ai... ai experiență ca șef de echipă?

Sprâncenele șatene ale acestuia se ridicară cu ușoară surprindere.

— Oarecum, ecunosc el. Dar...

— Bun, îl întrerupse scurt Abby. Ești angajat – iar tu ești concediat! i se adresă ea lui Dave, cu buzele fremătând de enervare, întorcându-se spre el.

— Ce?!?

Dave făcu un pas spre ea, agresiv, bolborosind amenințător:

— Nu poți să mă concediezi. Tatăl tău...

— Tatăl meu a murit, îi aminti Abby, cu ochii întunecoși, reci ca doi țurțuri albaștri. Nu știu ce planuri își făcuse cu tine, dar eu n-am fost niciodată de acord.

— Auzi la ea...!

Dave mai făcu un pas, cu chipul palid înroșit de furie, dar în același timp străinul își mișcă zgomotos picioarele, atrăgându-i atenția spre el. Câteva momente ochii li se înfruntară, o pereche de un verde metalic, ceilalți albaștri spălăciți, apoi Dave își luă pălăria de pe birou, cu un gest furios.

— O să mai auzi tu de mine, Abby! o preveni el crunt. O să-ți pară rău pentru ce-ai făcut – Maica Ta, Christoase, păi p-ăsta nici nu știi cum îl cheamă!

— Cum te numești? îl întreabă Abby pe străin.

— Ben, răspunse el încet. Ben Franklin.

— Ei bine, Ben, fă cunoștință cu Dave Corben, căruia îi iei locul.

Apoi, Abby se întoarse rece spre Dave, care devenise livid la față.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai pleca de-aici cât mai repede, pentru ca înlocuitorul tău să se poată instala.

Ochii lui Dave îi sfredeliră pe ai ei câteva momente, după care fostul șef de echipă ieși furtunos din birou, trecând pe lângă Franklin ca și cum nici n-ar fi existat.

Imediat ce Dave ieși, Abby se trânti pe scaunul de la birou, cu umerii aduși și capul plecat, aproape uitând de noul sosit, până când acesta întrebă încet:

— Întotdeauna acționezi atât de impulsiv? De fapt, are dreptate – nu știi nimic despre mine.

Abby ridică privirea spre el, fără să-și miște mâna care-i acoperea fruntea sub părul roșu-auriu mățâsos.

— Vei trece printr-o perioadă de încercare, domnule... Franklin? repetă ea, pe un ton neîncrezător. Ben... Franklin?

Un zâmbet ușor încreți colțurile ochilor lui verzi.

— Mama mea a fost o mare patriotă și îl admira mult pe Benjamin Franklin.

— Aha. Spui că „a fost”. A murit?

— Acum câțiva ani.

— Și restul familiei?

— Nu i-am mai prea văzut în ultima vreme.

Simțind că nu dorea să discute despre trecutul lui, Abby începu să-i descrie pe scurt îndatoririle și salariul.

— Pare... generos, comentă el prudent. O proprietate de mărimea asta îşi poate permite să plătească asemenea salarii?

Abby ridică din umeri.

— Atâta-i plătea tatăl meu lui Dave Corben şi nu văd de ce n-ai primi tot atât, dacă meriţi.

Ochii lui se opriră un moment spre curba plină a buzelor ei, iar Abby simţi o roşeaţă inexplicabilă cuprinzându-i incomod obrajii de culoarea mierii. Ochii aceia verzi o priveau cu o intensitate tulburătoare, care-i declanşa semnale de alarmă în subconştient.

— Spui... ăă... că ai experienţă. Unde anume ai mai lucrat?

Ben ridică din umeri, îndreptându-se spre scaunul din faţa biroului.

— În ultima vreme, prin Texas. Am condus o fermă mult mai întinsă decât asta.

— Ştii ce întindere are ferma mea? se încruntă Abby, apoi privirea i se însenină. A, cred că ţi-a spus Phil Hansen, când ai vorbit cu el despre slujbă.

Gura ei cu contururi senzuale se curbă într-un zâmbet uşurat.

— Mă bucur că ai ales postul ăsta în locul celui care ţi s-a oferit mai spre nord. Mai ales acum, când Dave...

Se încruntă din nou, jucându-se cu un pix, pe mapa de birou verde.

— Pentru mine este foarte important, domnule Franklin, continuă ea răspicat, ca la Cedar Hills totul să meargă perfect. Tatăl meu a murit recent, şi vreau... vreau să conduc de una singură ferma, cu succes.

Buzele pline i se strânsură înconştient.

— Există unii oameni care nu mă cred capabilă de asta şi vreau să le dovedesc că se înşală.

— Și care oameni se fie ăștia? întrebă el.

— A, doar câțiva masculi din Alberta care cred că o femeie nu e în stare de nimic fără un bărbat puternic și taciturn lângă ea, replică Abby aproape absentă, amintindu-și de testamentul tatălui ei care-i acordase lui John West, vechiul lui prieten de pe vremea când fuseseră pionieri, puteri aproape nelimitate asupra conducerii Cedar Hills Ranch. Era adevărat că albertanul, proprietar al unui enorm imperiu al creșterii vitelor din provincia vecină, investise substanțial în Cedar Hills, dar Abby considerase o amenințare oferta lui de a trimite un membru al familiei pentru a o „asista” la conducerea fermei. Bănuia că, la fel ca propriul ei tată, John West și familia lui erau dominați de tradițiile greu de șters din Old Country.

Conform acelor tradiții, locul unei femei era în casă, gătind, spălând și ajutând la muncile mai importante ale bărbaților. Abby, însă, simțea o mândrie perversă că nu trebuise să gătească în viața ei mai mult decât ouă fierte sau – cu multă bunăvoință – jumări, concentrându-și energia asupra muncilor în aer liber, care pentru ea erau incomparabil mai interesante. Expresia absentă i se șterse brusc din ochi, când își dădu seama că, între timp, Ben Franklin îi pusese cel puțin o întrebare.

— Scuză-mă, ce-ai spus?

În ochii lui verzi se ivi o licărire amuzată.

— Tocmai te-am întrebat dacă n-ai considera că un bărbat e necesar pentru... anumite lucruri, repetă el cu un glas în care se simțea o forță ascunsă, în pofida tonului blând și amabil. Pentru copii, de pildă. Nu vei avea nevoie de un bărbat, mai târziu? Sau nu intenționezi să perpetuezi spița familiei MacKenzie?

— N-ar mai fi niște adevărați MacKenzie, nu-i așa? replică ea înroșindu-se, fără a ști cât de atrăgători îi erau bujorii din obraji, care-i scoteau în evidență ochii de un albastru intens, ca al unui lac. Într-o bună zi, am să mă gândesc eu și la măritiş și copii, adăugă cu un aer ușor sfidător, când le voi...

— ... dovedi acelor albertani că poți fi mai bărbată decât un bărbat? completă enigmatic Ben, văzând că Abby se întrerupsese.

— Poate.

Capul ei se ridică, atent, când din apropiere se auzi zgomotul unei camionete. Aruncând pe birou pixul cu care se jucase, se ridică, suplă și dreaptă, în cămașă și blugi strânși pe șolduri.

— Dacă vrei să-ți iei lucrurile, domnule Franklin, cred că acum te poți muta în noua duminale locuință.

— Mă numesc Ben, îi aminti el, în timp ce o urma spre ușă.

Întorcându-se să-l privească, Abby constată că trebuia să ridice privirea mai sus de statura ei înaltă de un metru și șaiszeci și trei de centimetri. Deși nu era la fel de masiv ca Dave, se observa că, într-o luptă dreaptă, Ben Franklin ar fi învins ușor, cu îndărătnicia de oțel care i se simțea în poziția bărbiei și trupul lui musculos, compact. Compact, acesta era cuvântul, astfel încât alți bărbați ar fi părut niște pitici pe lângă el, oricât înalți și voluminoși erau.

— Abby, se prezintă ea scurt, privind cu ochi adumbriți cum camioneta lui Dave dispărea în lungul aleii, schimbând cu furie vitezele; de pe buze i se desprinsese involuntar un oftat. Dacă vrei să-ți aduci lucrurile, am să-ți arăt unde vei locui.

Când Ben reveni de la mașină, aducând numai o șa lucrată

meșteșugit, de piele deschisă la culoare, Abby îl aștepta în fața unei căsuțe ce bârne, ca o reproducere în miniatură a casei mari. Șaua, împreună cu numărul de înmatriculare din Texas al microbuzului, stârni curiozitatea lui Abby. Costumul de blugi al lui Ben era asemănător cu cele purtate de mulți lucrători la fermele din zonă, dar niciun văcar de rând nu și-ar fi putut permite să aibă o șa atât de scumpă.

— Îți vei aduce și familia? întrebă într-o doară Abby, în timp ce Ben o urma în casă, după ce-și lăsase șaua afară.

— Nu.

Acest răspuns scurt n-o lămură cu nimic, dar Abby nu mai făcu nicio încercare de a scormoni în viața lui personală. Regulile aspre ale regiunii, deși nescrise, erau stricte: nimeni nu putea fi obligat să ofere mai multe informații decât erau strict necesare.

Urmele plecării neașteptate a lui Dave se vedeau peste tot în casa cu două dormitoare a șefului de echipă. Covoarele din livingul intim și comod se adunaseră grămadă pe podelele lustruite, semn că Dave își târâse lucrurile peste ele; vasele stăteau îngrămădite în chiuveta bucătăriei de alături; patul în care dormise arăta într-un hal fără de gal.

— Am... am să-i spun lui Harry să coboare și să facă puțină ordine, se scuză Abby.

— Harry?

— Harriet – doamna James, menajera.

— A, da. Cea care mi-a spus unde să te găsesc.

— Probabil, dacă te-ai dus mai întâi la ușă. Ea se ocupă de casă, iar soțul ei, Phil, răspunde de alte o mie și unu de lucruri, inclusiv grădinile.

— Grădinile? repetă absent Ben, studiind locuința pe care urma s-o

ocupe în viitorul apropiat.

— El ne aprovizionează cu zarzavaturi proaspete de sezon și îngrijește grădina de flori din spatele casei.

Abby îl urmă în timp ce Ben deschidea ușa frigiderului. Amândoi văzură în același timp că era gol.

— Poate ar fi mai bine ca azi să iei cina în casa principală. Măine, Harry se va duce în oraș după cumpărături, așa că-i vei putea spune de ce anume ai nevoie.

— În mod normal, am să-mi gătesc singur? întrebă Ben, întorcându-și ochii verzi spre fața ei.

Abby ridică din umeri.

— Poți și să mănânci cu ceilalți bărbați necăsătoriți, la cantină. Dave prefera întotdeauna să-și facă singur mâncarea, mai puțin atunci când...

— Mai puțin atunci când veneai să i-o gătești tu? completă el ironic.

— Nu! râse cu dispreț Abby. Nu-s genul de gospodină, domnule... Ben. Vei constata că în district se găsesc destule femei singure care ți-ar satisface cu plăcere orice... necesități.

— Bun, răspunse el netulburat, urmând-o înapoi în living, unde șemineul de lângă peretele din fund încă mai păstra urme ale focurilor care fuseseră aprinse acolo. Dar cred că-mi pot rezolva singur majoritatea... necesităților.

Dintr-un motiv neclar, aceste cuvinte făcură obrajii lui Abby să se înroșească. Porni spre ușă, bocănind pe podele cu picioarele ei mici, încălțate în cizme, iar din prag se mai întoarse o clipă să spună:

— Atunci, te aștept la șapte. În timp ce mâncăm, am să-ți trec în revistă atribuțiile.

— Un stimulent perfect pentru digestie, comentă grav Ben, în timp ce ieșeau iar la soare.

Abby îi aruncă o privire tăioasă, dar pe chipul lui slab nu se vedea nici urmă de umor. Își continuă drumul spre casă, în timp ce Ben se ducea din nou la mașină, probabil ca să-și ia și restul lucrurilor. Ridicând din umeri, Abby își spuse că avea să afle mai multe despre el, la masă.

— Harry?

După câțiva pași zgomotoși pe podelele lăcuite din holul spațios, picioarele continuă să-i sune mai înfundat, la trecerea peste blănurile groase întinse pe ici pe colo. Se opri în ușa bucătăriei. Harry ridică privirea dinspre cuptorul pe care tocmai îl închidea, cu fața ei dolofană înroșită de căldură.

— Mai avem o gură de hrănit la cină, îi spuse Abby, adulmecând cu poftă. Ce mâncăm?

— Costițe la cuptor, și-am să mai pun un cartof la copt. Cine e, omul cel nou?

— Mhm...

Intrând în încăpere, fata luă o bucată de țelină dintre ingredientele spălate pentru salată, mușcând din ea cu dinții ei mici și albi.

— Mor de foame!

— Bine, da ai grijă să nu mănânci ca un țărănoi în fața noului angajat, o muștră Harry caustic, privindu-i silueta subțire ca nuiaua. Ai să-ți iei o rochie pe tine?

Abby făcu ochii mari.

— De ce să-mi iau o rochie? E doar un bărbat ca oricare altul...

— Într-o bună zi, Abby MacKenzie, ai să te lămurești și tu că nu toți bărbații sunt la fel, iar unora le place ca femeile să arate ca niște femei.

Apoi, privirea menajerei deveni mai tăioasă.

— Și la urma urmei, de ce vine aici ca să mănânce? Credeam că lucrătorii mănâncă la cantină.

— A, da, încă nu ți-am spus. Nu e doar un lucrător oarecare – l-am concediat pe Dave, iar pe acest Ben Franklin l-am pus șef de echipă în locul lui.

Harry scoase o exclamație îngrozită, rămânând cu gura căscată.

— Ce-ai făcut?!?...

— L-am dat afară pe Dave, repetă Abby cu un calm aparent. Își permitea familiarisme cu mine, și nu-mi plăcea deloc, așa că l-am expediat.

— L-ai... Dar credeam că tatăl tău...

— Tata nu s-a pomenit niciodată pipăit peste tot de etichete mari și păroase ale lui Dave! se răsti Abby, întorcându-se spre ușă. Dacă asta-nseamnă dragostea și căsătoria, atunci prefer să rămân nemăritată!

Menajera clătină din cap, în timp ce Abby ieșea din bucătărie.

În camera ei, fata își scoase hainele și intră în baie, unde făcu un duș fierbinte, bucuroasă să scape de senzația mâinilor lui Dave care-i pângăriseră pielea fină, prin cămașa subțire de bumbac. Până și amintirea pipăielilor lui pofticioase îi trezea fiori – patima agresivă a bărbaților mai coți, ca Dave, nici nu se compara cu jocurile drăgăstoase nevinovate în care Abby se complăcuse cu colegii de școală.

Revenind în camera ei, care avea înfățișarea spartană și austeră pe care Abby o prefera în locul flecuștețelor și briz-bizurilor cochete cu care

se înconjurau prietenele ei, luă pe ea un rând de haine diferite de cele pe care le purta în timpul zilei. De astă dată, cămașa avea o culoare albastră mai închisă, care-i punea în valoare ochii de culoarea cerului, iar pantalonii marinărești, de poliester bleumarin, i se mulau pe șoldurile cu contururi delicate și picioarele suple. Așezându-se la masa de toaletă, luă o perie țeapănă și începu să-și pieptene viguros părul auriu-roșcat strălucitor... nu cu intenția de a se înfrumuseța în mod deosebit, ci pentru că mișcarea ritmică o liniștea, în actuala ei dispoziție tulburată.

Puțini oameni, poate doar cu excepția lui Harriet, care uneori o înlocuia pe mama ei moartă când Abby avea cinci ani, știau despre tumultul care o răscolea din când în când. Doruri nedefinite, mai frecvente din urmă cu șase luni, când murise și tatăl ei, o făceau să se simtă dezechilibrată într-o lume dominată de bărbați, tocmai când avea nevoie de a se dovedi egală cu ei. Atâta timp cât tatăl ei trăise, Abby i se simțise o ajutoare și prietenă de nădejde, neavând nevoie de mai mult decât de cuvintele lui de laudă, din când în când, pentru a fi mulțumită. Deși nu era un om dedat efuziunilor sentimentale, între ei existase totuși o legătură strânsă, astfel încât moartea lui o lovise puternic, din mai multe puncte de vedere.

Uneori, se simțea ca o cățelușă părăsită, singură într-o lume care putea fi crudă cu cei neputincioși. Abby, însă, se hotărâse să nu fie niciodată neputincioasă. Neputința însemna slăbiciune, și niciun copil al arogantului ei tată nu și-ar fi recunoscut vreodată slăbiciunile. Încă de la o vârstă foarte fragedă, Adam Mackenzie îi insuflase fiicei sale un spirit de independență, lăsându-i moștenire înverșunarea neînduplecată a strămoșilor săi scoțieni. Nimeni, bărbat sau femeie, nu-i putea răpi această

aprigă mândrie de a fi stăpână pe viața ei. Și cu atât mai puțin Dave Corben.

Nervozitatea de acum nu era decât o reacție feminină față de faptul că-l concediase, de a ști că prezența lui masivă n-avea să se mai interpună între ea și lucrătorii din subordine. Dar avea să supraviețuiască – cu sau fără ajutorul omului nou, căruia încă nu-i pusese calitățile la încercare.

* * *

Indiferent pentru ce fusese pregătită, nu se așteptase în niciun caz la bărbatul chipeș și elegant, în costum gri închis și cămașă de mătase gri mai deschisă, care se înființă în prag la ora șapte punct. Nu prevăzuse nici faptul că ochii lui de culoare deschisă aveau să-i studieze îmbrăcămintea lejeră cu un aer ușor nemulțumit și extrem de grăitor.

Simțindu-se nefiresc de iritată din cauza poziției dezavantajate în care se afla, Abby îl conduse în livingul cu tavan jos și-i aduse whisky-ul cu sifon pe care-l ceruse, așezându-se în fața lui, cu un pahar de vin slab de Xeres, într-unul dintre fotoliile tapițate cu creton care încadrau șemineul.

— Ei bine, domnule Franklin, începu ea, cu o voce intenționat rece, cred că a sosit momentul să-mi spui câte ceva și despre dumneata.

— Ce anume dorești să afli... Abby? îi accentuă el numele, observând cu mulțumire cum i se înroșeau obraji de culoarea mierii.

— Păi, ai putea să-mi spui, pentru început, cu ce te ocupai în Texas. Nu ești american, nu-i așa?

— Într-adevăr. Sau, mai bine zis, numai pe jumătate.

— A, da, după mama dumitale cea patriotă, zâmbi ea subțire. Mai

sunt și alții ca dumneata acasă?

Ben o privi prudent.

— Mai am... trei frați, dacă la asta te referi.

— Serios? Să nu-mi spui că printre ei mai figurează și un George Washington și un Abraham Lincoln!

— George e fratele meu cel mai mare, răspunse grav Ben. Linc e cel mai mic – când s-a pus problema să-și boteze un fiu „Abraham”, mama mea a tras linie.

Într-o neașteptată descărcare a tensiunii, Abby izbucni în râs.

— Deci, ia să vedem, ce-avem aici? George Washington, Benjamin Franklin, Lincoln, și... parcă spuneai că mai ai un frate?

— John Adams. Mama spera să continue și cu Andrew Jackson și Daniel Boone, dar Linc a fost ultimul.

— Cred că a fost plăcut să crești într-o familie numeroasă ca a dumitale, comentă Abby, cu o nostalgie involuntară.

— Au fost și unele neajunsuri, o consolă el sec. Băieții își petrec mult timp luptându-se – iar tata și-ar fi dorit și o fiică pe care s-o poată răsfața. Acum, trebuie să se mulțumească doar cu...

— Nurori? completă Abby, încă fascinată de gândul unei familii mari, cu toate certurile din sânul ei.

— Cam așa ceva.

— Frații dumitale sunt căsătoriți.

— Linc nu, are abia douăzeci și doi de ani. George și...

Din ușă, Harriet anunță:

— Cina e gata, când vreți să veniți, Abby.

— Venim acum, răspunse Abby, ridicându-se. Nu l-ai cunoscut pe

noul nostru șef de echipă, nu-i așa, Harry?

— Ne-am întâlnit în trecere, interveni Ben, părând să domine camera cu statura lui, când se ridică.

Ochii menajerei îi studiară trupul vânjos, bine legat, apoi se ridicară spre chipul lui.

— Într-adevăr, răspuse ea, parcă rezervându-și opinia privind prezența lui ca șef de echipă la Cedar Hills. Atunci, eu aduc supa.

— Ea e câinele-de-pază? întrebă Ben, urmând-o pe Abby în sufragerie, unde aștepta o masă lungă, parcă dornică să îmbie mai mulți oameni, nu numai doi.

— Câine de pază? de ce-aș avea nevoie?

Ochii verzi ai lui Ben o urmăriră în timp ce se așeza în capul mesei.

— Aș presupune că ești râvnită, din mai multe puncte de vedere, remarcă el cu subînțeles. Nu pot exista multe fete care să aibă... atributele tale fizice și o fermă completă ca zestre.

Abby se îmbujoră, dar fu scutită de a răspunde când intră Harry, cu o supieră plină.

Noul-sosit atacă imediat, cu poftă, supra groasă și gustoasă, făcând-o pe Abby să se întrebe de când nu mai luase o masă ca lumea. Și ea avea poftă de mâncare, așa că se ospătară în tăcere până goliră farfuriile și primiră suculentele costițe de vită cu păsat deasupra, pe care Harry le aduse aproape fără să facă nicio pauză între feluri.

— Phii, a fost delicios! lăudă Ben masa, când menajera veni să ia farfuriile. N-am mai mâncat așa de la mama de-acasă...

Se întrerupse brusc, dar Harry zâmbi oricum radios, în timp ce-i lua farfuriile din față.

— Dacă întotdeauna mănânci cu atâta poftă, înseamnă că ai fost o bucurie pentru maică-ta, comentă ea. Și-acum ce-ai vrea, plăcintă cu afine, sau numai o cafea?

Abby, nemulțumită că menajera i se adresase exclusiv străinului, răspunse tăios:

— O cafea, te rog, Harry.

Se încruntă și mai tare, când Ben răspunse entuziasmat:

— Cum aș putea să refuz plăcinta cu afine? E desertul meu favorit!

— Vine imediat, îl asigură Harry și, cu fața ei rotundă învăluită în zâmbete, se grăbi să-i aducă plăcinta.

— Ei bine, dacă mă poți mulțumi și pe mine cu talentele dumitale de fermier la fel de mult cât ai bucurat-o pe Harry cu complimentele, s-ar putea să rămâi o bucată de vreme la Cedar Hills! remarcă sec Abby.

— Nu cred că vei avea motive să te plângi, replică Ben calm, privindu-i fața înroșită.

— Perfect. Încă nu mi-ai spus cu ce te-ai ocupat în Texas.

— Am lucrat la o fermă mare, făcând de toate.

— N-ai avut nicio treabă anume de făcut?

— Patronul era bolnav, așa că-l înlocuiam oriunde era nevoie.

— Aha. Deci, ai o experiență atot-cuprinzătoare?

În acel moment, Harry năvăli pe ușă, cu o mândrie vizibilă, punând ceremonios plăcinta cu afine rumenită în fața lui Ben.

— Mulțumesc, Harry, arată de parcă nici n-ar fi de pe lumea asta, o laudă el, iar Abby îi aruncă o privire tăioasă menajerei încântate.

— Și cafeaua mea, Harry! îi aminti ea.

— Vine imediat, Abby.

Și, ținându-se de cuvânt, Harry aduse o cafetieră, cu ceașca și restul accesoriilor, pe o tavă, punându-le lângă Abby.

— Da, răspunse Ben revenind la vechiul subiect ca și cum n-ar fi avut loc nicio întrerupere. Am destul de multă experiență. A crescut tot la o fermă.

Un moment, în timp ce mânca, Abby avu timp să-i observe unghiul arogant al bărbiei, nasul drept și ferm, deasupra buzelor bine formate dar strânse cu îndârjire, semn că posesorul lor nu accepta niciun compromis. Mâna în care ținea furculița avea degete lungi, cu vârfuri spatulate și unghii tăiate scurt.

„Un bărbat dintr-o bucată”, își spuse ea involuntar. Cu siguranță, putea ține sub control elementele mai gălăgioase din rândul angajaților de la Cedar Hills. În special dintre cei musculoși și îngâmfați, care nu suportau să primească ordine de la o femeie.

— Te deranjează dacă fumez o țigară la cafea? o smulse Ben din gânduri, privind semnificativ spre cafetiera neatinsă.

— Nu... nu, te rog, fumează. Vezi că e o scrumieră, mai încolo.

Măinile lui Abby se puseră imediat în mișcare, turnând cafeaua în cești, pe când Ben scotea din buzunarul de la piept o țigară de foi subțire și o cutie de chibrituri.

— Cum îți place cafeaua?

— Cu zahăr – două lingurițe. Fără frișcă.

Oare întotdeauna avea cerințe la fel de precise? se întrebă Abby, în timp ce-i dădea ceașca.

— Va veni și soția ta, mai târziu? întrebă ea pe un ton de conversație.

Colțurile gurii lui se arcuiră în sus, ca și cum i-ar fi ghicit precis șirul gândurilor.

— Nu. Are vreo importanță pentru slujbă?

— În niciun caz. Mă... întrebam numai, atâta tot. Casa e destul de mare pentru un bărbat singur.

— Nu e mai mare decât a fost pentru șeful de echipă dinainte, aminti el rezonabil.

— Așa se pare.

Dornică dintr-odată să schimbe subiectul, Abby îl privi drept în ochi.

— Este... foarte important pentru mine ca ferma să fie condusă eficient și profitabil.

— Mi-ai spus. Vrei să dovedești ceva... cui anume?

Sprâncenele ei aurii-închise se încruntară, posomorât.

— Celor din familia West. Au o proprietate întinsă în Alberta – pentru ei, Cedar Hills e ca o picătură pe lângă o găleată, dar...

Își mușcă buzele, privind cafeaua din ceașcă.

— În fine, e o poveste lungă...

— Am timp destul, spuse încet Ben, privind-o cu ochi îngustați prin fumul de țigară.

— Mă rog... oftă ea. Tata l-a cunoscut pe John West cu ani în urmă, pe vremea când amândoi locuiau în Columbia Britanică. Treburile nu mergeau prea bine, așa că John West s-a mutat la Alberta, unde a cumpărat pe mai nimic o proprietate de mărime apreciabilă. Norocul a părut să se țină scai de el, aproape la fel cum pe tata nu-l mai slăbeau ghinioanele... John s-a descurcat bine cu prima proprietate și, de-a lungul

anilor, a acumulat tot mai mult pământ, astfel încât acum cred că are una dintre cele mai mari ferme din țară.

Genele i se coborâra peste obraji, umbrindu-i pielea fină, deschisă la culoare.

— Tata o ducea tot mai rău, până când, după moartea mamei, a ajuns la fundul sacului. John West a intervenit și i-a dat banii necesari, cu condiția ca tata să conducă ferma mai departe. Tata n-ar fi vrut să accepte un asemenea act de caritate, cum cred că-l considera el, dar mă avea pe mine, așa că n-a avut încotro. Și, în toți anii care au trecut de-atunci, i-a achitat lui John mai mult decât suma inițială.

Îl privi pe Ben cu ochi rugători, aproape disperați.

— Pentru tata era foarte important să se dovedească un fermier la fel de bun ca omul cu care trecuse, pe vremuri, prin atâtea greutăți.

— E de înțeles, răspunse morocănos Ben. Orice bărbat trebuie să-și dovedească vrednicia.

— Da, tocmai despre asta era vorba, confirmă Abby, mulțumită că o înțelegea. A fost important pentru tata, iar acum e important pentru mine... dar eu trebuie să mai înfrunt încă un lucru, care pe tata nu l-a afectat.

Buzele i se strânseseră cu înverșunare.

— Ai lui West – John și cei doi fii ai lui – consideră că o femeie e incapabilă să le protejeze investiția de la Cedar Hills.

Ben își drese glasul.

— Poate te găsesc prea tânără pentru o asemenea responsabilitate? sugeră el încet, ascunzându-și parțial zâmbetul când Abby protestă:

— Am aproape douăzeci și doi de ani! Dar și dacă aveam cincizeci

și doi, acești West tot m-ar fi crezut o muiere neputincioasă și proastă, care nu-i în stare de nimic fără un bărbat alături.

— I-ai cunoscut?

— Nu, și nici nu mă interesează! Nu e nevoie să-i văd ca să știu că sunt niște magnați aroganți și plini numai de ei înșiși, care-și tratează nevestele ca pe niște vite, bune numai să îndeplinească ordinele la bucatărie și-n...

Se întrerupse brusc.

— În pat? încheie încet Ben, cu un zâmbet amuzat. Nu crezi că locul unei soții este în bucatărie și în... pat?

Pauza lui plină de subînțeles făcu obrajii lui Abby să se învăpăieze năvalnic. Cu degete tremurătoare, luă cafetiera și mai turnă în ambele cești.

— Nu, nu cred asta! replică ea violent. Și n-am să le înțeleg niciodată pe femeile care susțin că-s mulțumite dacă gătesc, șterg pragul și... celelalte. Voi dori să fiu întotdeauna în miezul acțiunii.

Ochii lui verzi o priviră enigmatic.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte că femeile din familia lor ar putea considera că, pentru ele, miezul acțiunii se află acolo unde le-a fost hărăzit?

Cam nedumerită, Abby obiectă totuși, bătaios:

— Dacă-mi trecea prin minte una ca asta, aș fi alungat gândul imediat. Nicio femeie întreagă la cap nu s-ar mulțumi să vegeteze în umbra unui bărbat!

— Norocul bărbaților că nu toate femeile gândesc la fel, comentă sec Ben, ridicându-se fără a da impresia că era scandalizat de opiniile ei exprimate cu atâta înverșunare, dar în același timp cu mișcări ce exprimau

o siguranță de sine mult mai mare decât a majorității șefilor de echipă recent angajați.

— Pleci deja?

Abby se ridică și ea, apoi își duse mâna la gură, șocată.

— Vai de mine, am uitat complet s-o rog pe Harry să...

— Nicio problemă, am pregătit eu camera pentru la noapte, destul de rezonabil. Totuși, mâine n-ar strica să intervină și o mână de femeie.

Un moment, prin ochi îi fulgeră luminița unui zâmbet.

— Aș vrea să dau un telefon interurban, dacă n-ai nicio obiecție.

Cu taxă inversă, adăugă el.

— Da... da, e un telefon acolo, în hol.

— Este singurul? Va fi o convorbire confidențială.

— Nu, răspunse încet Abby, mai am unul, în birou.

— L-aș putea folosi pe acela?

— Desigur, replică ea rece. Îți dau cheia, și mi-o poți înapoia mâine dimineață.

— Mulțumesc. Și, de asemenea, mulțumesc pentru cina excelentă, adăugă el din hol, întorcându-se, cu un zâmbet adâncindu-i ridurile de la colțurile ochilor.

„Trebuie să aibă vreo treizeci de ani”, își spuse Abby, „și e foarte atrăgător... pentru fetele cărora le place aspectul bărbătesc aspru”.

Îi dădu cheia și-l conduse până la ușă, rezemându-se cu spatele de aceasta după plecarea lui, îngândurată. Un bărbat atrăgător, și în același timp misterios, care părea să divulge multe despre sine, nespunând totuși decât foarte puțin. De exemplu, dacă era însurat sau nu. Probabil că era, după felul cum insista că locul femeii era în gospodărie.

Întorcându-se în casă, Abby se opri în dreptul celuiilalt aparat telefonic, privindu-l lung, apoi mai făcu câțiva pași. Niciodată în viața ei nu trăsesse cu urechea, dar avea dreptul să știe cât mai multe posibil despre acest străin pe care, în urma unui simplu impuls, îl angajase ca șef de echipă, în locul funcției la care se așteptase el.

Încet, ținându-și respirația ca să nu-și dezvăluie prezența la aparat, Abby ridică receptorul la ureche. Ben Franklin formase deja numărul, căci auzi un telefon sunând de câteva ori, înainte ca o voce feminină, senzuală și cam răgușită, să răspundă încet:

— Alo?

— Sylvia?

— Ben?

Încântată, femeia continuă:

— Ben, iubitule, unde ești? Te așteptam acasă...

Pe furiș, Abby puse receptorul la loc în furcă, simțind în suflet o tulburare nefamiliară. „Te așteptam acasă...” – era clar că noul șef de echipă avea nu numai o soție, ci și cel puțin un copil.

Chiar și după ce se culcă, o întrebare continua s-o sâcâie. Era clar că femeia aceea – soția lui – îl așteptase acasă. Atunci, de ce acceptase postul de șef de echipă la Cedar Hills Ranch?

Capitolul 2

Abby privi ultimele camioane cu vite îndepărtându-se greoi de fermă, apoi se întoarse cu un zâmbet satisfăcut spre Ben, care i se alătură lângă gardul alb de șipci din fața casei. Era îmbrăcat în haine de doc bej, iar pe chip avea dăre de sudoare amestecată cu praf, semn că muncise din greu, urcând vitele în camioane pentru expedierea la târg.

— Aproape că-mi doresc ca John West să nu fi scris ca să mă anunțe că nimeni din familia lui nu are timp să vină acum la Cedar Hills! exclamă fericită Abby. Ce n-aș da să-i văd mutra când va primi rata lunară pentru împrumut!

Clătină din cap cu regret, dar ochii continuau să-i strălucească.

— E chiar atât de important pentru tine?

— Ba bine că nu! M-am hotărât să le dovedesc ceva și altfel nu văd cum aș putea-o face.

Însuflețită, se întoarse spre el:

— Hai să mergem în casă și să sărbătorim!

— Nu chiar acum, Abby. Mai am câteva treburi de terminat, pe ziua de azi.

Ochii lui Ben se abătuseră aproape imperceptibil spre Walt Penman, cel mai înalt și mai agresiv dintre lucrători, care venea de pe pășunea din spatele lor, mergând încet, cu pași sălțați. Ochii lui mici aruncară o privire iscoditoare în direcția lor, când trecu prin apropiere, iar Abby simți pe șira spinării fiorul pe care i-l provoca întotdeauna apariția lui Walt. Vechi prieten al lui Dave Corben, care-l angajase cu câteva luni înainte de moartea tatălui ei, Walt avea niște ochi mici în care părea să se

citească o poftă animalică ori de câte ori o vedeau pe Abby – ceea ce se întâmpla cât mai rar posibil, își spuse ea mulțumită, observând umbletul dezinvolt al lui Ben care pornise spre el.

Oare Ben îi refuzase invitația de a bea ceva din cauza prezenței lui Walt? În cele opt zile de când sosise, Ben preluase conducerea oamenilor aproape fără niciun efort, iar aceștia, cu una sau două excepții, ca Walt de pildă, păreau să-i accepte fără probleme aerul de autoritate calmă. Cu câteva ocazii în timpul săptămânii trecute, Abby observase respectul pe care i-l arătau când își demonstra calitățile în câte undomeniu care necesita îndemânare și sânge rece.

În timp ce mergea spre casă, Abby își încreți fruntea, îngândurată. Nu știa despre el nimic mai mult decât la început. Așadar, avea o soție pe nume Sylvia – o femeie care i se adresa cu „Ben, iubitule”. Oftă nemulțumită, dar fără a fi sigură dacă din cauza interesului pe care i-l stârnea chipeșul străin, sau dintr-a propriei lui reticențe. Harry călca rufe în bucătărie, iar Abby se opri surprinsă, cu privirea spre vraful de cămăși din bumbac și doc de diverse culori, călcate și aranjate cu grijă. Știa că soțul lui Harry, Phil, purta la muncă mai mult haine verzi închise, cumpărate din catalogul Sears la intervale regulate.

— Ale cui sunt rufele astea? întrebă ea.

Harry ridică privirea, cu o expresie parțial de scuză, parțial sfidătoare.

— Ale celui nou. I-am...

— Ei, auzi ce tupeu! Cum își permite să-ți ceară să-i speli și să-i calci rufele?

— Nu el mi-a cerut, eu m-am oferit, replică Harry. E un bărbat

obișnuit să i se poarte de grijă, Abby, se vede de la o poștă. Dacă era unul dintre băieții mei, aș fi fost recunoscătoare să...

— A, este obișnuit să i se poarte de grijă, nici vorbă! se răsti Abby. Dar dacă nu binevoiește să-și aducă...

Se întrerupse tocmai la timp, mușcându-și buza.

— Ce să-și aducă? întrebă netulburată Harry. Nevasta?

Abby înălță capul, privind-o pe menajeră cu curiozitate.

— Ți-a spus că e însurat?

— Nu cu atât de multe cuvinte. Dar e de la sine înțeles că un bărbat ca el n-ar rămâne prea mult timp agățat de cracă.

Chicoti, punând cu grijă o cămașă gri deasupra celorlalte.

— Cred că-n adolescență, îi ieșeau fetele pe urechi – țin minte cum a fost cu Jimmy, băiatul meu cel mare. Și, dacă stau să mă gândesc, continuă ea gânditoare, acest Ben Franklin îmi amintește puțin de Jimmy.

— Ei bine, nu e Jimmy, replică repezit Abby, răsucindu-se în loc. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta să-i mai calci rufele în casa mea. Are și el fier de călcat.

Gura lui Harry se strânse într-un fel pe care Abby îl ținea bine minte, din copilărie.

— Atunci, am să mă duc acolo și-am să-l folosesc – în timpul meu liber! adăugă ea cu subînțeles, făcând-o pe Abby să se întoarcă din nou, cu o privire neîncrezătoare.

— Vorbești serios...?

— Sigur că vorbesc serios. Mie omul ăsta îmi place, și nici chiar tu nu-mi poți ordona cu cine să mă împrietenesc și cu cine nu.

Cu un oftat exasperat, Abby ieși intempestiv din bucătărie, în timp

ce Harry clătina din cap în urma ei.

În birou, Abby trânti pe masă un registru gros, cu coperți verzi, și se așeză pe scaunul rotativ, dar ochii ei refuzau să vadă notațiile mâzgălite în grabă pe pagina la care îl deschisese. Cum putea Harry să muncească în plus, cu rufe de la Ben Franklin, numai fiindcă o măgulise în seara sosirii? O fi fost ea mămoasă, dar proastă nu era — și totuși, omul ăsta i se vârase pe sub piele până când ajunsese dispusă să stea ore întregi pe picioarele ei îmbătrânite, numai de dragul lui.

Amintindu-și că chitanțele de care avea nevoie erau încă la Ben, Abby se ridică în picioare, cu o exclamație de enervare. Își consultă ceasul-brățară bărbătesc de la mână și porni spre casa ocupată de noul-venit.

Neprimind niciun răspuns la bătaia în ușă, tocmai se pregătea să se întoarcă și să-l caute prin apropiere, când văzu vraful de rufe călcate puse pe masa de lângă bucătărie. De la cămăși, privirea i se îndreptă spre camera recent aranjată, cu perdele spălate și lemne de foc pregătite în șemineul curat. Tot opera lui Harry, evident!

— E ziua de inspecție în locuințele angajaților? comentă sarcastic un glas din spatele ei.

Abby se răsuci în loc, dar buzele strânse i se destinseseră într-o exclamație surprinsă, când văzu silueta lui Ben, pe jumătate gol, profilându-se în ușa culoarului. Tocmai ieșise de sub duș, cu un prosop alb în jurul șoldurilor, iar ochii șocați ai lui Abby îl măsurară cât era de lung, de la părul umed de pe piept până la picioarele musculoase.

— N-ai mai văzut niciodată un trup de bărbat? întrebă el ironic.

Abby se înroși ca flacăra, iar ochii îi scăpărară la vederea lucirii

sardonice dintr-ai lui.

— Sigur că am văzut. Am... am fost doar surprinsă să văd că ești aici, atâta tot, minți ea.

Era adevărat că văzuse destui muncitori de la fermă dezbrăcați până la brâu, în timp ce lucrau, iar băieții cu care mersese la scăldat erau echipați mult mai sumar decât Ben, dar nu era totuna. Pe de o parte, încăperea mică prilejuia un aer de intimitate care în spațiul liber lipsea, iar pe de altă parte, pieptul și umerii lui Ben, musculoși și duri, bronzăți de munca îndelungată sub soarele arzător din Texas, emanau o aură de masculinitate care-o făcu pe Abby să simtă că i se contracta gâtul și i se uscau buzele.

— Ești surprinsă că mă găsești la mine acasă?

Sprâncenele precis conturate ale lui Ben se înălțaseră într-o expresie de mirare glumeață, iar în ochii veri i se ivi un amuzament ironic.

— Sau, poate, ți-e dor de vizitele la fostul locatar? Deși aș spune că e cam devreme ca să înceapă o legătură amoroasă.

Exclamația șocată a lui Abby fu urmată imediat de o replică usturătoare:

— Nu-ți face iluzii, Ben Franklin! Vei constata că nu-s la fel de naivă ca Harry în privința farmecelor dumitale!

— Nu?

Ben făcu un pas înainte, insinuant, iar Abby se retrăsă grăbită.

— Asta rămâne de văzut, nu-i așa? Ar putea fi interesant să te fac să-ți schimbi părerea... sau, poate, tocmai asta urmărești?

Glasul lui coborî până la o tonalitate mai joasă, aluzivă.

— Joci rolul femeii care nu poate suferi bărbații, pentru a le ațâța

amorul propriu să-ți dovedească dacă te pot doborî sau nu? Ei bine...

Ajunsesse atât de aproape, încât Abby simțea vibrațiile masculine ale trupului său musculos.

— ... n-aș putea să rezist niciodată unei asemenea provocări.

Strigătul ei surprins fu retezat când Ben întinse mâinile pe neașteptate și o trase spre el, coborându-și gura peste buzele ei întredeschise și apăsând cu o asemenea putere, încât din mintea lui Abby se risipi orice gând. Niciodată n-o mai sărutase un bărbat atât de sigur pe sine, atât de sigur de reacția pe care avea s-o provoace. I se învârtea capul, și ridică înnebunită mâinile să-i împingă pieptul tare și umed, dar senzația firelor de păr scurte și aspre pe palmele ei nu reuși decât să-i sporească amețeaua buimacă, făcându-i mâinile să urce încet spre a se agăța de umerii lui netezi.

Și atunci, i se întâmplă un lucru ciudat. Părea să fi ajuns dincolo de amorțeaua șocului, la un nivel unde nu mai urcase niciodată, un plan pe care nici nu-l visase măcar. Un platou care se sfârșea cu o colină abruptă, atrăgătoare și respingătoare în același timp. Buzele lui Ben, împlânzindu-se în timp ce trupul i se întărea lipit de formele ei maleabile, o însemnau să escaladeze acele culmi, sondându-i senzual gura, pe când mâinile i se mulau peste curbele făpturii ei, apăsând-o pe propriul lui trup viril. O reacție căreia Abigail MacKenzie nu-i bănuie niciodată existența se învăpăie pe neașteptate, împingându-i ființa docilă în sus, spre chemarea lui nesățioasă, cu gura apăsând ca răspuns la apăsare, până când un sunet neașteptat îi penetrează conștiința cu o forță zdrobitoare.

— Scuză-mă, Ben... Abby!?

Tonul șocat al lui Joe, cel mai tânăr dintre lucrători, îi făcu pe Abby

și Ben să se despartă mai brusc decât un duș cu apă rece. Joe, cu părul său castaniu ciufulit ca întotdeauna, cu gura căscată de uimire, se holba la ei din ușa deschisă. Abby se îndepărtă repede de Ben, cu obrajii deja inflamați de excitație înroșindu-i-se și mai aprins.

— Pe masă, spuse scurt Ben, retrăgându-se, când Joe se apropie spășit să ia de pe masă un aparat de fotografiat foarte pretențios. Am să-ți arăt mai târziu cum funcționează.

— Nu... mulțumesc, Ben... îmi pa-pare rău, n-n-n-am știut...

— E-n regulă, Joe, nu ne-au întrerupt din nimic important.

— Aa...

Cu o expresie de scepticism vizibil, Joe se retrase spre ușă.

— Îți mulțumesc, Ben... ne vedem mai încolo.

— Sper că ești satisfăcut! se răsti Abby, după ce băiatul ieși împleticit. Acum o să se ducă vestea prin toată ferma că-s... că am... că noi doi...

Se opri, bâlbâindu-se, iar Ben interveni cu insolentă onctuoasă:

— Că noi doi ne giugiuleam? Aș crede că ideea de a fi o femeie care reacționează normal în fața unui bărbat ar fi fost preferabilă în locul actualei păreri, cum că ai fi înghețată de la gât în jos!

— Cum își permit să mă judece... să vorbească despre mine așa! bolborosi Abby, cu vocea înecată de lacrimi.

— Ai fi surprinsă ce subiecte de conversație au muncitorii de la o fermă, replică sec Ben, luând un pachet de țigări subțiri din spatele cămășilor și aprinzându-și una cu mișcări sigure. Dar poți fi asigură că de-acum au să-și schimbe atitudinea față de tine.

Abby tremura de furie.

— E o atitudine pe care n-am căutat-o niciodată și nici nu mă interesează! se răsti ea, pornind grăbită spre ușă și, din mers, vârandu-și la loc în pantaloni poalele cămășii.

— Serios? o urmări glasul lui, sugestiv. Sunt gata să pariez leafa pe-un an că, nu peste mult, ai să-mi mai ceri. Am depistate multe promisiuni în reacția ta nu tocmai de refuz față de chemarea naturii!

— Băi... băi încrezutule...

Vocea i se stinse, căutând neputincioasă un epitet destul de usturător pe care să i-l trântască în față.

— Uiți, domnule Franklin, că te pot concedia la fel de rapid cum l-am dat afară și pe Dave Corben!

Gura lui se arcui într-un zâmbet batjocoritor.

— Și din același motiv! De ce te temi așa de tare să recunoști ceea ce majoritatea femeilor știu din instinct, Abby MacKenzie? Și anume, că trăiesc într-o relație permanentă cu bărbatii? O veche de când lumea și va dura tot cât lumea.

— Asta-i opinia ta de mascul, evident! aruncă ea cu dispreț. Bărbaților le convine ca femeile să-i servească de dimineața și până seara și să le satisfacă... poftele animalice.

— Știu din experiență că și femeile au aceleași poftes animalice... dacă-și îngăduie să le simtă.

Ochii lui se îngustaseră prin fumul țigării pe care o ținea între dinți, privind-o cu o lucire sarcastică în adâncurile lor.

— Dar începi să fac progrese promițătoare. Timpul va...

— Un timp pe care dumneata nu-l ai, domnule Franklin! îl întrerupse răstit Abby. Poți să-ți iei salariul pe care ți-l datorez...

Convingerea cu care Ben clătină din cap o făcu să amuțească.

— Nu, Abby, nu mă poți concedia. Ai mult mai multă nevoie de mine decât am eu de tine, dacă ții neapărat să continui vendeta contra familiei West, ceea ce pare să fie idealul tău în viață.

Schimbând subiectul, adăugă îngândurat:

— Mă întreb dacă nu cumva de-asta ai neglijat aspectele mai plăcute ale vieții. Îi urăști atât de tare pe oamenii ăia pe care nu i-ai cunoscut niciodată, încât asta-ți consumă toată energia emoțională.

Abby abia auzise ultimele lui cuvinte, rostite încet, atât de preocupată era de adevărul indiscutabil pe care i-l spusese: avea nevoie de el. Peste încă două săptămâni, vitele aveau să fie mutate mai spre nord, pe pășunile de vară de pe coline, iar autoritatea calmă a lui Ben era necesară pentru desfășurarea cu succes a operațiunii. I-ar fi fost imposibil să găsească la timp un alt organizator pentru drumul spre nord, decât dacă l-ar fi chemat înapoi pe Dave Corben, ceea ce n-ar fi făcut nici în ruptul capului.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ben spuse:

— Înțelegi ce vreau să zic, Abby? Lasă muncile bărbătești în seama mea – o tabără de vite nu e locul potrivit pentru o femeie.

— Întotdeauna însoțesc transportul vitelor, răspunse automat Abby.

— Poate, dar asta nu înseamnă că pe bărbați îi bucură prezența unei femei singure în mijlocul lor.

— Nu mi s-au plâns niciodată! replică ea cu asprime.

— Te-ai aștepta să-i spună fiicei șefului că nu le convine să-și pună lacăt la limbă în prezența ei, sau să evite subiectul care-i interesează cel mai mult?

— Femeile, cred!

— Exact.

— Bărbații! pufni ea cu dispreț. Toți par să se gândească la fete numai în cel mai vulgar mod!

— Și femeile nu fac același lucru? N-ai discutat niciodată cu vreo prietenă despre băieți?

Abby deschide gura să nege, dar deodată își aminti ceasurile de conversații visătoare despre câte un băiat nou-apărut în zonă. Asta însă se întâmplase cu ani în urmă, când ea și Debby aveau șaisprezece ani și erau foarte impresionabile.

— În ultima vreme, nu, spuse ea scurt, întorcându-se să deschidă ușa, pe care Joe o închisese discret în urma lui.

Zâmbetul complice al lui Ben o urmări tot drumul până la birou.

— Fir-ai să fii, Ben Franklin! mormăi ea cu voce tare.

Cât de tipic era pentru un asemenea bărbat, care credea că unicul scop în viață al unei femei era acela de a-i satisface lui necesitățile, indiferent de oricare alte răspunderi. Auzi din nou vocea suavă din telefon: „Ben, iubitul”, și simți cum i se ridica fierea în gât. Ben era căsătorit, și totuși o sărutase, ca și cum ar fi avut tot dreptul s-o facă! Cum de nu-și amintise în acele momente? Ar fi fost explicația supremă pentru aroganta lui încredere în sine. Dar, chiar în timp ce i se contura acest gând, știu că nu s-ar fi putut folosi niciodată acea informație fără a da de gol faptul că-i ascultase convorbirea cu nevasta, în seara sosirii.

Propria ei reacție față de mângâierile lui drăgăstoase îi produse o senzație de greață. Cum putuse să uite? „Ei bine”, își spuse ea îndârjită, ridicându-se în picioare de la birou, „a doua oară n-am să mai uit!” Dar,

indiferent dacă avertismentul era pentru el sau pentru ea însăși, în acel moment n-ar fi fost în stare să dea niciun răspuns.

* * *

— De ce nu vrei să te duc eu cu mașina în oraș, dacă tot mergem amândoi acolo? insistă Ben peste două zile, când oamenii se întorseseră la treburile lor, după pauza de-o cafea.

— Fiindcă nu e necesar să lipsim amândoi în același timp, repetă Abby cu îndărătnicie. Îți pot cumpăra eu din oraș lucrurile de care ai nevoie.

— Mă îndoiesc să administratorul băncii ar fi de acord ca afacerile mele să fie rezolvate de altcineva, chiar și dacă e celebra Abby MacKenzie! ripostă el sec, ridicându-se în picioare. Dacă te temi că-mi iau prea mult timp liber, am să-ți reamintesc că acum mă duc pentru prima oară în oraș, de când am venit la Cedar Hills.

— Știu, răspunse ea încet. Dacă ai nevoie... mă rog, dacă ai nevoie de-un avans, îți pot da...

— N-am nevoie, o întrerupse el cam repezit, deschizându-i ușa. Există unele probleme pe care omul trebuie să și le rezolve singur.

Ieșiră pe pământul bătătorit din fața casei. Căldura soarelui de vară timpurie uscăse solul, iar ochii lui Abby se îndreptară automat spre pantele îmbrăcate în cedri ale colinelor din jur, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă copacii de la a căror denumire se revendica numele fermei fumegând.

— Bine, acceptă ea dintr-odată, sătulă să mai discute. Să fii gata într-o jumătate de oră...

— Nu, să fii tu gata în douăzeci de minute, obiectă el fără niciun echivoc, pornind spre micul ocol pentru mânji. Mergem cu mașina mea.

Abby privi nemulțumită pe urmele lui, înainte de a ridica din umeri, ducându-se să-i facă o vizită lui Glory, iapa pe care o primise în dar de la tatăl ei, cu cinci ani în urmă. O vizita tot mai frecvent, căci lui Glory i se apropia termenul de a făta.

— Bună, dulceață mică! murmură ea, trăgând în jos capul viitoarei mame pentru a-și freca obrazul de botul ei catifelat. Ce mai face mămica noastră azi? Ai mare noroc, știi? În curând, vei avea un puiut, pe care să-l îngrijești... Ai să-i arăți unde e iarba cea mai bună și cum să stea lângă tine ca să-l aperi.

Râse încet, bătând cu palma gâtul elegant al lui Glory.

— Pentru el, vei fi cea mai importantă ființă din lume. E ceva, nu?

Iapa fornăi bucuroasă pe nări, ca și cum i-ar fi înțeles cuvintele.

Peste cinci minute, Abby părăsi boxa iepei, aflată lângă intrarea în hambar, iar ochii i se îngustară când îl văzură pe Ben intrând în locuința lui. Oare îi auzise șueta copilăroasă cu Glory? Și dacă o auzise, ce? se întreabă ea, ridicând din umeri. Fără îndoială, pentru el o iapă care-și îndeplinea funcția naturală nu era cu nimic mai importantă decât o femeie care făcea același lucru.

Acest gând îi aminti de scena petrecută cu două zile în urmă, așa că afișă o politețe rece când Ben aduse microbuzul verde în fața casei, zece minute mai târziu.

— Mă gândeam să luăm prânzul în oraș – există vreun local civilizat în Melville?

— Cred că prin „civilizat” înțelegi un bar unde niște ospătărițe sexy

să se joace de-a Dalila cu Samsonul din tine? replică Abby caustic. Aici nu suntem în Texas, printre frumuseți sudiste, să știi!

— Am observat, răspunse el sec.

Restul drumului se desfășură într-o tăcere pe care Abby se încăpățână să n-o risipească.

— Țsta pare locul cel mai potrivit pentru prânz, observă pe un ton de conversație politicoasă Ben, când opri în fața Hotelului Sage de pe Strada Principală. Ne vedem aici, la unu.

— Mulțumesc! ripostă sarcastic Abby, coborându-și picioarele lungi din mașină.

Se duse mai întâi după cumpărăturile pe care i le ceruse Harry, apoi zăbovi să-și aleagă două bluze de mătase din singurul magazin universal al orașului. Revenind pe Strada Principală, porni agale pe trotuar privind vitrinele, pentru a-i trece mai ușor timpul până la întâlnirea cu Ben – deși „întâlnire” nu era cuvântul cel mai potrivit, își spuse ea cu ostilitate, oprindu-se în fața magazinului de confecții mic dar elegant al surorii unei prietene. Studie alene rochiile din vitrină, fără să dea prea mare atenție șifonului și borangicului spumos care se amestecau cu liniile mai severe ale taioarelor și cu culorile bătătoare la ochi ale rochiilor de vară.

— Abby! Cu ce ocazie în oraș?

Tresărind, Abby se smulse din reverie și se întoarse în loc, pentru a vedea ochii negri și jucăuși ale prietenei sale, Debby Warner. Magazinul de confecții era al surorii lui Debby, Verna, iar Debby demisionase din postul ei de la magazinul universal pentru a-și ajuta sora.

— A, aveam niște cumpărături de făcut, așa că am venit cu omul nostru cel nou, care avea și el treabă în oraș.

— Hmm... Am auzit că l-ai concediat pe Dave – serios, Abby, nu știu cum ai tupeul să faci chestii de-astea! Vreau să zic, eu niciodată n-aș fi în stare să-i spun în față unui om ca Dave Corben că-l concediez.

— N-a fost prea greu, răspunse scurt Abby, observând costumul cu pantaloni elegant, verde deschis, al lui Debby, care contrasta atrăgător cu părul ei negru și pielea puțin măslinie. Era clar că Verna începuse să-și influențeze sora de când se întorsese la Melville. Până atunci, înfățișarea lui Debby semănase mult cu a lui Abby, întreaga ei garderobă de oraș părând să constea numai din blugi și cămăși cadrilate. Când Abby făcu un comentariu în acest sens, Debby răspunse:

— A, Verna mă îmbracă din cap până-n picioare, zice că trebuie să dau dovadă de gust, acum când sora mea aduce haute couture în Melville.

— Cum merge magazinul?

— S-a mai înviorat, ridică vagdin umeri Debby. Dar nici Vernei nu i-a fost ușor să aducă eleganța printre niște femei care întotdeauna au purtat produse de serie de la Hanley's.

Pe furiș, Abby își coborî sacoșa de la Hanley's lângă picior, mirată în același timp că Debby își schimbase concepțiile. Oricum, bănuia că era firesc să-și susțină sora.

— Și Verna... a terminat cu divorțul?

— Zilele astea termină. Uneori, mă întreb dacă nu regretă că l-a părăsit pe Darrel, dar ea zice că nu.

Apoi, pe fața lui Debby apărură o expresie animată.

— Auzi, mă bucur că te-am întâlnit, am scăpat de-un drum până la tine – când dau telefon, nu te găsesc niciodată.

— O fermă nu poate fi condusă de la bucătărie, să știi, remarcă sec

Abby. În fine – despre ce voiai să vorbim?

— Dăm o petrecere la noi acasă, sâmbătă seara, și ești invitată și tu, evident.

Pielea măslinie a lui Debby dobândi o nuanță mai închisă.

— Vine Al Smith – îl mai ții minte, din școală? A lucrat un timp în sud, dar acum s-a întors și nu mai pleacă.

— Aha...

Pe Abby o străbătu un junghi inexplicabil de dureros când constată interesul pe care i-l arăta prietena ei lui Al Smith, un băiat deșirat care-i dăduse târcoale în liceu.

— Nu poți aduce pe nimeni? întrebă impulsiv Debby, cu o undă de compasiune în ochi.

— Nu prea, dar dacă e o petrecere numai cu cupluri, mai bine nu vin, ca să nu te pun într-o situație neplăcută.

Simțind regretul din vocea lui Abby, Debby se grăbi s-o asigure:

— Nu, în niciun caz nu e numai pentru cupluri. După cum știi, pe-aici există mult mai mulți bărbați singuri decât femei, așa că te-așteptăm cu brațele deschise.

Abby se uită la ceas.

— Mulțumesc. Acum trebuie să fug, Debby, mă întâlnesc la hotel cu Ben Franklin, la ora unu.

Pe fața lui Debby se așternu o neîncredere comică.

— Ben Franklin? Îți arde de glume, pe nimeni nu-l cheamă așa!

— Mama lui era americană și și-a botezat toți fiii după americani de prestigiu.

— Mda, mă rog, fiecare cu gusturile lui...

Debby o luă de braț.

— Vin și eu o bucată de drum cu tine. De-o veșnicie nu te-am mai văzut și am atâtea să-ți spun...!

Abby își lăsa prietena să sporovăiască mai departe, într-o turuială monotonă și liniștitoare. Erau apropiate de atâtea vreme, încât înțelese clar că Debby se aprinsese de-a binelea după Al Smith, căruia îi menționă numele de vreo șapte ori pe o distanță de numai două cvartale.

— Mamă! ăsta cine-i, iubito?

Abby se opri brusc, întorcând capul în direcția arătată de Debby, pentru a-l vedea pe Ben Franklin ieșind de la bancă. Tocmai își vâra niște hârtii în buzunarul de la piept.

— A, ăsta-i omul cel nou, răspunse ea indiferentă, adăugând cu un zâmbet glumeț: Ben Franklin.

— E o frumusețe!... șopti Debby. Abby, cum poți lucra cu un bărbat ca ăsta, fără să te îndrăgostești la nebunie de el? E perfecțiunea întruchipată!

— Aparențele pot înșela uneori, murmură misterios Abby, dar Debby trecu peste cuvintele ei, fără s-o audă.

— Va trebui să-l aduci sâmbătă seara, Abby, spuse ea insistent. Chiar dacă pe tine nu te interesează, e tipul ideal ca să-i risipească Vernei toate regretele după Darrel! Haide, să mergem la el, am să-l invit chiar acum!

— Dar e... începu Abby, apoi se întrerupse, când Debby o trase ferm după ea, pe urmele bărbatului lat în umeri și îngust în șolduri care chiar și de la distanță emana un aer de masculinitate plină de siguranță. Nici măcar nu-i putea spune că Ben Franklin era căsătorit... altfel,

impulsiva ei prietenă avea să-i pună cu siguranță o întrebare despre soția lui, iar Ben ar fi înțeles imediat că Abby îi ascultase conversația.

Chipul lui cu ochi verzi se întoarse spre Abby tocmai când ajunseră în dreptul lui. Se opri, ridicându-și pălăria, în timp ce Abby își prezenta, destul de repezit, prietena.

— Tocmai îi spuneam lui Abby că ar trebui să te aducă la petrecerea noastră de sâmbătă, se repezi Debby, vizibil impresionată de înfățișarea lui Ben, când acesta se întoarse spre ea. Fiind străin în oraș, ai avea șansa să faci cunoștință cu oamenii.

Ben zâmbi fără rezerve, iar Abby o auzi pe Debby trăgându-și scurt respirația.

— Foarte amabil din partea dumitale, domnișoară Warner, și mi-ar face plăcere să întâlnesc câțiva dintre orășeni.

Apoi o privi pe Abby, cu ochi îngustați.

— Până acum, nu i-am cunoscut decât pe oamenii de la Cedar Hills.

— Atunci, vă așteptăm sâmbătă seara pe la opt, confirmă Debby cu răsuflarea tăiată, fără a-și lua ochii de la Ben, care salută din nou cu pălăria și o luă pe Abby de braț, pentru a o conduce spre hotel. Să-ți iei pe tine cele mai elegante scutece, Abby! mai strigă ea râzând, iar Abby întoarse capul, privind-o cu sprâncenele înălțate, pentru a o vedea apăsându-și mâinile pe inimă și ridicând ochii spre cer, într-o atitudine cât se putea de elocventă.

— Nu vrei să te însoțesc la petrecerea prietenei tale? întrebă Ben cu o privire piezișă spre expresia ei furtunoasă.

— Mi-e totuna, răspunse răstit Abby, întrebându-se cum se putea

gândi Ben să se distreze la o petrecere, în timp ce soția lui lăncezea departe, cine știe pe unde.

— Perfect, replică el calm. Promite să fie o seară interesantă.

Capitolul 3

Promisiunea unei seri interesante păru însă destul de nesigură, când Abby îi deschise ușa lui Ben, sâmbătă la șapte și jumătate, și-i văzu ochii privindu-i întrebător și cu o expresie cam jignitoare pantalonii bleumarin și bluza cu flori albastre pe fond alb.

— Scuză-mă, spuse el, am ajuns prea devreme?

— Prea devreme pentru ce?

— Prea devreme ca să te schimbi pentru petrecere, explică scurt Ben.

Arăta impecabil, în costumul gri închis și cămașa gri deschis, cu cravată asortată. Pulsul lui Abby se accelera cu nerușinare, dar bărbia i se ridică sfidător.

— Sunt îmbrăcată pentru petrecere, spuse ea pe un ton glacial. Petrecerile de la familia Warner nu sunt niciodată formale, să știi, adăugă, măsurându-l cu o privire caustică.

— Parcă prietena ta spusese să-ți iei „cele mai bune scutece”, ripostă Ben cu o privire mai dură.

— Pentru Debby, asta înseamnă cei mai buni pantaloni ai mei – adică ăștia – și cea mai nouă bluză – uite-o!

Privirile li se mai duelară un moment, apoi Ben ridică din umeri, resemnat. Abby însă îi simțea furia, în timp ce o urma spre mașină, unde o lăsa să se așeze pe locul din dreapta.

Parcurseră din nou drumul tăcuți, într-o atmosferă încordată. Abby fierbea în sinea ei. Era curată, nu...? Proaspăt ieșită de sub duș, cu părul pieptănat și lucitor, cu pielea imaculată, mai puțin câțiva pistrii pe ici, pe

colo... Până și pe buze își aplicase rujul pe care-l folosea atât de rar. La ce se așteptase, s-o vadă gătită cu una din creațiile alea de șifon și voal pe care le văzuse în vitrina Vernei? Acest gând o mai bine-dispuse, făcând-o să suradă când își imaginează ce mutră ar fi făcut Debby dacă o vedea apărând cu așa ceva.

Dar nu Debby, ci Abby făcu o mutră de nedescris în cuvinte când își văzu prietena într-o rochie bej-deschis vaporosă și cu un machiaj care-o făcea să arate ca o străină. Nu-i scăpă nici privirea cam descumpănită pe care o aruncă spre pantalonii și bluza ei, dar fu ușurată să vadă că unii dintre invitații cei mai tineri erau îmbrăcați și mai nepretențios decât ea.

— Dave e aici! îi șuieră dramatic Debby la ureche.

Nu avea niciun rost, căci capul blond al lui Dave apăru deasupra umărului ei chiar în acel moment.

Fostul șef de echipă zâmbi subțire.

— Bună, Abby, o salută el, abia învrednicindu-l cu o privire pe Ben, acre zâmbea la fel de reținut spre fața emoționată a lui Debby; o luă de braț și o trase după el. Vreau să-ți vorbesc.

Și, fără alt preambul, o cuprinse cu un braț pe după talie și o conduse spre un colț umbrît, într-o latură a curții unde oamenii se adunaseră deja să danseze pe muzica unui pick-up. Aruncând o privire în urmă, Abby văzu că Ben era condus spre locul unde Verna tocmai ieșise în curte. Îmbrăcată spectaculos, într-o rochie de dantelă albă lungă până la pulpe, sora lui Debby îi adresă lui Ben un zâmbet orbitor imediat ce fata mai tânără făcu prezentările.

— Ce este, Dave? întrebă Abby furioasă și plictisită, când Dave

Corben îi strânse și mai tare brațul, întorcând-o spre el. Îi privi cu dezgust sudoarea de pe fruntea palidă și albastrul scăpăraș al ochilor apoși care se ațintiseră spre fața ei.

— Știi al naibii de bine despre ce e vorba, Abby, scrâșni el, înfigându-și degetele în carnea moale a brațului ei. Îți dau o ultimă șansă să te descotorosești de cowboyul ăla cu aere de Romeo și să mă aduci înapoi unde mi-e locul!

— Întâmplător, replică rece Abby, cowboyul cu aere de Romeo lucrează excelent.

Se miră chiar și ea că-i lua apărarea lui Ben, dar știu că atitudinea îi era justificată, când privi chipul agresiv și arogant al lui Dave.

— Da, am auzit... mârâi el. Cu tine!

Obrajii lui Abby se împurpurară, în timp ce-și cobora un moment ochii pentru a evita privirea sâcâitoare a lui Dave. Era inevitabil ca tânărul Joe să-i fi delectat pe toți ceilalți cu ceea ce văzuse în casa lui Ben, iar Walt, ortacul lui Dave, îl ținea pe acesta la curent cu ceea ce se mai întâmpla la fermă.

— Ei, și? întrebă ea, cu sprâncenele arcuite. A încercat să se dea la mine și l-am pus la punct.

Capul lui Dave se întoarse spre cele câteva perechi care dansau în apropiere.

— Mă bucur că ești de părerea asta, fiindcă se pare că astă seară a agățat-o pe Verna, și mi-ar părea rău să suferi, adăugă el cu compasiune ipocrită.

Automat, Abby întoarse capul în aceeași direcție, și o încheștare nefamiliară îi strânse mușchii stomacului când văzu mâna lui Ben, suplă și

bronzată, pe dantela albă a rochiei Vernei, în timp ce-i zâmbea amical. Dacă stătea să se gândească, Abby n-o văzuse niciodată pe Verna atât de însuflețită ca acum, cu fața ei picantă încadrată în părul negru ca pana corbului care i se revărsa peste umerii goi.

— De ce să sufăr? replică ea încordată, revenind cu privirea spre Dave. Nu mă interesează decât că Ben Franklin e bun în meserie, și nimic mai mult.

— Nu știi nimic despre el. De unde vine, ce-a făcut înainte de a ajunge aici...

— A lucrat la un ranch din Texas, îl informă cu dispreț Abby. Proprietarul a avut destulă încredere în el ca să-l lase să conducă ferma în locul lui.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă caustic Challoner. De ce nu mai e acolo?

— Fi... fiindcă fermierul a murit, iar fiul lui s-a hotărât să vândă ferma.

— Așa ți-a zis el, pufni fostul șef de echipă. Dar sunt gata să pariez că fermierul ar spune altă poveste. Orice om care n-are nimic de ascuns ar vorbi mai deschis despre trecutul lui, Abby.

Ochii ei tulburați îi susținură peai lui. N-avea niciun rost să-l întrebe de unde știa că Ben își păstra trecutul învăluit în mister – probabil că Dave afla înaintea ei inevitabilele speculații ale lucrătorilor de la Cedar Hills.

— În ceea ce mă primește pe mine, face treabă bună și de altceva nu-mi mai pasă, spuse ea în cele din urmă, rece. Trecutul lui... nu mă interesează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Abby, debarasează-te de el! insistă Dave. Ai încredere-n mine, la fel cum a avut și taică-tău – presimt c-ai să regreti că l-ai angajat pe Franklin ăsta.

Abby înălță capul, privindu-l drept în ochi.

— Tatăl meu a găsit de cuviință să aibă încredere în tine. Eu prefer să-i acord încrederea mea lui Ben Franklin.

Chipul lui Dave deveni livid de furie.

— O să-ți pară rău că nu m-ai ascultat, scrâșni el, strângând-o de braț și mai tare, dureros, prin materialul subțire al bluzei. Să nu vii la mine plângând când ai să descoperi că nu-i demn de încrederea ta!

— Nicio grijă, aruncă Abby cu dispreț. Ai fi ultimul om la care să mă târăsc după ajutor! Și dă-mi drumul!

Niciunul dintre ei nu observase că Ben se apropiase tăcut de pe terasă, până când alături se auzi glasul lui calm și controlat:

— Mi-ai promis un dans, Abby... Și pare să fie momentul cel mai potrivit.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri și, în cele din urmă, Dave dădu înapoi din fața amenințării ce se simțea în verdele înghețat al ochilor lui Ben. Înjurând printre dinți, o împinse pe Abby de lângă el, în brațele lui Ben, care se ridicară imediat ca s-o sprijine, înainte de a o strânge la piept. Apoi Dave se răsuci pe călcâie și porni cu pași mari spre casă, rigid de furie.

— Despre ce era vorba? întrebă încet Ben.

Câteva momente, Abby nu-i putu răspunde. Înghiți în sec convulsiv, clipind din ochi cu nervozitate pentru a-și alunga lacrimile.

Brațul lui Ben o cuprinse mai strâns, iar Abby îi simți bărbia

atingându-i părul mătăsos.

— Dar cred că nu e nevoie să te întreb, nu-i așa? Voia să mă expediezi și să-l chemi înapoi, este?

Abby dădu din cap, cu ochii ațintiți spre gâtul lui bronzat, deasupra nodului cravatei.

— Vrei s-o faci?

— Nu! exclamă ea, regăsindu-și graiul. Mie nimeni nu-mi spune ce să fac – și cu atât mai puțin un bărbat ca Dave Corben!

Văzu fălcile lui Ben încleștându-se scurt.

— Dar, într-o zi, va trebui să lași un bărbat să-ți îmblânzească rebeliunea asta feminină, răspunse el, privind-i fața înroșită. Și, cum spuneam s-ar putea să merite să accept o asemenea provocare.

— Pentru așa ceva, ar fi nevoie de un bărbat mai grozav ca tine! îl ironiză sfidătoare Abby, cu mâinile în șolduri, profitând de faptul că muzica se oprise, iar Ben îi dăduse drumul.

— Atunci, poate-ar fi mai bine să-i arunci încă o privire lui Corben, se răsti el rece. Cel puțin, tot a reușit ceva – să te facă să dai apă la șoareci! Măcar să-l las să meargă până la capăt.

— Da, așa să faci, replică dulce Abby. El, cel puțin, nu e...

Se întrerupe brusc, clipind din ochi derutată când își dădu seama că fusese cât pe ce să spună „căsătorit”.

— Nu e... ce anume?

— Nu e...

Abby căută înnebunită să spună ceva, iar privirea i se opri spre silueta zveltă a Vernei, drapată în dantelă albă.

— ... nu e topit după flecuștețele și farafastăcurile femeiești.

— Asta se vede cu ochiul liber, îi dădu dreptate Ben, măsurându-i cu o privire jignitoare îmbrăcămintea nepretențioasă. Aici, e în avantaj față de mine – eu prefer femeile care arată ca niște femei, măcar o parte din timp, nu ca niște băiețandri sub-gabaritici!

Și, în timp ce Abby îl privea cu gura căscată de uimire și indignare, înclină ușor din cap și porni spre Verna, care-l întâmpină cu o expresie de plăcere nedisimulată.

Casa Warner era pentru Abby aproape la fel de familiară ca a ei, așa că se retrase în micul cabinet din față, știind că acolo n-avea s-o deranjeze nimeni.

O exclamație descumpănită i se desprinsese de pe buze când doi tineri, îmbrățișați pe canapeaua de lângă perete, ridicară uimiți capetele spre ea. Roșeața din obrajii lui Al Smith era doar cu puțin mai închisă decât bujorii lui Debby. Mormăind o scuză, Abby ieși din cameră și reveni în curte, unde acceptă mașinal invitația la dans a unui bărbat pe care-l cunoștea din copilărie.

Dansul fu urmat de altele, cu diverși parteneri, dar Abby părea să plutească printr-o ceață de gânduri contradictorii. Cu mult timp înainte de a se servi mâncarea, începuse să-și dorească să poată pleca acasă – sau, și mai bine, nici măcar să nu fi venit.

După ora unsprezece, în timp ce conversa cu un grup de vechi prieteni, amintindu-și diverse incidente familiare și amuzante din trecut, Abby observă că Ben se oprise în apropiere. Se prefăcu captivată de întâmplarea hilară pe care o povestea, cu oarecare dificultăți, Clint Edwards, chipeșul fiu al unui fermier din vecinătate. Deodată, simți o mână apucând-o de braț, iar glasul lui Ben îi spuse încet la ureche:

— Regret că te întrerup, Abby, dar e timpul să mergem acasă.

Dintr-odată se lăasă tăcerea, în timp ce toți cei din grup întorceau capetele spre necunoscutul înalt care o prinsese posesiv pe Abby de braț.

— Peste câteva minute, Ben, răspunse Abby cu o răceală forțată, căci sângele îi clocotea în vene.

— Acum, Abby, insistă el, trăgând-o dintre doi tineri care dintr-odată începuseră să pară niște puști împiedicați, pe lângă siguranța lui de sine.

Abby așteaptă până când mașina porni, înainte de a-și da drumul:

— Cum îți permiți să mă iei așa de sus, Ben Franklin?

— Eram gata să plec, răspunse el cu un calm implacabil.

— Atunci, de ce n-ai plecat? Mai erau destui care m-ar fi putut duce cu mașina acasă.

— Eu te-am adus, se cuvine ca eu să te duc înapoi, replică Ben sec. Înțelegi, toată educația pe care mi-a făcut-o mama mea nu s-a irosit. Mereu îmi puneau...

— Mă doare-n cot de ce-ți spunea maică-ta! îl întrerupse Abby. Dac-aș cunoaște-o, i-aș prezenta sincerele mele condoleanțe pentru că a născut un fiu ca tine.

Netulburat, Ben o privi cu un zâmbet amuzat, abia perceptibil.

— Ar fi o întâlnire interesantă. Semănați... și la înfățișare, dar mai ales la caracter.

— Asta ce-ar vrea să însemne? întrebă cu suspiciune Abby, intrigată.

Ben ridică ușor din umeri, zâmbind și mai larg.

— Și ea era o femeie hotărâtă să nu se lase împlânzită de niciun

bărbat... până când a apărut tatăl meu și a convins-o.

Abby stătu pe gânduri câteva clipe, apoi întrebă:

— Și de unde știi că n-a urât fiecare clipă în care era obligată să se conformeze dorințelor unui bărbat?

— Știu, pentru că n-a făcut niciun efort de a-și ascunde sentimentele pentru tatăl meu, la fel cum nici el nu și le-a disimulat vreodată. Întotdeauna am fost de părere că dragostea lor a fost cu atât mai puternică, datorită... dificultăților inițiale.

Oftând, Abby spuse:

— Mama mea a murit când aveam cinci ani. Abia dacă mi-o mai amintesc, iar tatii nu i-a fost niciodată ușor să vorbească despre ea.

Ben î ntoarse un moment capul spre ea, cu o expresie de nepătruns, spunând:

— Îl pot înțelege. Și mie mi-ar fi greu să vorbesc despre soția mea, dacă...

Se întrerupse, iar mâinile i se încleștară pe volan, cu degetele albite în lumina lunii care intra pieziș prin parbriz.

„Oricum ți-e greu să vorbești despre soția ta”, răspunse Abby în gând, simțind că se indispunea din nou. Ce fel de om era, să sărute o fată pe care abia o cunoscuse – și care, pe deasupra, îi mai era și șefă! – și să flirteze o seară întreagă cu Verna, care se amorezase de el până peste cap?

— Mă îndoiesc că ție ți-ar fi greu să faci vreun lucru, replică ea cu înverșunare.

Ben o privi surprins, apoi de pe buze îi scăpă un oftat nervos.

— De ce oprești? întrebă alarmată Abby, când mașina coti brusc spre marginea drumului, frânând violent.

— Fiindcă nu pot face două lucruri în același timp, scrâșni el cu furie. Și anume, să conduc mașina și să-ți opresc măcar pentru câteva minute limba asta veninoasă!

— Nu!...

Dar protestul lui Abby avu tot atâta efect ca o invitați. Cu o iuțea fulgerătoare, gura lui Ben se lăsă peste a ei, făcându-i mintea să amorțească.

Apoi, la fel de brusc pe cât începuse, sărutul se schimbă, devenind mai senzual, mai insistent în a smulge o reacție. Simțurile lui Abby se învolburau scăpate de sub control, în timp ce ochii i se închiseră și gura i se supuse impulsurilor ce proveneau din adâncurile făpturii ei... impulsuri primitive, pe care înainte doar le bănuise, dar care acum o dominau, făcându-i buzele să se muleze după conturul buzelor lui și mâinile să-i răvășească părul des...

— Abby... Abby... gemu Ben lângă urechea ei, trasându-i cu gura o linie arzătoare în jos, pe gât, spre vena care-i pulsa nebunește, înainte de a coborî între nasturii descheiați ca prin minune ai bluzei.

Chiar și pentru lipsa ei de experiență, mângâierile lui purtau pecetea unui expert, a unui bărbat obișnuit să excite fizic o femeie până când ajungea să reacționeze exact așa cum voia el... și, în fond, de ce nu? Doar avea o soție...

Abby deveni țeapănă și, când Ben o privi întrebător, întoarse capul.

— Ce e, Abby? șopti el răgușit. Te-am luat prea repede?

Respirând cu mici găfâieli, în timp ce ochii îi luceau febril, Abby răspunse cu o voce uscată:

— S-ar putea ca Sylvia să considere că da.

Îi simți imediat mușchii încordându-se.

— Sylvia? Ce știi despre Sylvia?

Din privire îi pierise expresia senzuală, înlocuită apoi de înțelegere, când genele ei e lăsase peste ochi, pentru a-i evita privirea pătrunzătoare.

— A, înțeleg, spuse el încet. Mi-ai ascultat convorbirea la telefon, în prima seară.

Gura i se strânse într-o linie încordată, iar între sprâncene îi apărură o cută. După un timp, întrebă calm:

— Cât de mult ai auzit?

— Suficient ca să știu că ai undeva o soție și niște copii care te așteaptă acasă, dar tu în schimb ai venit aici.

Amintirea sărutărilor lui și a propriilor ei reacții o însemnă să adauge caustic:

— O compătimească că e măritată cu un bărbat ca tine.

— Nu e nevoie, replică rece Ben, retrăgându-se de lângă ea. Sylvia nu e măritată cu mine. E soția fratelui meu.

Abby trase scurt aer în piept, întorcând capul spre profilul lui sumbru cu privirea îndreptată înainte, prin parbriz.

— Dar o iubești, nu-i așa?

Când îi văzu degetele încordându-se pe volan, simți un gol în inimă, străpuns imediat de un junghi dureros.

— Da, o iubesc, recunosc Ben cu un oftat adânc, prelung. Dar e un gen de iubire cum tu n-ai înțelege niciodată.

Într-adevăr, îi stârnise emoții pe care Abby nicicând nu le mai simțise... emoții pe care ar fi preferat să le lase îngropate, decât să-i fie trezite la viață de un bărbat îndrăgostit de altă femeie.

— De-asta... de-asta bați drumurile tot timpul, nu-i așa?

— Oare? Pari să fi descifrat totul, în mintă aia a ta mică și îngustă, așa că n-are niciun rost să confirm sau să infirm ceva. Oricum nu m-ai crede, așa-i?

— Probabil că nu – și să știi că mintea mea nu e nici mică, nici îngustă!

Mâna lui răsuci cheia de contact și motorul se însufleți, duduind lin, în timp ce Ben întorcea capul spre ea, spunându-i cu glas înghețat:

— Orice minte în stare să accepte ideea că aş fi capabil să stau în mașina asta, sărutându-te și mângâindu-te, în timp ce aş avea o soție – și copii, cred că ai spus! – care mă așteaptă cu nerăbdare acasă, nu poate fi decât meschină și îngustă. Ca să mă exprim cu menajamente!

Ochii lui îngustați ca niște mici fante scăpărătoare îi cutreieră fața cu dispreț.

— Oricum, pentru o fată care mă crede un afemeiat căsătorit, e clar că nu mi-ai opus cine știe ce rezistență de fiecare dată când te-am sărutat.

Deși mâna ei se ridică imediat, a lui fu și mai rapidă, iar Abby scoase un țipăt de durere când degetele lui i se încheștară pe încheietură ca o cătușă. În timp ce privirile li se întâlneau într-o ciocnire furioasă, scrâșni:

— Nici nu mi-ai prea lăsat posibilitatea să rezist, n-ai crede?

Râsul lui Ben fu aspru și dur, în timp ce-i arunca mâna înapoi în poală.

— N-o face pe fecioara agresată cu mine, Abby! Orice bărbat își poate da seama când o femeie e dornică și, o dată ce te încălzești, erai mai mult decât dornică! Și să nu-ncerci să mă mai pălmuiești, o preveni el glacial, că de nu, am să fiu tentat să-ți dau ceva ce-ar fi trebuit să-ți dea

taică-tău, acum niște ani buni!

— Un răspuns tipic masculin, ripostă Abby, cu vocea cam întretăiată. Forța brută, ca soluție pentru toate! Mă rog, poate că Sylviei tale îi plac aerele virile – că Vernei, știu că-i plac! – așa că de ce nu-ți concentrezi eforturile asupra lor?

— Poate că am s-o și fac! se răsti Ben și porni mașina cu o smucitură violentă de volan, care făcu pietrișul să zboare zgomotos de sub cauciucuri. Oricare dintre ele ți-ar putea da o lecție, două, despre feminitate!

Abby nu-l învrednici cu un răspuns, rămânând tăcută în tot timpul drumului spre casă, unde se repezi afară din mașină înainte ca Ben să se fi putut ridica de pe scaun, ceea ce oricum știa că nu s-ar fi grăbit să facă. Nici nu trânti bine portiera, că roțile scrâșniră din nou, propulsând mașina până în capătul opus al parării.

Chinuită de durere, Abby își scoase hainele care dintr-odată deveniseră ofensive pentru ea și se repezi la scrin pentru a scoate o cămașă de noapte extravagant de străvezie, pe care n-o purtase niciodată, trimisă de Crăciun de o mătușă din Scoția. Faldurile moi de nailon crem îi învăluiră cu mângâieri foșnitoare trupul cu arcuiri suple, frecându-i-se senzual de piele când se întoarse spre oglindă.

Luându-și peria de cap, începu să-și tapeze pletele aurii-roșcate până se înfoiară ca un nor scânteietor, apoi făcu un pas înapoi pentru a studia efectul și a se convinge, cu răsuflarea tăiată, că avea atracție feminină din belșug... o piele cu tentă aurie care lucea blând, parțial umbrită prin straturile mătăsoase, o pereche de buze roșii care, încă inflamate de sărutările lui Ben, nu mai aveau nevoie de niciun ajutor

artificial pentru a le spori culoarea, doi ochi de o prospețime înrourată ca a violetelor și un păr pe care alte femei încercau zadarnic să-l imite, cheltuind averi fabuloase – toate acestea erau ale ei, dar gura îi tremura, iar umerii i se înmuiară abătuți sub pliurile materialului subțire ca borangicul...

Ben Franklin n-avea s-o vadă niciodată așa...

Capitolul 4

— Te-ai simțit bine la petrecere?

Vocea veselă a lui Harry îi zgâria lui Abby auzul, a doua zi dimineață, când se așează la masă, în bucătăria însoțită, ca să ia micul dejun.

— A fost ca lumea... ridică ea din umeri. Debby s-a amoretat până peste urechi de Al Smith, așa că n-am văzut-o aproape deloc, toată seara.

Harry îi aruncă o privire complice, înainte de a comenta pe un ton firesc:

— Ei, e firesc, nu? Mai devreme sau mai târziu era inevitabil să se îndrăgostească, și are vreo douăzeci și doi de ani, nu-i așa?

— Are aceeași vârstă ca mine, cum bine știi, replică tăios Abby. Nici moartă nu pot să-mi dau seama ce-o fi găsit la Al – n-a progresat prea mult, de pe vremea liceului.

— N-o fi progresat pentru tine, răspunse netulburată Harry. Dar Debby vede la el calități pe care tu nu poți să le observi, n-am nicio îndoială.

Când Abby nu răspunse, continuă:

— Și cu Ben cum te-ai înțeles?

— Nicicum, răspunse scurt fata, luând o înghițitură din cafeaua neagră tare pe care Harry i-o pusese în față. Și-a petrecut aproape toată seara cu Verna, care s-a agățat de el de parcă n-ar fi auzit niciodată despre un soț din Vancouver.

— Ei, oftă menajera, e un bărbat atrăgător, cum am mai spus. Și cred că divorțul Vernei e pe terminate, nu?

— Din zi în zi trebuie să se încheie, repetă posomorâtă Abby ceea

ce auzise de la Debby. Iar Verna e exact genul lui Ben, femeie până-n măduva oaselor, cu ochi mari și sorbindu-i fiecare cuvânt pe care binevoiește să i-l adreseze.

— Hmm... Celor mai mulți bărbați par să le placă femeile care au nevoie de un braț solid de care să se sprijine.

Îi puse în față șunca prăjită și ouăle.

— Până și Phil e așa.

— Phil?

— A, da, râse bătrâna, așezându-se pentru câteva minute în fața ei. Sunt destule pe care le pot face singură, fără probleme, dar îi cer să le facă el pentru că așa se simte mai puternic și protector.

— Dar asta-i necinstit, Harry! protestă indignată Abby, uitând de micul dejun, în timp ce privea cu ochi aprinși spre fața blajină a menajerei, Cum te poate respecta ca persoană, când tu...

— Respect? ridică din umeri Harry. Ăsta face parte din iubire, cred, iar Phil mă iubește fiindcă-l las să fie el bărbatul în familie.

Se ridică, luminându-se la față când ușa din spate se deschise și bărbatul din familie intră, ținând în mână un pui nejumulit și foarte mort. Phil, cu chipul lui tăbăcit și brăzdat de vremuri, îi era la fel de drag lui Abby ca Harry, iar apariția lui o făcu să zâmbească sincer.

— Bună, Abby. Te-ai distrat bine cu tinerelul tău, aseară?

— Cu...?!? Ben Franklin nu e „tinerelul meu”, Phil! Numai fiindcă m-a dus cu mașina la petrecerea de la Warner, asta nu-nseamnă că a devenit cineva special.

Phil chicoti.

— Mda, așa se pare. Și mai mult ca sigur că-n dimineața asta

n-arată ca un bărbat care și-a petrecut seara cu fata visurilor lui. Îi repede pe toți de le merg fulgii, la grajduri.

Apoi se întoarce spre soția lui.

— Vrei să ți-l jumulesc eu pe ăsta, Harry?

— Te rog, iubitoare. Știi că nu-mi place să umblu cu penele, iar tu te pricepu mult mai bine la jumulit decât mine.

Abby privi atentă fața zâmbitoare a menajerei, în timp ce Phil ieșea din bucătărie încântat.

— Asta mie mi-a fost destinată, cred!

— Ce ți-a venit? Phil îmi pune întrebarea asta de peste treizeci și șase de ani încoace, și tot de-atâta timp îi dau și eu același răspuns.

Harry ridică din umerii ei voluminoși și se întoarce spre chiuvetă, unde vasele erau puse la înmuiat.

— Îi place să mă audă cerându-i s-o facă – cred că așa simte că-l bag și pe el în seamă.

— Mădau bătută.

Abby se ridică dezgustată de la masă și-și duse farfuria la chiuvetă, unde Harry o puse lângă celelalte.

— Vii acasă la prânz, sau preferi să-ți iei cu tine niște sandvișuri?

— Hmm...

Abby se încruntă ușor, gânditoare.

— Încă nu-s sigură, Harry, am să te-anunț mai târziu. S-ar putea să mă duc până pe pășunea Mellon ca să văd dacă iarba e gata pentru cosit.

— Merge și Ben cu tine?

— Nu știu, de ce? întrebă Abby, privind bănuitoare fața nevinovată a menajerei.

— Din niciun motiv, decât că mă gândeam să vă pregătesc un coș de picnic. Azi cred că va fi foarte frumos pe malul lacului.

— Probabil, se răsti iritată Abby, întorcându-se spre ușă. Frumos pentru cei care au timp de-așa ceva. E plătit ca să mă ajute la fermă, nu să trândăvească pe malul lacului!

Privirea surprinsă a lui Harry o urmări în timp ce ieșea pe ușă, în soarele strălucitor. Ben Franklin o cucerise vizibil pe menajera care-i fusese lui Abby ca o mamă. Harry nu se mai străduise niciodată atât de mult s-o combine cu un bărbat, deși știa despre el mai puțin decât știa Abby. Însă nu s-ar mai fi repezit așa să-i împingă unul spre altul dacă ar fi crezut că Ben era căsătorit, ceea ce însemna că măcar atâta lucru îi dezvăluise.

Tulburarea de pe fața ei se regăsi reflectată pe chipul încruntat al lui Ben, cinci minute mai târziu, când îl găsi rezemat de gardul ocolului, privindu-l posomorât pe Joe care încerca să potolească un cal tânăr și nărvaș. Scoase o exclamație nervoasă când mânzul aproape negru se smulse din nou de lângă căpăstrul cu care Joe se tot ținea după el, luându-l la fugă spre capătul opus al țarcului. Rezemându-și un picior pe stinghia de la mijloc și o mână pe cea de sus, Ben sări peste gard și se duse fără grabă să ridice un laț de frânghie legat de un stâlp al porții.

— Va trebui să procedăm altfel, îi spuse el băiatului, cu glas calm dar foarte sonor. Dacă nu-l obișnuim curând cu frâul, în viitor o să se opună de fiecare dată când vede unul în apropiere.

Micul animal privea temător silueta mlădioasă a omului care se apropia de el pe ocolite, cu brațul ridicat ca să învârtască lațul pe care-l făcuse la capătul frânghiei. Cu o fracțiune de secundă înainte ca lassoul

să-și ia zborul spre el, mânzul sări din loc și se repezi spre cealaltă parte a ocolului. Când în văzu pe Ben revenind implacabil în mijlocul țarcului, cu funia din nou pregătită, animalul o luă la fugă nebunește în jurul perimetrului, pentru a fi oprit brusc la următoarea aruncare, care-l petrecu lațul peste cap, strângându-i frânghia împrejurul gâtului.

Vorbin calm, cu o seninătate hipnotică, Ben înaintă încet de-a lungul funiei, până lângă cal. Ținând frânghia întinsă cu o mână, pe cealaltă o ridică pentru a-i mângâia liniștitor gâtul lucios, în timp ce continua să-i vorbească blând, până când mânzul încetă să mai tremure și ciuli urechile, ca și cum ar fi ascultat atent cuvintele omului. În sfârșit, Ben ridică o mână, fără să se uite la Joe, iar băiatul aduse imediat căpăstrul pe care încercase fără succes să i-l aplice calului.

Abby expiră scurt, exploziv, peste câteva momente când Ben petrecu frâul peste capul calului și legă strâns celălalt capăt al lasso-ului de gard, mângâind animalul încă de câteva ori înainte de a se întoarce spre Joe.

— Lasă-l legat aici un timp, până se obișnuiește cu ideea. Pe urmă, poți să încerci din nou.

— Mulțumesc, Ben, răspunse Joe, privind cu ochi strălucitori de admirație cum șeful de echipă ieșea pe poartă, pentru a reveni lângă Abby.

— Ai multă experiență cu așa ceva, nu? întrebă ea, ridicând privirea spre chipul lui Ben, cu ochii ușor mijiți în soare.

— Cât de cât, murmură el laconic.

Apoi, spre surprinderea ei, o luă de cot, îndepărtându-se cu ea de ocol.

— Aseară...

— Nu contează, îl întrerupsese grăbită Abby. Am și uitat.

Ben se opri, privind-o cu un zâmbet ușor sardonice în colțul gurii.

— Serios? Altă dată, te-aș fi putut contrazice, dar acum nu despre asta era vorba.

— Aha...

Dezumflată, Abby simți cum i se înroșeau gâtul și obraji. Întoarse capul, pentru a-și ascunde jena.

— Ai auzit ceva azi-noapte după ce te-ai culcat? continuă el, cu zâmbetul dispărându-i de pe buze.

— Dacă am auzit ceva...?

Abby îl privi din nou, uitând de stânjeneala din urmă cu câteva clipe.

— Ce să aud?

— Un camion, pe la două noaptea.

Perplexă, Abby se încruntă.

— Nu... ba da! Dar nu era decât camionul bătrânului Henson. Locuiește la vreo cinci mile spre nord și, de când i-a murit soția, acum câțiva ani, a devenit cam excentric. L-am întrebat pe Dave, prima oară când am auzit camionul în toiul nopții – acum trei ani, cred – și mi-a spus că bătrânul a început să-și transporte lucrurile la ore din cele mai ciudate.

— Corben ți-a spus asta? Întrebă tăios Ben.

— Da... da, de la Dave știu. Mi-a spus să nu-mi fac griji.

— Nici nu mă mir, mârâi Ben amenințător, mușcându-și îngândurat buza.

— Ce vrei să zici? Dave și cu mine glumeam pe seama apucăturilor ciudate ale bătrânului, dar...

— O fi părut o glumă pentru tine, replică posomorât Ben, dar pentru Corben mă îndoiesc că era același lucru.

Nedumerită, Abby îi privi chipul împietrit, de nepătruns.

— Nu mai înțeleg nimic. Vrei, te rog, să-mi spui și mie despre ce vorbești?

Ben, însă, nu-i răspunse, luând-o în schimb iar de braț pentru a o conduce ferm spre birou.

— Vreau să-ți văd registrele din ultimii trei ani – le ai aici?

— Da, dar...

Cu o indignare cam tardivă, Abby își smulse brațul din strânsoarea lui și se răsuci spre el.

— Nu crezi că-ți cam depășești atribuțiile, domnule Franklin?

Cu excepția unei răcirii a expresiei din ochii lui ca două cioburi de gheață verde, Ben rămase netulburat, privindu-i fața înroșită de furie.

— E o chestiune de opinie, domnișoară MacKenzie. Dar, cu sau fără permisiunea ta, am să examinez acele registre.

— Și cum îți propui să intri într-un birou încuiat? întrebă ea ironic, gâfâind ușor în timp ce se grăbea să se țină după el. Ai să spargi ușa?

— Nu cred că va fi nevoie, replică Ben netulburat, întorcând capul spre ea în fața ușii. Ai cheia la tine, nu-i așa?

Nici nu coborî bine ochii spre conturul acesteia, în buzunarul ei de la piept, când mâna i se și repezi, arzându-i cu degetele suple carnea moale și rotunjită, în timp ce scotea cheia.

— Și acum, fii tu fată cuminte și adu niște cafea, îi sugeră el calm, introducând cheia în broască. Ne așteaptă multă muncă.

— Adu-ți singur! se răsti Abby spre umerii lui lați, tremurând de

nepuțință, în timp ce Ben intra în camera încălzită de soare. Nu-s secretara ta!

— Păcat, murmură el meditativ. Mi-ai fi putut spune unde pot găsi registrele de care am nevoie. Pe când așa...

Porni spre rafturile cu documente și începu să ridice registrele cu scoarțe cartonate verzi, la întâmplare.

— Cele din ultimii trei ani sunt aici, interveni repezit Abby, arătând raftul din spatele ei. Dar n-am să te las...

— A, ba ai să mă lași! i-o întoarse el ferm, apropiindu-se.

O ridică în aer de parcă ar fi fost ușoară ca un sac cu grâu, dând-o la o parte din drum.

— Aici se întâmplă ceva ciudat, și vreau să descopăr despre ce e vorba.

Fără să-i mai ia în seamă bolboroselile de protest, luă registrele și le întinse pe birou, după care se așează pe propriul ei scaun, părând s-o dea complet uitării în timp ce începea să răsfoiască paginile, studiind însemnările mâzgălite.

Era complet captivat și, după ce-i mai aruncă o privire veninoasă, Abby ieși fierbând în sinea ei. Peste un moment, întâlnind-o în holul casei pe Harry, se repezi la ea, furioasă:

— Domnul Franklin al tău ar dori o cafea – în birou, imediat. Știi că e un contabil în travesti, Harry?

— Un... contabil?

— Ai să vezi cu ochii tăi, când îi duci Maiestății Sale cafeaua!

— Păi, eu...

Harry, părând cam jenată, își ridică un braț în dreptul pieptului ei

voluminos.

— Pare-mi-se că mi-am sucit cumva încheietura, Abby. Phil zice că azi-dimineață, când am întors saltelele, da nu știu... pot să fac cafeaua, dar n-ai vrea să duci tu tava în birou?

Lui Abby îi stătea pe limbă să refuze categoric, dar expresia chinuită a menajerei, când e aplecă să culeagă o scamă de pe covor, o făcu să întrebă cu voce ursuză:

— Te doare chiar atât de rău, Harry? Poate-ar fi bine să consulți medicul.

— A, nu, e doar o mică luxație, trece cu timpul. Mi s-a mai întâmplat.

— Mă rog... bine, am să-i duc eu cafeaua, consimți Abby.

Nu comentă când, peste zece minute, văzu că pe tavă se aflau două cești și o farfurie de fursecuri cu ciocolată de-ale lui Harry, care o făceau să-i lase gura apă.

Când Abby puse tava pe un colț al biroului și turnă cafeaua în cești, în ochii lui Ben se ivi o lucire de triumf.

— Mulțumesc, Abby, spuse el pe un ton sincer, mușcând dintr-un fursec cu dinții lui albi. Sunt delicioase.

— Harry le-a făcut, replică scurt Abby, ducându-se cu ceașca să se așeze pe singurul scaun rămas liber.

— Tu n-ai făcut niciodată fursecuri? întrebă Ben pe ton de conversație, în timp ce-și proptea pe birou picioarele încălțate în cizme de piele prelucrată fin, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Numai o dată, recunosc rece Abby, amintindu-și de acel efort dezastruos care produsese un fel de clei pe care nici chiar tatăl ei nu reușise

să și-l desprindă de pe dinți; ochii i se luminau într-un zâmbet nesigur. Tatăl meu le-a botezat „Arma secretă a lui Abby”.

Buzele lui Ben se arcuiau într-un zâmbet compătimitor.

— Al meu continua să numească până și-n ziua de azi prima mea încercare de a îmblânzi un cal „Catastrofa lui Ben” – așa că măcar un lucru avem și noi în comun.

Abby coborî ochii spre lichidul maroniu din ceașcă.

— Tu, cel puțin, ai mai progresat de-atunci.

— Practica naște perfecțiunea, replică el calm, apoi ochii i se îndreptară spre registrele de pe birou. Le-am parcurs doar parțial, Abby, dar se pare că până acum ai pierdut destul de multe vaci.

— Numai cele care se rătăcesc în mod normal, protestă ea cu aprindere. Dave spunea mereu că ar costa mai mult să trimitem oamenii să le găsească, decât valoarea lor pe piață.

— Hmm... Mă rog, de asta nu-s prea convins, declară apăsător Ben, coborându-și picioarele de pe birou și aplecându-se din nou asupra paginilor din fața lui. Anul trecut, de exemplu, apare o discrepanță privitoare la peste cincizeci de capete – ai spune că atâtea „se rătăcesc în mod normal”?

— Păi, nu...

Abby ezită, apoi, dându-și seama că-i accepta rolul de inchizitor, continuă cu o voce mai aspră:

— Dave Corben se pricepe cel puțin la fel de bine ca tine la afacerile cu vite. Tatăl meu – și cu mine – aveam încredere în judecata lui.

— Iar e îți spun că, după câte se pare, i-ați acordat o încredere nemeritată, replică sumbru Ben, pianotând cu degetele pe paginile cu linii

albastre.

— Ce insinuezi? întrebă caustic Abby. Că Dave a sustras animale de la Cedar Hills în interesul lui propriu?

— Exact.

Glasul lui Ben era aspru, în timp ce o privea cu ochii îngustați, reci.

— Cred că voi descoperi un șir întregi de furturi de la Cedar Hills, cel puțin pe parcursul ultimilor trei ani.

— Ce?!?...

Abby îl privi uluită.

— Dave n-ar fi...

— Cred c-ai să constăți că Dave ar fi, i-o reteză el sec. Și nu numai că ar fi, dar a și.

Ridică ochii, ținându-l cu privirea, fără să clipească.

— Tatăl tău nu ți-a spus niciodată că bănuia ceva?

— În niciun caz! Tata avea încredere în Dave – ba chiar, atât de multă încredere, încât voia să mă...

— Să te măriți cu el? completă rece Ben. Tatăl tău ți-a spus că ar fi vrut să te măriți cu Dave Corben?

Abby se încruntă.

— Nu chiar atât de clar, dar Dave a zis...

— Chiar ai avut încredere în el, nu-i așa? o ironiză Ben.

— Tata... îl plăcea pe Dave. Îl cunoștea mult mai bine decât ai să-l cunoști tu vreodată.

— Nu cred c-o să am insomnii de grija asta, comentă el înălțându-și sugestiv sprâncenele dese. Și acum, dacă-ți aduci scaunul aici, am să-ți arăt la ce mă refer.

Își puse în mișcare trupul prelung încă înainte de a fi terminat de vorbit, luându-i din mâini scaunul greu pentru a i-l aduce lângă birou.

— Sunt în stare să-mi car și singură scaunul, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Abby iritată, urmându-l, cu o privire agresivă spre ochii lui.

— La fel cum aș fi putut și eu să mă duc după cafea, remarcă Ben cu un zâmbet subțire. Astea nu-s decât mici forme de curtoazie pe care cele două sexe și le acordă unul altuia.

Stânjenită de apropierea lui, Abby îl repezi:

— Ți-am adus cafeaua numai fiindcă Harry s-a lovit la mână și n-a putut să care tava!

Mușchii pieptului lui Dave se dilată într-un oftat de adâncă și îndelungată suferință, în timp ce-și trăgea scaunul lângă al ei, dar nu mai comentă, în ochi apărându-i imediat o expresie concentrată în timp ce se apleca spre registrele deschise în fața lor.

— Și-acum, ia să vedem noi ce mai lipsește...

* * *

Două ore mai târziu, când ridică privirea spre chipul posomorât al lui Ben, Abby era palidă ca moartea, iar ochii-i arătau ca două orbite goale, întunecate.

— Cum a putut Dave să facă una ca asta? șopti ea.

— Nu-i deloc greu să profiți de un om bolnav și de o fată.

Ben se ridică brusc, ocolind biroul, își scoase din buzunarul de la piept o țigară subțire și scăpără cu furie un chibrit. Ochii i se îngustară,

privind-o prin fum pe Abby, care vorbea încet:

— Slavă Domnului că ai... descoperit tu povestea asta.

O străbătu un fior.

— Ar fi putut s-o facă cineva din familia West.

— Nu ți-a trecut nicio clipă prin minte că alde West ar fi putut să fie bucuroși să te ajute? replică el sacadat, cu o furie rece. Că aveau dreptul să știe ce se întâmpla aici?

— Toate drepturile lor cu privire la Cedar Hills se rezumă la primirea ratelor trimestriale pe împrumut, ceea ce se întâmplă invariabil!

— Ceea ce nu se conformează și voinței tatălui tău! ripostă el.

— Cine ți-a spus? întrebă suspicioasă Abby, după un moment de tăcere.

— Chiar tu.

Ben se întoarse spre ușă, o deschise și se opri în prag, profilat în lumină.

— Am impresia că, dacă tatăl tău a avut suficientă încredere în familia West pentru a cere să supravegheze lucrurile, nu pot fi chiar atât de răi.

— N-am spus că sunt răi! se apără Abby pe un ton cam îmbufnat. Dar nimic nu le place mai mult decât să vină pe-aici pentru a dovedi că o fată nu poate conduce o fermă mare ca asta.

— Întâmplător, sunt de aceeași părere cu ei, aruncă Ben peste umăr, cu o privire rece.

— Nici nu mă mir! se aprinse Abby în timp ce se ridica de la birou ca să se apropie de el, în familiara ei poziție agresivă, cu mâinile în șolduri. Și-n fond, de ce le ții atât partea celor din familia West?

— Fiindcă nu-mi plac prejudecățile oarbe, răspunse el scurt, rezemându-se cu umărul de tocul ușii. Iar când judeci oamenii fără să-i fi văzut o dată la față, exact despre asta e vorba.

Abby coborî ochii, dar numai o clipă. Ridicând din nou capul, spuse cu fermitate:

— Indiferent dacă am prejudecăți sau nu, intenționez să lămuresc problema asta cu Dave fără ca ei să afle vreodată ce s-a întâmplat.

— Și cum îți propui să faci asta?

— Am... am să vorbesc cu Dave, am să-i spun că știu ce-a făcut și-am să-l previn că...

Ben izbucni în râs, cu amuzament sincer.

— Cu tacticile astea, ai să-l sperii de moarte, comentă el batjocoritor, după care ochii îi redeveniră serioși. Nu, Abby, mai bine lasă totul în seama mea. M-am gândit la o cale de a-i întinde o capcană – lui și celorlalți care-l ajută.

— Cum?

Ben aruncă afară chiștocul țigării și se întoarse în cameră, închizând ușa în urma lui, după care se așeză pe marginea biroului, cu brațele încrucișate pe piept.

— Lansând povestea că poimâine vom duce vacile la pășunea de vară. N-are cum să urce cu camionul până acolo, așa că sunt toate șansele să facă o ultimă încercare, cât timp vitele mai sunt aici, la îndemână... probabil mâine noapte, dacă bănuielile mele se confirmă. Iar atunci, vom pune mâna pe el – sau, mai bine, zise, o s-o pună detașamentul local de poliție.

Buzele strânse sever ale gurii lui aspre se arcuiră într-un zâmbet

satisfăcut.

— Nu!

— Ce?

— Nu amestecăm poliția, declară tăios Abby. O să se ducă vestea și s-ar putea să audă și familia West.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Abby, nu poți uita nici măcar două minute toată discordia asta a ta cu neamul West? Întrebă el furios. Omul ăsta fură sistematic de la Cedar Hills de trei ani și mai bine, iar tu nu ești în stare să te gândești decât la West!

— Îți convine sau nu, asta este, susținu ea cu încăpățănare. Nicio poliție.

Ben oftă exasperat, desprinzându-se de birou.

— Atunci va trebui s-o fac singur – și să sper, la fel ca tine, că va lua în serios avertismentul!

— O să-l ia! replică Abby cu mai multă convingere decât simțea.

— Sper numai să nu regreti, adăugă resemnat Ben, ca și cum tot subiectul ar fi început să-l plictisească, pornind încet spre ușă.

— N-am să regret.

Abby îi privi spatele lat ieșind, iar peste un moment profilul hotărât îi trecu prin dreptul ferestrei. Oftând, se duse la scaunul unde stătuse el, bombănind printre dinți în timp ce închidea cu gesturi brutale registrele. Dave era iute la mâine când i se punea cineva în cale; Abby se întreba dacă avea dreptul să-l expună pe Ben Franklin unui posibil pericol, numai fiindcă insista să nu fie anunțată poliția?

— Nu!

Refuzul hotărât și furios al lui Ben, în aceeași după-amiază, o făcu pe Abby să simtă și ea un junghi de mânie.

— Fie vin și eu cu tine, fie n-o să-i pândească nimeni pe Dave Corben și ai lui!

— Mai termină cu prostiile! mârâi Ben cu glasul mai îngroșat decât de obicei. Dacă se-arată Corben și complicii lui, o fată nu va avea ce să caute acolo.

— Eu nu-s o fată ca oricare.

Abby se îndreptă cât era de înaltă, privind cu înverșunare chipul lui Ben conturat pe ușa hambarului.

— Dave nu mi-ar face niciun rău.

„Și nici ție”, adăugă ea în gând, „dacă sunt acolo”.

— Nu? întrebă el sarcastic, cu un zâmbet acru arcuindu-i buzele. Dacă nu mă-nșel, exact asta a făcut, ani de zile. N-ai spune că e un comportament cam ciudat pentru un bărbat care declară că vrea să te ia de soție?

— Nu eu răspund pentru tot ce-or fi urzit între ei Dave și tatăl meu, se răsti nervoasă Abby. Niciodată nu mi-au cerut părerea, dacă vreau să mă mărit cu el sau cu altcineva.

Ben o mai privi câteva clipe lung, în ochi, apoi se lăsă păgubaș atât de brusc, încât o surprinse.

— Bine, poți să vii, spuse el cu buzele crispatе. Cu condiția să faci numai ce-ți spun eu.

Abby deschise gura să protesteze, dar expresia lui autoritară îi

reteză cuvintele înainte de a apuca să le articuleze.

— În regulă, acceptă ea în cele din urmă, retrăgându-se cu un pas.
Ai răspândit zvonul că mutăm vitele?

Ben dădu din cap.

— Și, așa cum mă așteptasem, Wally a plecat în oraș imediat după aia, așa că ne putem aștepta la un nou raid, la noapte sau mâine noapte. Ced că vor încerca și azi și mâine, așa că-ți propun ca, dacă vrei să vii la noapte, să te odihnești un timp, după cină. Înainte de miezul nopții n-au să apară.

Glory, iapa gestantă, le auzi glasurile scăzute și necheză încetișor din grajd. Ochii lui Abby se îndreptară spre ușa din spatele lui Ben.

— Acum mai mine mă duc să văd de iapa mea, spuse, iar Ben îi deschise ușa.

— Când urmează să fete? întrebă el cu un interes politicos.

— Din zi în zi, și cred că e cam nervoasă.

— Firesc... e primul ei mânz, nu?

— Da, dar...

Abby făcu o pauză, mușcându-și buzele, înainte de a intra în hambar, pornind spre locul unde iapa murgă se mișca agitată auzindu-i pașii.

— ... e mult mai încordată decât mă așteptasem.

Ben o urmăse până lângă iapă, iar acum remarcă sec, în timp ce o palpa cu mâini experte.

— Cred că și tu ai fi încordată, dacă te-ai afla atât de aproape de prima ta naștere.

Abby se bucură că atenția pe care i-o acorda lui Glory nu-l lăasă să-i

observe înroșirea bruscă a obrazilor, și ocoli capul iepei ca să-i scarpine părul scurt dintre urechi, murmurându-i distrată nimicuri incoerente.

Deodată, pe Abby o cuprinse o revelație neașteptată, iar degetele începură să-i tremure peste nasul fin al lui Glory... Își dăduse seama că, atunci când urma să-i vină ei vremea de a naște primul copil, și-ar fi dorit un soț cu atingerea blândă a lui Ben Franklin, ar fi dorit prezența lui liniștitoare în apropiere... iar un asemenea gând era atât de ridicol, încât își îngropă fața în botul moale și catifelat al iepei, râzându-și de propriile ei fantasmagorii.

Capitolul 5

Aerul rece al dimineții umezea tufișurile între care Abby stătea ghemuită într-o poziție incomodă, cu brațele împrejurul genunchilor. Era înghețată până-n măduva oaselor, deși se conformase instrucțiunilor lui Ben de a se îmbrăca gros. Puloverul de lână bleumarin pe gât și pantalonii marinărești de aceeași culoare păruseră mai mult decât adecvați la începutul pânzei, dar acum Abby își întindea membrele amorțite, gândindu-se cu dor la o baie fierbinte și o cafea și întrebându-se dacă Ben se simțea mai bine.

Acesta o lăsase acolo înainte de miezul nopții, spunându-i pe tonul cel mai categoric să rămână pe loc, orice s-ar întâmpla. Apoi, plecase să-și ocupe postul într-un loc nevăzut, după niște fânare, în apropierea pășunilor îngrădite unde vacile are urmau să plece spre nord se agitau neliniștite, ca și cum ar fi presimțit ceva. Pe lângă ocazionalele lor mugete nervoase, numai uguitul unei cucuvele tulbura din când în când noaptea luminată de lună.

De pe drumul din spatele lui Abby începu să se audă dintr-odată hurea neașteptat al unui motor de camion, iar fata își încordă mușchii amorțiți, apoi se ridică în poziție semighemuită, pe când camionul se apropia încet, schimbând vitezele lângă intrarea pe proprietatea Cedar Hills. Abby văzu că farurile erau stinse, luna răspândind suficientă lumină. După ce camionul se opri la poartă, din cabină sări un om, iar alții doi rămaseră înăuntru. Camionul porni mai departe, trecând pe la treizeci de metri distanță de locul unde stătea ascunsă Abby. Se afla prea departe ca să-i identifice pe ocupanți, putând distinge numai că erau înalți; unul dintre

ei ar fi putut să fie Dave, dar Abby n-avea cum să se asigure.

Trei bărbați masivi și musculoși, împotriva lui Ben! Iar Abby insistase să nu ceară protecția autorităților! Nesocotind instrucțiunile lui Ben de a sta pe loc, sări în picioare și o luă la fugă peste pământul plin de gropi, spre locul unde camionul cotea, retrăgându-se în marșarier către poarta pășunii. Dacă reușea să ajungă la ei înainte de...

Respirația i se tăie dintr-odată, când călcă într-o groapă, sucindu-și glezna, și căzu pe burtă printre tufișuri tinere care-i zgâriară dureros obraji.

Abia luând în seamă durerea, Abby se adună pe picioare și o luă din nou la fugă, până ajunsese în spațiul liber de lângă fânare, unde se opri gâfâind, în timp ce din camion cobora un bărbat înalt și voinic.

— Dave!

— Doamne sfinte...! Abby? Ce naiba cauți aici?

— A venit să te opresc... să mai iei... vaci, gâfâi ea, scoțând un tipăt când mâna mare a lui Dave o apucă de încheietură, răsucind-o în loc, cu spatele spre el.

— Cine ți-a băgat în cap chestia asta? scrâșni el, strângând-o atât de tare încât Abbyicni, în timp ce din încheietură îi iradiau în lungul brațului mii de ace. Da nici nu trebuie să-ntreb, continuă cu glas gros Dave. Iubitul tău ăla nou, este? Și-acuma unde-i? mai întrebă el pe un ton disprețuitor, ridicând capul să privească în jur.

— Aici sunt, Corben, se auzi glasul lui Ben care ieșise dintre fânare. Dă-i drumul!

Tăișul ca de oțel din tonul lui Ben se potrivea cu culoarea cenușie închisă a hainelor lui, iar strânsoarea mâinii lui Dave slăbi un moment, dar

numai pentru a se relua când Wally intră pe poartă, gâfâind.

— Șo pe el, Wally! ordonă aspru Dave. Și tu, Charlie! adăugă el spre individul mai scund și mai slab care condusese camionul, iar acum încerca să-l ia pe Ben prin învăluire, pe partea dreaptă.

— Terminați! strigă Abby. Dacă v-atingeți de el, chem poliția aici de nu știți ce-i aia!

Ca și cum nici n-ar fi auzit-o, cei doi continuă să se apropie de Ben, care-i aștepta încordat. Abby închise ochii, știind, în timp ce o înghițea întunericul, că era vinovată de moartea lui Ben, ca și de a ei proprie...

* * *

— Abby? Hai, Abby, trezește-te.

O bătaie insistentă cu degetul pe obraz o readuse pe Abby în fire. Simți vag frigul, apoi distinsese o lumină blândă care scălda împrejurimile, conturând trăsăturile aspre ale unui bărbat aplecat asupra ei.

— Dave? șopti ea.

— S-a dus, răspunse scurt bărbatul. Acum ești în siguranță, Abby.

Nu era Dave... era altul care părea s-o cunoască, dar glasul acela tăios părea nefamiliar... și totuși, recunoștea forma feței reliefate de razele lunii, părul des de deasupra tâmpelor...

— Ben!

Involuntar, Abby se ridică în capul oaselor, străduindu-se să privească în direcția lui.

— Ești... bine?

— N-am nimic, Abby, murmură el, deși pe obraz i se vedea o vânătăie. Hai să plecăm de-aici – poți să umbli?

— Sigur că pot să umblu! răspunse ea răstit, nemulțumită că se simțea atât de slăbită încât îi venea să-și rezeme capul de pieptul lui.

Ben o ajută să se ridice în picioare, iar Abby se îndepărtă de el, scrâșnind din dinți când durerea o fulgeră din glezna piciorului stâng, în sus, prin pulpă. Deși nu scoase niciun sunet, Ben o ridică de la pământ, luând-o în brațe.

— Pot să merg și singură... mormăi ea.

— Nu zău?

Ben porni hotărât spre jeepul pe care-l parcase într-un loc ferit, la o oarecare distanță de fânare, iar Abby nu mai protestă, lăsându-se în voia plăcerii senzuale de a fi dusă în brațele lui musculoase care o țineau atât de strâns încât îi simțea ritmul regulat al inimii pe sân. Un val de amețeală îi făcu capul să se învâртеască și, când vederea i se limpezi din nou, constată că și-l ținea rezemat în adâncitura umărului lui Ben, cu gura la un centimetru de pielea gâtului său puternic. Era atât de aproape, încât mirosul lui masculin îi umplea nările, iar respirația caldă îi scăldă fața când Ben întoarse capul ca s-o privească.

— Ben? șopti ea cu un fel de nedumerire.

— Aproape am ajuns, Abby, spuse el cu un glas aproape mângâietor, doar cu puțin mai tare decât al ei.

Dar, ciudat, n-ar fi deranjat-o dacă nu mai ajungeau niciodată la mașină... n-o deranja ideea de a fi dusă la nesfârșit în brațele acelea protectoare... nimeni și nimic nu-i putea face rău, atâta timp cât Ben, cu inima lui care bătea statornic, era lângă ea...

— Care e camera ta? întrebă el încet, ca să nu-i trezească pe Harry și soțul ei, când ajunseră în casă.

După ce Abby întinse mâna până la comutatorul din spatele umărului lui Ben, camera fu inundată de o lumină trandafirie, iar ochii lui Ben cutreierară scurt camera, înainte de a o duce pe Abby la pat, pentru a o așeza pe cuvertură.

— Să aruncăm mai întâi o privire la glezna asta, spuse el, cu o expresie mohorâtă.

Și, incredibil de blând, îi ridică manșeta pantalonilor și-i scoase pantoful, dezvăluind o umflătură vineție sub ciorapul rupt. Gura i se strânse cu furie.

— De ce n-ai stat pe loc, așa cum ți-am spus eu? Nu numai că distrus toată expediția, dar ți-ai mai și luxat rău glezna!

— Nu am ruinat expediția! negă cu aprindere Abby, susținându-i ochii verzi și furioși. Am... am încercat doar să-i opresc să te atace.

Nu-și putu stăpâni valul neașteptat de lacrimi care-i podidiră ochii, nici tremurul gurii, și întoarse capul din fața privirii lui arzătoare.

— Abby, spuse mai blând Ben, după câteva momente de tăcere. Îmi pare rău că te-am repezit dar... riscai să fii rănită grav, și-atunci cum crezi că m-aș fi simțit? Orice bărbat preferă să știe că el e cel care apără...

Oftă.

— Cred că am greșit lăsându-te să vii. Ar fi trebuit să-ți interzic.

Cuvintele lui făcură ochii lui Abby să scânteieze ca diamantele. Încercă să se ridice, strâmbându-se când un junghi de durere îi fulgeră piciorul.

— Tu să-mi interzici?!

Căzu cu spatele pe perne, gâfâind:

— Uiți mereu că nu... că nu ești decât un angajat, și că eu conduc Cedar Hills, nu tu!

Ben oftă cu regret, ridicându-se și privind-o cu o expresie ciudată în ochi.

— Mai ai multe de învățat, Abby.

— Nu de la tine! replică ea prompt, apoi își mușcă buza, simțind durerea din gleznă.

— Va trebui să fac ceva cu glezna aia, spuse el, întorcându-se s-o examineze din nou. Trebuie să te dezbraci, ca s-o pot bandaja.

Pufnetul ei indignat îl făcu să ridice capul, cu un zâmbet sardonice.

— Dacă-mi spui unde-ți ții pijamalele, am să-ți aduc una și te poți schimba în timp ce eu plec să aduc un bandaj.

Abby uită de durere, în valul de jenă și nemulțumire care o cuprinsese.

— Cămașa mea de noapte, spuse ea, e acolo, în sertarul de sus.

Aruncându-i o privire, cu sprâncenele ridicate de surprindere că nu purta pijamale băiețești, așa cum se așteptase, Ben se duse la scrinul indicat și deschise sertarul de sus, ezitând înainte de a lua cămașa de nailon crem pe care Abby o încercase cu câteva seri în urmă.

În mâinile lui bronzate, faldurile de voal păreau și mai subțiri. Era cămașa în care Abby fusese sigură că Ben n-avea s-o vadă niciodată.

— Asta? întrebă el cu o neîncredere jignitoare, ținând-o întinsă cât era de lungă și mutându-și privirea de la cămașă la Abby și înapoi.

— Ce-are?

— N-are nimic, răspunse Ben cu o încetineală apreciabilă, venind

să-i aștearnă cămașa de noapte la picioarele patului, cu colțurile gurii arcuite într-un zâmbet. Dar, dacă vei să-mi stea mintea numai la bandajarea gleznei, o pijama de flanelă cu guler ar fi mai potrivită.

— N-am niciuna, regret, minți Abby. Nu va fi nevoie să te uiți la mine.

— Asta rămâne de văzut, replică el, pornind spre ușă. Unde găsesc cele necesare?

— În bucătărie. Trusa de prim ajutor e în dulapul din stânga ferestrei.

Când Ben se întoarse, cu o pungă cu gheață și un sul de tifon steril într-o mână, iar în cealaltă cu un pahar plin cu lichid chihlimburiu, Abby îl aștepta pe pat, acoperită cu un cearșaf ridicat până sub umerii goi.

Ben aduse din baie un prosop gros, pe care i-l potrivi sub picior înainte de a-i așeza punga cu gheață în jurul gleznei. Apoi se ridică și aduse paharul, dându-i-l lui Abby.

— Nu-mi place brady-ul, se plânse ea, întorcând capul pentru a nu mai simți mirosul.

— Nu-ți cer să-ți placă, replică scurt Ben. Îți spun să-l bei! Sau vrei să te țin de nas și să ți-l torn pe gât cu forța?

Gata să refuze din nou, Abby îi zări ridurile de oboseală din jurul gurii și al ochilor și, fără o vorbă, îi luă paharul din mână. Era ora trei dimineața, iar Ben trebuia să fie epuizat, și totuși își dădea osteneala s-o oblojească, înainte de a se duce și el la odihnă.

Ben așteptă în tăcere până când Abby înghiți alcoolul care care începu imediat să-și facă efectul calmant, alungându-i durerea din gleznă și învăluind-o într-o letargie liniștitoare.

— Te simți mai bine? se auzi glasul lui Ben, ca de la o mare depărtare.

— Mmm, murmură ea, privindu-i ca prin ceață chipul obosit. Ar fi trebuit să te faci medic, Ben, sau veterinar.

— Un fermier bun trebuie să se priceapă și la asta într-o mai mică sau mai mare măsură. Totuși, în legătură cu altceva te-ai înșelat amarnic, Abby.

— M-am înșelat? În legătură cu ce?

Într-un târziu, răspunsul se auzi, însoțit de adierea respirației lui peste gura ei.

— Când ai spus că nu trebuie să mă uit la tine. Trebuie să mă uit, Abby, iubirea mea, dar...

Restul cuvintelor se pierdură, când buzele lui coborâră blând peste ale ei, mișcându-se cu gingășie și căldură peste carnea plină. Abby, simțind că se îneca într-o mare de plăcere neexplorată, își îndesă degetele în părul lui, încheștându-și-le strâns, într-un efort de a-i trage capul mai aproape de al ei... Simți o adevărată durere fizică în momentul când Ben se retrase, privind-o încruntat, cu ochii încărcăți de emoție.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Abby, murmură el nesigur, lasă-mă să încerc măcar atâta lucru!

— Ben, eu...

Voia să-i spună despre sentimentele pe care i le stârnea, despre dorul nearticulat care-i trezea dorința de a se dăruia unui bărbat pentru prima oară în viața ei... dar momentul trecu – apoi fu prea târziu.

— Abby! Și... Ben?

Vocea scandalizată a lui Harry se auzise din ușa pe care Ben o

lăsase parțial deschisă. Silueta voluminoasă a menajerei, într-un capot cadrilat de culoare închisă, se contura ca a unui înger al răzbunării, iar ochii lui Abby se închiseră nefericiți când degetele lui Ben îi strânseseră puternic brațele, desprinzându-se din jurul gâtului său, în timp ce le ridica.

— Nu te agita, Harry, îi auzi ea spunând calm. Abby aproape a adormit... Am să-ți explic afară...

Abby nu mai află ce anume îi explicase. Ochii i se închisă și simți cum o învăluia o întunecime catifelată pe care n-avea putere s-o alunge...

* * *

— Trebuia să mă chemi pe mine să-ți tratez glezna, declară încăpățânată Harry a doua zi dimineață, în timp ce Abby ciugulea fără poftă din micul dejun pe care i-l adusese la pat. Îți dai seama cum m-am simțit, când am venit aici cu gândul că te simțeai rău, ca să te găsesc cu brațele pe după gâtul lui Ben Franklin? Și-n cămașa aia de noapte, pe deasupra!

— N-a fost vina lui Ben, replică Abby fără convingere.

— Nu spun că a fost vina lui, i-o întoarse arțăgoasă Harry. Dar e un om cu doi ochi ageri în cap și-au avut ce să vadă, prin cămașa aia de noapte mai mult lipsă! Ce te-a apucat, să ți-o iei tocmai azi-noapte, Harry?

— Mi-am luat-o fiindcă m-am săturat să tot fiu privită ca un băiat subdezvoltat! se răsti Abby, cu o voce tremurătoare care împlânzi privirea lui Harry.

— A, înțeleg...

Menajera nu mai spuse nimic, până când termină de luat hainele pe

care Abby le folosise în seara trecută.

— Ben mi-a explicat despre brandy – că nu te simțeai bine, după ce-ți scrântiseși glezna...

— Așa a spus? Că din cauza brandy-ului m-am... că mi-am...

— Păi altfel, de ce? I-am explicat foarte clar că n-ai obiceiul să te arunci de gâtul bărbaților, în camera ta.

— Nu m-am aruncat de gâtul lui! protestă Abby indignată. A fost la fel de...

Se întrerupse brusc, când îi reveni în minte imaginea scenei din noaptea trecută, auzind din nou cuvintele frustrate ale lui Ben: Pentru numele lui Dumnezeu, Abby, murmură el nesigur, lasă-mă să încerc măcar atâta lucru!

— Hmm...

Din ușă, Harry îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Mă rog, n-ai de ce să-ți faci griji. Ben înțelege.

— A, înțelege, zici?

Furioasă, Abby ridică tava de pe genunchi și făcu o mișcare violentă cu picioarele, scoțând un strigăt de enervare când luxația de la gleznă își făcu din nou simțită prezența.

— Calmează-te, îi spuse ferm Harry, revenind să pună tava la loc. Mănâncă-ți micul dejun și uită ce s-a întâmplat azi-noapte. Ben e destul de sigur că nu vom mai auzi nimic despre Dave Corben – și nici despre Wally!

În ochi îi reveni expresia severă dinainte.

— Ce te-a apucat să te duci acolo, numai cu Ben? Mă mir că ți-a dat voie.

— Nu are dreptul să-mi dea voie sau nu, când e vorba de problemele mele! se răsti Abby. N-a trebuit decât să-i amintesc că eu sunt șefa pe-aici, iar el nu e decât un salariat, la fel ca toți ceilalți.

Harry clătină din cap, deznădăjduită.

— Și pe urmă te mai aștepți să fie iubitor numai fiindcă ți-ai luat pe tine o cămașă de noapte prin care se vede totul! Atracția feminină înseamnă mai mult decât să-ți arăți trupul aproape gol, Abby, să știi. Cred c-ai avut mare noroc că Ben era acolo, și nu altul!

Obrajii lui Abby se învăpăiară, dar din ochi îi țâșniră scânteii amenințătoare, în timp ce privea spre fața severă a menajerei.

— Nu mă mai trata ca pe un copil, Harry! Sunt destul de matură ca să știu cum să mă descurc cu bărbații... Azi-noapte, am știut că Dave Corben n-avea să-mi facă nimic.

— Serios? ripostă sec Harry. Și cu vânătăile alea de pe mâinile tale ce-i? Nu Dave ți le-a lăsat? Și-ai fi pățit-o mult mai rău, dacă nu era Ben.

Se întoarse spre ușă, cu o mișcare nervoasă.

— Mănâncă-ți micul dejun până nu se răcește. Și pe urmă, îți propun să iei pe tine pijamaua pe care ți-am lăsat-o în baie. Ben o să treacă pe la tine, mai târziu.

— Nu vreau să-l văd! strigă Abby după menajera care ieșea, dar nu primi alt răspuns decât închiderea ușii.

* * *

O oră mai târziu, când Harry îl introduse pe Ben în cameră, Abby stătea cu spatele rezemat de perne și pijamaua înflorată, cu mâneci lungi,

încheiată până la gât. Își mută privirea când Ben observă amuzat pijama, auzindu-l numai cum își trăgea un scaun lângă pat. Harry spuse că se ducea să le aducă niște cafele și ieși grăbită din cameră.

— Deci, începu el încet, așezându-se lângă pat, tot ai găsit una, până la urmă.

Abby îl privi încruntată.

— Ce-am găsit?

— O pijama. Parcă țin minte că azi-noapte mi-ai spus...

— Am... am uitat de asta, improvizează ea grăbită, întorcând din nou ochii dinspre vânătăia de pe obrazul lui. Harry a găsit-o.

— Mhm. Ei, ce-ți mai face glezna în dimineața asta? Harry mi-a spus că ești ca o pisică sălbatică închisă în cușcă, deci cred că te supără.

— Nu la fel de mult ca azi-noapte, recunosc eu ea, adăugând cu subînțeles: azi-noapte nu... nu eram în apele mele.

— Știu, răspunse calm Ben, cu o undă de regret parcă. Nici eu, altfel în dimineața asta ai fi putut avea motive să mă concediez.

Presupunerea lui că ar fi fost neputincioasă în fața unor avansuri, dacă ar fi avut chef să i le facă, o irită și mai tare, făcând-o să-l repeadă:

— Ia nu mai fi așa de înfumurat! Nici în ruptul capului nu te-aș fi lăsat să...

Abby lăasă fraza neterminată, iar genele i se coborâră, ascunzându-i ochii.

— Serios?

Cu o undă de râs în glas, Ben continuă:

— Eu aș zice că a fost taman invers, dacă stau să mă gândesc... oare eu te-aș fi lăsat pe tine?

Zâmbetul i se lăți când Abby scoase o mică exclamație, înroșindu-se, în timp ce-și căuta neputincioasă cuvintele pentru a-și exprima furia. Următoarea lui frază, însă, îi desferecă limba imediat.

— Roșcovanele au într-adevăr un temperament imposibil, nu-i așa?

— Ar trebui să știi mai bine decât mine! izbucni Abby, aruncând flăcări din ochi.

— Mda, dar unii dintre noi învață să-și controleze trăsăturile de caracter mai puțin atrăgătoare.

— Atunci, mai ai mult de lucru! aruncă ea.

— Poate, ridică Ben din umeri, redevenind serios când Harry aduse în cameră cafeaua și prăjitura cu scorțișoară caldă, proaspăt scoasă din cuptor. Mmmm...! adulmecă el, ridicând privirea spre menajeră. Dacă n-ai fi deja juruită, Harry, acum te-aș duce la cea mai apropiată biserică și te-aș lua cu cununie, fără altă zestre decât aroma asta!

— Hm! Ar fi nevoie de un bărbat mai voinic decât time ca să mă care pe mine undeva! replică disprețuitor Harry, deși roșeața din obraji ei arăta că lauda lui Ben o încântase. Oricum, când o să te-arunci în apele mării matrimoniale, ai s-o faci cu una mult mai tânără și mai drăguță decât mine.

— Ei, n-aș băga mâna-n foc, Harry, răspunse Ben gânditor, luând o felie de prăjitură. Mult mai mult contează ce are o femeie pe dinăuntru, decât pe din afară – deși nu strică nici dacă încântă ochiul.

— Apropo de asta – Verna a dat telefon ca să te roage să treci pe la ea, ca s-o aduci aici, cu vreo jumătate de oră mai târziu decât v-ați înțeles. Are un știu ce probleme la magazin.

— Bine, Harry, îți mulțumesc, răspunse Ben fără să clipească din

ochi.

— Nu iei și tu puțină prăjitură, Abby? îi oferi Harry farfuria.

— Nu.

Abby aruncă o privire dușmănoasă spre menajeră.

— Verna de ce vine aici?

— Fiindcă am chemat-o eu, răspunse simplu Ben. S-a oferit să-mi gătească de cină, ca să mai scap și eu de monotonie.

— Câtă caritate din partea ei! aruncă disprețuitor Abby, aproape fără să observe când Harry murmură ceva despre treburile pe care le mai avea de făcut, ieșind grăbită din cameră.

— La fel mi-am spus și eu, confirmă Ben e binevoitor. Are o inimă bună.

— N-ar strica să-l întreb pe bărbat-su ce inimă are! i-o întoarse arțăgos Abby.

Ben înălță din sprâncene.

— Nu cred că e necesar. Sunt un judecător de caracter destul de bun.

— O sper din suflet, spre binele tău, îl avertiză tenebros Abby, cu gura strânsă ferm. Întâmplător, s-ar putea ca diseară să n-ai cum s-o vezi pe Verna.

— Zău? Și de ce, mă rog?

— Pentru că vreau să te duci cu oamenii pe pășunea Mellon și să începeți cositul. Trebuie să fie gata înainte de a urca vitele pe pajiștea de vară și, Wally fiind plecat...

— Putem rezolva același lucru începând mâine cu noaptea-n cap, replică el netulburat, ridicându-se și punând ceașca pe tavă. Până am

ajunge acolo acum, va fi și trecut jumătate din zi.

— Și totuși, eu îți spun să vă duceți acolo azi! repetă Abby tăios.

— Iar eu îți spun că nici nu mă gândesc să mă duc înainte de mâine dimineață.

Chipul bronzat al lui Ben pălise, făcând ca vânătăia e pe obraz să iasă în evidență, iar Abby observă că amenința să-și piardă calmul.

— M-ai angajat ca să fac o treabă – pentru Dumnezeu, lasă-mă s-o fac așa cum știu eu!

Stăpânindu-și un ușor junghi de teamă, Abby răspunse batjocoritor:

— Doamne, Dumnezeule, tare ți-a mai căzut cu tronc Verna, nu-i așa? Ai fi în stare să-ți riști până și slujba, numai pentru șansa de a petrece o seară plăcută cu ea!

— O șansă mult mai mare decât dacă ar fi vorba de tine! aruncă el cu duritate brutală, în timp ce mergea spre ușă cu pași întinși; din prag, mai întoarse o dată capul către ea. Cât despre slujbă, îți aparține, oricând vrei s-o ceri.

Ochii lui Abby îi fulgerară pătrunzător o clipă pe ai lui, apoi privirea îi șovăi și se abătu în altă parte. Știa că nu avea încotro. Fără Dave – și, acum, și fără Wally – era neajutorată, cu atât mai mult cu cât zăcea la pat.

Ben numai spuse nimic, mulțumindu-se doar să ridice disprețuitor din umerii lui lați, înainte de a ieși pe ușă, închizând-o hotărât în urma lui.

Abby se trânti pe perne, nemulțumită de lacrimile furioase care-i scăldau obraji. Ce se întâmpla cu ea? De când sosise Ben Franklin la ranch, toată viața i-o luase razna. Ben îi stârnise emoții pe care abia dacă și le cunoștea, emoții pentru care nu avea experiență. Oare așa era dragostea?

Admirația și respectul ei față de cunoștințele și îndemânarea lui în munca la fermă se puteau numi dragoste? Gheara dureroasă a geloziei care-i sfâșia măruntaiele când era pomenit numele Vernei, și propria ei aluzie meschină că Verna avea defecte ascunse pe care Ben nu le cunoștea – puteau fi din dragoste?

Dacă toate acestea însemnau dragoste, nu voia să aibă parte de așa ceva. O asemenea dragoste îi spulbera independența de gândire și acțiune care-i era la fel de firească precum respirația.

Capitolul 6

Abby străbătuse holul șchiopătând, până în camera mare, cu tavanul jos, care aparținuse tatălui ei. Fereastra de-acolo avea vedere spre curtea din față, și se oprise în spatele perdelelor groase, așteptând până când microbuzul verde al lui Ben cotise de pe alee, pentru a frâna în capătul opus, lângă casa lui.

Respirația i se opri în gât când silueta longilină a lui Ben coborî de la volan. Când îi puse o mână Vernei pe talie, ajutând-o să coboare, Abby se întoarse și traversă din nou camera, șontâc-șontâc, orbită de lacrimi, deși n-ar fi putut spune dacă erau lacrimi de furie sau de tristețe.

— Abby! Ce Dumnezeu cauți aici? o dojeni Harry, întâlnind-o pe culoar, în timp ce-i aducea cina pe tavă.

— Am... am vrut doar să verific ceva în camera tatii, murmură Abby, continuându-și cu greu drumul spre pat, până când reuși să se culce la loc, cu sufletul la gură.

— A trebuit să aștepti până acum casă verifici ceva în camera tatălui tău?

Harry puse tava pe genunchii lui Abby, evitând s-o privească în ochi când spuse:

— Verna arăta foarte bine, nu-i așa? Rochia aia se potrivește perfect cu colorația ei, parcă ar fi fost făcută anume pentru ea.

— Probabil că așa a și fost făcută! replică Abby cu ostilitate. Am și eu dreptul să știu cine vine și pleacă de la Cedar Hills! izbucni, încercând să-și acopere stânjeneala.

— Sigur că ai dreptul, draga mea, o consolă Harry. Mai ales când e

vorba de femeile atrăgătoare pe care șeful de echipă le distrează la el.

— Credeam că ea a venit să-i facă lui o plăcere, cu gătitul!

— Mda, mă rog... oftă Harry. A fost măritată, știe cum să bucure un bărbat.

— E clar că pe cel cu care a fost măritată n-a prea reușit să-l bucure, nu?

— N-avem de unde să știm asta. Verna mi-a făcut întotdeauna impresia unei ființe blânde, prea bună pentru aiuritul ăla cu care se măritase.

Abby se încruntă spre tochitura de vițel cu piure de cartofi și mazăre.

— Atunci, de ce s-a măritat cu el?

— Nebănuite sunt căile dragostei, parafrază Harry cu un lirism neobișnuit pentru ea, pornind înapoi spre ușă. Mănâncă-ți cina până nu se răcește. Am să-ți aduc desertul imediat ce Phil și cu mine ne terminăm felul întâi.

Într-adevăr, nebănuite erau căile dragostei! Abby stătu doar câteva momente cu gândul la această pildă, înainte de a ceda apetitului sănătos pe care i-l stârneau aromele din farfurie.

— Ai vrea ca Phil să-ți aducă aici televizorul? o întrebă Harry când reveni cu desertul. Sau, poate ți-ar plăcea o carte dintr-ale mele, tocmai mi-au venit ultimele de pe abonament.

— Nu... nu, mulțumesc, Harry. Am să ascult radioul o vreme, apoi sunt sigură că voi adormi. Am nevoie de odihnă, după oboseala de azi-noapte.

Dar somnul o ocolea, și auzi mașina lui Ben plecând după ora zece,

ca s-o ducă pe Verna înapoi în oraș. Nu stătuseră prea mult împreună, medită Abby gânditoare.

Tocmai ațipise, când zgomotul mașinii revenind o făcu să se trezească din nou, cu o tresărire. Acele luminescente ale ceasului de pe noptieră arătau ora două și jumătate... timp suficient pentru un interludiu amoros prelungit. Ce Dumnezeu putuseră face patru ore încheiate? Preferând să nu se gândească, Abby adormi la loc.

* * *

Ben plecă spre pășunea Mellon a doua zi dimineată, fără a încerca s-o vadă pe Abby, care își spuse că n-avea nicio importanță. Esențial era ca activitățile fermei să se desfășoare normal, indiferent cât de tulburată se simțea fermiera.

Liniștea care domnea la fermă în lipsa oamenilor o făcea pe Abby să se simtă neliniștită și, pe la jumătatea dimineții, când Harry îi aduse cafeaua, îi spuse menajerei:

— Dacă mai stau un minut în patul ăsta simt că am să-nnebunesc! Mă scol, fie și numai ca să stau în salon.

— Atunci, am să-l trimit pe Phil să te ducă în brațe, răspunse pe un ton categoric Harry. Relaxează-te și bea-ți cafeaua, până-l găsesc.

Și astfel, peste vreo oră, când veni într-o vizită, Debby o găsi în living, cu piciorul rezemat pe un taburet. Rochia roz înflorată pe care o purta fata cea brunetă îi făcea obrajii măslinii să strălucească și ochii să scânteieze, iar Abby o privi cu admirație morocănoasă.

— De unde-ai știut că sufăr cu glezna? întrebă ea curioasă, după ce

politețurile preliminare luară sfârșit.

— De la Verna, bineînțeles, răspunse veselă Debby, trăgându-și un fotoliu alături și așezându-se. Nu știai că a fost aici aseară?

— Serios? se prefăcu Abby dezinteresată. A, da, cred c-am auzit eu ceva despre o vizită... pe la mine n-a trecut.

— Păi... începu Debby, ezitând. Ben i-a spus că-ți suciseși glezna pe o pășune și că n-aveai chef de vizite.

— Așa i-a spus? Tare-aș mai vrea să nu-și mai bage nasul în treburile mele!

Totuși, Abby se bucura că nu-i menționase Vernei despre Dave și furturile de vite.

— Bine dar, într-un fel, treburile tale sunt și ale lui, nu? îi atrase atenția Debby, privind-o îngrijorată. De ce nu-l simpatizezi, Abby? Cred că e un adevărat vis, iar Verna îl place mult – cred că, dacă-l mai vede de câteva ori, o să-și revină cât ai clipi de pe urma despărțirii de Darrel.

— De ce e nevoie să-și revină? întrebă posomorâtă Abby. Dacă era atât de înnebunită după Darrel, de ce n-a rămas măritată cu el?

Debby căzu pe gânduri.

— Uneori, poți să iubești un om, dar să nu poți conviețui cu el – dacă-nțelegi ce vreau să spun, adăugă ea, cu un ușor râs jenat.

— Înțeleg că nu ai și tu aceeași problemă cu Al Smith! Pe când fericitul eveniment?

Obrajii lui Debby se înroșiră ca două cărămizi încinse.

— Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am venit la tine, pe lângă că voiam să te mai înveselesc. Al m-a cerut de soție, Abby, și am spus da!

Abby își privi cu ochi mari prietena. Întrebarea ei fusese mai

degrabă sarcastică decât sinceră, iar câteva momente simți că i se tăiase respirația.

— Vrei să spui că ai să te măriți cu el?

— Da, răspunse încet Debby. Mai ții minte cum obișnuiam noi să spunem că niciodată n-o să ne îndrăgostim de nimeni și n-o să ne mărităm? Dar când îți iese în cale alesul inimii, nici nu mai stai pe gânduri. E ca și cum ți-ai fi găsit cealaltă jumătate, fără de care nici nu mai poți să-ți imaginezi viața.

Ochii îi deveniră gânditori, contemplând fața încruntată a lui Abby.

— Ai să-nțelegi ce vreau să-ți spun când îți vei găsi și tu bărbatul potrivit. Pur și simplu nu se poate descrie în cuvinte.

— Nu-mi plânge tu mie de milă, Debby Warner! N-am să stau croșetând în salon, așteptându-l pe bărbatul ideal să binevoiască să-mi facă o vizită!

Abby își mai privi un moment prietena, încruntată, apoi izbucniră amândouă în râs.

— Nici măcar nu știi să croșetezi! chicoti Debby.

— Nici tu, îi aminti Abby, redevenind serioasă.

— Da, dar eu sunt dispusă să învăț, dacă Al vrea să poarte pulovere făcute de mine cu mâna mea, Acum câteva seri, mama ea să leșine când m-am oferit să pregătesc singură cina... iar tata a crezut că primea dubluri ale mâncărilor pe care le prepară Verna când are timp.

— Ce nu-i în regulă cu mâncărurile Vernei?

— A, nimic, cred, dar nu sunt foarte substanțiale. Cred că fiindcă a fost măritată cu un artist – îi plac bunătățile frumoase ca aspect, dar care nu te satură, iar tatii îi place să simtă că-i intră ceva în burtă, nu că ronțăie

delicatese din care nu mai rămâne nimic.

În continuare, conversația se îndreaptă spre subiecte mai puțin importante, iar Abby deveni treptat gânditoare și nu fu prea dezamăgită când Debby spuse că nu putea sta la masă. După ce prietena ei plecă, Harry aduse o tavă cu supă și sandvișuri, iar Abby îi spuse cu falsă indiferență:

— Bărbaților le plac mâncărurile consistente, nu-i așa, Harry?

Menajera îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu numai bărbaților, îi aminti ea.

— Mă gâneam, continuă Abby ca și cum nici n-ar fi auzit-o, că ar trebui să învăț și eu să fac unele treburi la bucătărie. Ce s-ar întâmpla dacă tu ar trebui să pleci, sau ceva? După trei zile, aș începe să arăt și eu ca jumările de ouă!

— După atâta timp, s-ar putea să ți se-apece, confirmă sec Harry, adăugând fără prea mult interes: ce-ar fi să profiți de zilele astea când nu poți ieși din casă? Poți să stai și tu cu mine la bucătărie și să te uiți cum lucrez.

— De ani de zile mă tot uit cum lucrezi, pufni Abby, și tot nu-s în stare să mai mai mult decât jumări și pâine prăjită.

— Dar înainte nu te-a interesat niciodată. Stimulentele sunt foarte importante și înveți mult mai mult dacă-ți pui și mintea la contribuție.

Așa se făcu că Abby își petrecu cele câteva zile de convalescență la bucătărie, privind cum degetele durdulii și abile ale lui Harry preparau bunătățile delicioase pe care le savura de când se știa. Începu să se cufunde în lectura cărților de bucate, luându-le cu ea și în pat, și nu peste mult își dădu seama că gătitul ținea mai mult de logică și practică decât de vreun har divin pogorât din cer cu hârzobul asupra câtorva aleși.

* * *

La cinci zile după plecarea lui Ben pe pășunile de vară, când își putu din nou lăsa greutatea pe gleznă pentru perioade mai lungi, Abby găti o cină pentru Phil, Harry și ea însăși, insistând ca menajera să iasă din bucătărie pentru a nu fi tentată să intervină.

Iar când Abby scoase friptura rumenă și zemoasă din cuptor și o puse în fața lui Phil ca s-o taie, menajera și soțul ei nu mai conteniră cu laudele la adresa eforturilor ei care produsese o mâncare mai mult decât acceptabilă. Abby insistase să pună masa în sufragerie și tocmai se pregăteau să cineze în stil mare, când se auzi un ciocănit la ușa din față. Harry se repezi să deschidă, iar peste câteva clipe reveni în cameră, însoțită de Ben.

— Uitați cine s-a întors! anunță ea, cu toată fața numai zâmbete.

Mâinile lui Abby începură să tremure necontrolat, când Ben spuse:

— Iertați-mă, nu știam că tocmai v-ați așezat să mâncați. Venisem să vă anunț cum a mers cositul, dar asta poate să mai aștepte.

— De ce nu stai și tu cu noi la masă, Ben? îl pofti Harry, ridicând o privire întrebătoare spre Abby. Avem mâncare suficientă. Abby a gătit cât pentru două armate.

Sprâncenele lui Ben se înălțară, în timp ce parcurgea din ochi masa aranjată pitoresc.

— Abby a găsit totul?

— Până la ultimul duminică! o laudă Harry zâmbind mândră. Nu-i așa că arată splendid?

— Și miroase și mai splendid, confirmă Ben. Deci, pot să stau și eu cu voi? o întrebă el pe Abby.

— Sigur că da, ridică ea din umeri. Cum spunea și Harry, e mâncare destulă.

Îi indică scaunul de lângă Phil, la dreapta ei, iar Ben se așeză, servindu-se imediat cu legume, în timp ce Harry îi punea tacâmurile în față.

Abby începu să-și umple și ea farfuria, deși foamea îi pierise inexplicabil.

— Cum a mers cositul? întrebă ea, cu o dezinvoltură forțată.

— Binișor, dădu Ben din cap. Oamenii tocmai termină, ar trebui să fie înapoi mâine. E fân de foarte bună calitate.

— Mă așteptam eu. Vremea a fost perfectă, iar acum, cu soarele ăsta cald care-l usucă bine...

— Întocmai, îi dădu dreptate Ben, luând felia de friptură pe care i-o tăiase Phil și turnând peste ea sos gras din belșug. Veți avea destul ca să vă ajungă toată iarna.

Mâinile lui Abby se strânseseră pe cuțit și furculiță, în timp ce-și ținea ochii ațintiți spre farfurie. Ben dăduse foarte clar de înțeles că, la iarnă, el n-avea să mai fie la Cedar Hills. Unde urma să plece? Să se chinuiască lângă soția fratelui său? Sau la proaspăt divorțata Verna? Dacă așa stăteau lucrurile, cel puțin n-avea să mai savureze mese ca asta de-acum, dacă trebuia să se mulțumească doar cu nimicurile Vernei, își spuse Abby înciudată. Imediat, însă, ridică o privire plină de vinovăție, dându-și seama că Ben îi vorbea.

— Iartă-mă, mă gândeam la... altceva. Ce spuneai?

Cu un zâmbet sardonice, ca și cum ochii lui verzi i-ar fi pătruns în adâncurile creierului, dezvăluindu-i toate gândurile, Ben repetă:

— Te-am întrebat numai dacă te simți mai bine cu glezna, dar e o întrebare prostească, în situația asta. Dacă nu te simțeai bine, n-ai fi putut găti mâncarea.

În tonul lui se simțea surprinderea că Abby devenise o bucătăreasă mai mult decât acceptabilă.

— Și-i o mâncare delicioasă, Abby, adăugă Phil. Soțul tău va fi un bărbat foarte norocos.

— Cariera de nevastă nu se numără printre ambițiile mele, replică tăios Abby, tulburată de calea pe care i-o luaseră gândurile înainte ca Ben să i le fi întrerupt.

Netulburată, Harry chicoti, spunând:

— Așa zic cele mai multe, iubito, până apare bărbatul potrivit. Uită-te la Debby, abia așteaptă să se mărite cu Al Smith – și cum mai seamăna cu tine!

— Ei bine, sper să fie mai fericită în căsnicie decât sora ei! replică Abby, ridicându-se și porni spre ușă, cu un ușor șchiopătat, în timp ce bombănea ceva în legătură cu desertul.

Tocmai tăiase în felii prăjitura cu piersici și umpluse cu frișcă un bol de sticlă, când ridică privirea și îl văzu pe Ben rezemat alene de tocul ușii, măsurând-o cu o expresie ușor compătimitoare.

— Chiar atât de mult te tulbură gândul la căsătoria surorii prietenei tale? întrebă el încet.

Când Abby nu răspunse, ocupată să bage în priză mixerul, Ben continuă, apropiindu-se de masă:

— Mă întreb ce ai împotriva bărbaților și a căsătoriei, Abby. Ești o fată drăguță, ai putea fi chiar frumoasă, dacă din când în când ai mai da jos țepii ăștia.

— Așa cred toți bărbații, nu? se răsti ea, răsucindu-se în loc să-l privească. Sunt atât de idioți încât nu pot vedea dincolo de tot sclipiciul unor păpuși gătite, și pe urmă, prea târziu, se plâng că femeile nu-s așa cum arătau.

În ochi îi luceau lacrimi de enervare — și nu numai — așa că se aplecă să ridice tava, clipind rapid.

Mâinile lui Ben apucară marginile tăvii încărcate pe care o puseră la loc pe masă, înainte de a se rezema pe umerii ei, pentru a o întoarce spre el, apropiind-o cu blândețe. Îi cuprinse bărbia într-o mână, ridicându-i fața spre ochii lui verzi. Ochi care nu mai erau batjocoritori, sardonici sau duri, ci... Abby n-ar fi putut găsi un cuvânt prin care să-i descrie în acel moment.

— Bărbatul care-o să se însoare cu tine nu va avea niciodată de ce să se plângă în privința asta, Abby... va ști prea bine ce și-a ales. Și va mai ști și că nu există decât o cale de a împlânzi o mică scorpie ca tine!

Buzele lui calde și uscate îi retezară răspunsul usturător, lăsând-o sufocată. O stare de abandon inundă trupul lui Abby prin toate curbele sale docile, iar buzele calde și gingașe i se deschiseră ca o floare sub apăsarea poruncitoare a gurii lui. Un oftat prelung i se smulse din piept, când în sfârșit buzele lui Ben începură să-i sărute conturul bărbiei, iar chipul i se îngropă în adâncitura gâtului ei. Glasul i se auzi înfundat și nesigur:

— Oricine-ar fi... încercarea s-ar putea să-l coste viața... dar va fi sigur că merită...

Oricine-ar fi! Nici dacă ar fi scris cuvintele cu litere groase pe un perete văruit, n-ar fi dat mai clar de înțeles că nu se referea la el însuși! Credea că Abby s-ar fi supus la fel de ușor oricărui mascul care se nimerea să-i impună cu forța atențiile lui? Că, pentru a cuceri o femeie, bărbatul nu trebuia decât să-și folosească superioritatea fizică?

Simțindu-i rigiditatea trupului, Ben înălță capul și se retrase, rămânând încă cu mâinile pe talia ei.

— Ce e? întrebă el, ridicându-și sprâncenele ca două arcuri stufoase, în timp ce o privea cu nedumerire ironică. Totul a mers perfect până am spus...

Se întrerupse brusc, iar din ochi îi pieri căldura languroasă pe care o aduseseră acolo mângâierile drăgăstoase. Într-un târziu, spuse încet:

— Bărbatul acela nu pot fi eu, Abby, decât dacă...

Decât dacă rezolva o problemă două, ca Verna și cumnata lui, Sylvia, care-l atrăgeau ambele mai mult decât Abby MacKenzie! Orgoliul rănit făcu glasul lui Abby să sune înțepat și sarcastic:

— Ești mai egotist decât majoritatea bărbaților, Ben Franklin! Dacă umblam în căutarea unui bărbat – ceea ce nu fac! – ai fi ultimul pe care l-aș alege! Când și dacă am să mă mărit vreodată, n-am s-o fac cu unul ale cărui concepții despre egalitate datează din Evul mediu. Ce-ar fi să-ți încerci de-acum încolo cu Verna tacticile de om al cavernelor? S-ar înnebuni după ele!

— Am s-o fac – și să știi că așa va reacționa! replică el înghețat, întorcându-se să ia tava de desert cu mâini încordate și stăpânindu-și pașii până la ușă, de unde se întoarse privind-o cu milă. Mă îndoiesc că vei învăța vreodată ceea ce femeile ca Verna știu din instinct – că niciodată nu

poate exista egalitate între o femeie și un bărbat în sensul la care te gândești tu. Există întotdeauna momente când unul dă mai mult decât celălalt, dar în timp totul se echilibrează.

— Mulțumesc pentru predică, îl ironiză Abby, dar când se întoarse să scoată mixerul din priză, mâinile îi tremurau. Faptul că Ben avea dreptate nu alunga junghiurile ascuțite de durere care o făceau să respire cu gâfâieli scurte.

Confirmarea de către Ben a tuturor fanteziilor ei despre o seară pasională cu Verna – o seară care se prelungise până după miezul nopții – o umpleau cu o deznădejde cum niciodată nu mai simțise. Dar n-avea să se mai întâmple, își jură ea, în timp ce se așeza din nou la masă, ignorând privirea iscoditoare a lui Harry spre obraji ei înroșiți și părul ciufulit. Ben Franklin n-avea decât să facă dragoste cu toate Vernele din lume, dar pe Abby n-avea s-o afecteze cu nimic... urma să aibă era grijă de asta.

* * *

Zilele treceau, iar gândurile lui Abby eram mai ocupate cu Glory decât cu Ben. Iapa era agitată, pe măsură ce i se apropia termenul de a fâta, relaxându-se numai când Abby îi acorda toată atenția ei. Până și perioada de mișcare zilnică, în Țarcul de lângă hambarul unde Glory aștepta să fete, se prescurtase treptat, până când iapa nu mai voise deloc să iasă din boxă.

— Cum se simte? întrebă într-o zi Ben laconic și tărăgănat, din ușa deschisă a hambarului, cam la o săptămână după confruntarea din bucătărie.

— O să meargă, ridică din umeri Abby, privindu-l nervoasă când

Ben trecu nonșalant pe lângă ea și se duse la iapă, petrecându-și cu gesturi experte mâinile peste flancurile ei și murmurându-i cuvinte liniștitoare în urechea ciulită. Ți-am spus eu că n-are nicio problemă!

— Știu că ai spus, replică el încet, dar voiam să văd cu ochii mei. Am ajutat destule iepe să fete de-a lungul anilor.

După ce-i mai dădu ușurel o palmă pe crupă, reveni lângă Abby, privindu-i ochii scăpărători.

— Ei bine, Glory și cu mine ne vom descurca și fără competența ta masculină! se răsti ea, cu degetele agățat de găicile blugilor, într-o poziție sfidătoare.

Indiferența cu care Ben ridică din umeri o înfurie și mai mult.

— Mă bucur să aud. Diseară aștept o vizită și n-aș vrea să fiu deranjat.

Și, dându-și un bobârnac ironic în borul pălăriei, se îndepărtă, lăsând-o pe Abby să fiarbă de furie neputincioasă.

Când Abby se întoarse în casă, o văzu în hol pe Harry, albă la față și mai agitată ca oricând.

— O, Abby, tocmai veneam să te caut!

— Ce Dumnezeu s-a mai întâmplat? întrebă Abby, ridicând automat mâna într-un fost încurajator pentru bătrâna care întotdeauna în fusese cel mai solid reazem în viață.

— Jim... Jimmy al nostru a fost rănit într-un accident de circulație. Tocmai a dat telefon Ellen, soția lui, ca să ne cheme imediat acolo. E... în spital, la Kamloops.

— Vai de mine, Harry! Îmi pare atât de rău...! E... rănit grav?

Fața menajerei se schimonosi, răvășită de durere.

— Ellen n-a vrut să-mi spună, dar cred că e grav, din moment ce ne-a chemat acolo atât de repede! răspunse ea, frângându-și mâinile. Ce-ai să te faci, Abby? Îmi pare atât de rău că plec și te las așa, singură...

— Nu vorbi prostii, Harry. Am să mă descurc – cum am făcut și altă dată, când erai plecată în vacanță.

— Dar întotdeauna ți-am lăsat de mâncare, să-ți încălzești, insistă îngrijorată Harry. În congelator nu e nimic preparat...

— Găsesc eu ceva, spuse Abby hotărâtă. O să-mi placă să încerc rețetele alea pe care le-am învățat când aveam glezna luxată.

O îmbrățișă strâns un moment pe femeia cea trupeșă, înainte de a o împinge cu blândețe:

— Du-te și împachetează-ți lucrurile... Phil știe.

— Da, tocmai se pregătește.

— Atunci trebuie să plecați cât mai curând posibil, așa că fugi la el și duceți-vă, Harry.

Peste o jumătate de oră, cei doi bătrâni plecară, cu mașina lor. Abby le făcu cu mâna, după ce le mai spuse o dată s-o anunțe cât mai curând posibil despre starea fiului lor. Știa că Phil, cu temperamentul lui placid și calm, avea să conducă mașina în deplină siguranță.

Cu un oftat adânc, când mașina nu se mai văzu, Abby reveni în casă și, ignorând instrucțiunile explicite ale lui Harry privind mâncarea care fierbea pe aragaz și-și făcu în schimb un sandviș. Numai foame nu-i era, iar mâncarea gătită putea fi reîncălzită pentru cina din seara următoare.

Cufundată în gânduri, nu văzu mașina mică și albă care venea pe alee până când aceasta coti în curtea din față și parcă în dreptul casei lui Ben. Verna. Dorea atât de mult să-l vadă, încât venise singură cu mașina

din oraș. Abby o privi fără interes pe tânăra cea brunetă, îmbrăcată într-o rochie de în fără mâneci, corai pal, scoțând o mulțime de pungi din portbagaj și pornind spre ușa lui Ben. Încă o masă gourmet, își spuse ea, cu ostilitate neașteptată. Ei bine, măcar avea să se bucure că era preparată de degete feminine dibace!

Peste vreo oră, preocupată de Glory, ieși din casă și ochii îi fură atrași spre ușa cu plasă pe care Ben o prinsese în balamale când vremea se încălzise. Auzi râsul încet și senzual al Vernei și-i văzu pe cei doi instalați la mica masă din sufragerie, cu capetele alăturate în lumina lumânărilor.

Dar orice gând despre cuplul care cina în tihnă îi pieri din minte când intră în hambar și auzi nechezăturile încete de deznădejde ale lui Glory. Ochii negri și lichizi ai iepei se întoarseră cu încredere spre ea când se apropie în fugă și-i puse o mână pe gâtul umed și cald, șoptind:

— O, draga mea, a venit vremea, nu-i așa? În curând, așteptarea va lua sfârșit.

Încercui cu brațele gâtul iepei, murmurându-i cuvinte liniștitoare la ureche. Dar, după ce trecu un timp fără ca Glory să se simtă mai bine, în minte începură să i se strecoare îndoielile. Doar nu putea dura atât de mult pentru ca o iapă să fete normal?

Adevărul era că n-avea idee cum s-o ajute, recunoscua ea în sfârșit. Ar fi trebuit să cheme în ajutor imediat ce afla despre starea ei, dar își supraestimase priceperea. Iar acum Glory suferea din cauza prostiei ei... iapa ei iubită putea chiar să moară! Ridicându-se cu un suspin, Abby se întoarse spre ușă și nimeri drept peste omul pe care voise să-l cheme.

— Abby? Am văzut lumina. Glory...?

Măinile lui Ben îi apucaseră brațele cu o fermitate care o încurajă

pe Abby, făcând-o să uite cum îi refuzase ajutorul.

— Da, șopti ea cu o privire rugătoare, dar e ceva în neregulă. Te rog, Ben, poți s-o ajuți?

Cu ochi îngustați, Ben porni spre iapă, examinându-i poziția aplecată a capului, nemișcarea trupului, atitudinea generală abătută și neputincioasă...

— De când e așa? întrebă el răstit, palpând iapa pe flancuri și pe sub abdomen.

— Nu... nu știu ce oră e, se bâlbâi Abby. Nu mi-am luat ceasul. Dar cred că tocmai începuse când am venit eu aici, pe la opt...

— La opt? repetă el privind-o neîncrezător, cu o înjurătură scrâșnită printre dinți. E aproape miezul nopții. De ce n-ai chemat în ajutor?

Abby îi explică în grabă că nu avea pe nimeni care s-o fi putut ajuta, adăugând cu voce șovăitoare:

— Ai... ai spus că nu voiai să fii deranjat și... am crezut că mă pot descurca singură, încheie ea nefericită.

— Fir-ai tu să fii de aiurită! Acum riști să pierzi iapa, numai din cauza încăpățânării tale! Adu-mi niște apă fierbinte cu săpun – imediat! mugii el exasperat, văzând-o că încă mai ezita.

Fără o vorbă, Abby plecă să-i aducă ceea ce-i ceruse, recunoscătoare că problema fusese luată de pe umerii ei. Ben ținea acum soarta lui Glory în propriile lui mâini, iar ea nu mai putea decât să-i îndeplinească ordinele.

Când se întoarse cu apa, Ben se dezbrăcase până la brâu, iar Abby privi amorțită cum își cufunda un braț în lichidul aburind din găleată.

— C-ce-ai să faci...? întrebă ea nervoasă.

— Trebuie să-i vâr mâna înăuntru ca să simt ce-l ține pe loc, replică el scurt, fără să ridice capul.

— Aha...

Ben se ridică din nou în picioare, cu brațul șiroind de apă.

— Du-te și ține-i capul, și vorbește-i, spuse el ursuz, după care porni hotărât spre iapă.

Capitolul 7

— O, Ben, ce frumos e! șopti Abby peste câteva minute, când Ben aduse în brațe mînzul ciolănos până în fața mamei lui și-l puse aproape, pentru ca Glory să-l lingă. Cum ai reușit?

Părul lui atârna pe frunte în șuvițe umede, iar pieptul lat i se umfla și cobora, respirând greu, în timp ce răspunse:

— Țsta mic se încurcase acolo... n-a trebuit decît să-l întorc puțin. În rest, s-au descurcat el și Glory, singuri.

Ochii lui Abby se umplură de lacrimi, în timp ce privea cum Glory își lingea mulțumită plăpînda progenitură.

— Ar fi putut... să moară amîndoi. Îți mulțumesc, Ben.

Un moment, ochii lui îi susținură privirea. Apoi ridică din umeri și reveni la găleata cu apă, clătindu-și pieptul și brațele. Abby îi aduse un prosop, iar Ben îl luă mulțumind din cap.

— De ce nu l-ai chemat pe Phil să te ajute, dacă oamenii ceilalți erau plecați? întrebă el, în timp ce se ștergea. Chir dacă cu aveam... alte treburi, ai fi putut să-l chemi pe el.

— N-am... n-am putut... răspunse șovăind Abby, după care îi explică despre accidentului fiului celor doi. Lacrimi de ușurare și extenuare îi șiroiau pe obraji, și simți că era cuprinsă și trasă cu blîndețe spre pieptul lui umed, încercuită de brațele acelea viguroase cu o tandrețe atît de incredibilă, încât lacrimile începură să-i curgă și mai tare, udându-i obrazul și firele de păr roșcat care acopereau inima lui Ben ce bătea într-un ritm constant, lângă urechea ei.

Stătu mult timp astfel, în culcușul de paradis al acelor brațe

ocrotitoare, până când Ben ridică în sfârșit capul și-i tamponă obrazii umezi cu prosopul. Abby dorea nespus să fie sărutată și simți un junghi de dezamăgire când el o împinse ușor, întrebând-o:

— Ți-e foame? Ai mâncat de cină?

— Am... mi-am făcut un sandviș, recunosc eu ea. După ce Harry și Phil au plecat, nu mi-a fost foarte foame.

— Hai să mergem și să gătim ceva substanțial. Oricum, Glory nu mai are nevoie de noi.

În timp ce Ben își lua cămașa și-și vâra brațele în mâneci, Abby privi spre iapa și mânzul care stăteau liniștiți, fără să le mai ia în seamă prezența.

— La bucătărie e pregătită o cină foarte bună, spuse ea, cu o sfială ciudată, când porni cu Ben spre ușă. Harry a pregătit-o înainte de a pleca. Tocană de porc cu fasole și...

— Pare delicios, comentă el cu atâta poftă, încât Abby îl privi curioasă.

— Cum se poate să-ți fie iar foame. Tocmai ai mâncat de cină, cu Verna.

Afară, ochii lui erau ascunși în umbră, luna luminându-l din spate.

— Mda... mă rog, răspunse el cam greoi, luând-o de braț pentru a o conduce spre casă. De-atunci, a cam trecut ceva timp, și se pare că mi-a revenit foamea. Tocana de porc a lui Harry e tocmai soluția ideală pe moment.

Abby nu mai spuse nimic, dar nici nu încercă să-și alunge bucuria că, măcar dintr-un punct de vedere, Verna nu era răspunsul la rugăciunile unui fermier.

* * *

— Abby! Bună!

Debby ieși în goană din magazinul surorii sale, în timp ce Abby se oprise pentru câțva momente să privească exponatele din vitrină, trei zile mai târziu. Îmbrăcată într-o rochie gri sobră, cu guler alb, Debby părea cam dezumflată.

— De ce nu intri să-ți cumperi ceva? întrebă ea, cu un zâmbet vag, privind bluza înflorată și pantalonii marinărești ai lui Abby.

— Ca să arăt ca tine? replică Abby. Parc-ai fi domnișoara Smithers în clasa întâi!

Neintimidată, Debby chicoti.

— Nu fi idioată! Mi-am luat rochia asta fiindcă am grijă de magazin cât timp s-a dus Verna la Vancouver, pentru niște probleme cu divorțul. Intră măcar să probezi unele lucruri, ca să ne mai distrăm!

— Nu cred că sora ta s-ar bucura ca frumoasele ei creații să fie maltratate de persoane care n-au de gând să le cumpere. Și-n plus, nu mă interesează fînețurile astea.

— Nu te-or fi interesând pe tine, dar bărbații se dau în vânt după ele!

Debby își luă prietena de braț și o trase după ea în magazin.

— Până și soțul lui Fay Gorman are o strălucire nouă în ochi de când Fay a început să-și cumpere hainele de-aici.

— Îți râzi de mine!

Împotriva voinței sale, Abby zâmbi cu gândul la dolofana Fay

Gorman reîncepând să atragă atenția unui soț care de mult încetase să-și mai admire soția în favoarea fetelor mai tinere și mai zvelte.

— Nu tocmai. Chiar a venit și i-a mulțumit Vernei pentru că i-a salvat căsnicia!

În timp ce vorbea, Debby o trase pe Abby mai departe în magazinul care, deși mic, era aranjat atrăgător, cu vitrine și stative unde erau expuse haine pentru toate ocaziile, de la meciurile de tenis până la cele mai formale suite nuptiale.

— Cred că e... ciudat ca Verna să audă că salvează căsnicia cuiva, în timp ce a ei se duce de izbeliște.

— A, cred că Vernei puțin îi pasă de aspectul ăsta. A renunțat de mult la orice idei romantice despre căsnicie, să știi. Cred că nu va trece mult până s-o apuce din nou.

— Așa crezi...? murmură Abby, rămânând îngândurată, în timp ce prietena ei o împingea într-o cabină de probă din fundul magazinului, pentru a seduce să servească o clientă, nu înainte de a-i promite că avea să-i aducă niște minuni senzaționale pe care să le încerce.

Oare Verna chiar se gândea să se recăsătorească atât de curând după divorț? Ar fi avut șanse mai mari cu Ben decât cu Darrel? Numai de-ar fi învățat să gătească mâncăruri mai simple decât cele pe care i le servise lui Ben, își spuse sarcastică Abby, dar imediat își aminti de propriile ei neîmpliniri în domeniul artei culinare. Totuși, lui Ben îi plăcuse friptura pregătită de ea, iar laudele la adresa tocăniței de porc a lui Harry, în noaptea când fătase Glory, fuseseră mai mult decât elocvente.

— Bine-a zis cine-a zis că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac, Abby, declarase el, aprinzându-și o țigară și trăgând adânc fumul

în piept, în timp ce Abby turna cafeaua în cești. Orice femeie care gătește așa merită inima și sufletul unui bărbat.

— Harry a cucerit deja inima și sufletul lui Phil, răspunsese scurt Abby, așa că mă-ndoiesc că ar interesa-o ale tale.

În ochii lui se ivise o expresie ciudată, aproape de dezamăgire.

— Am uitat că n-ai gătit tu tocana, spusese el încet. A fost aproape la fel de bună ca friptura de data trecută.

Acum, la fel ca atunci, Abby se încrunta nedumerită. Din aceste cuvinte ar fi reieșit să inima și sufletul lui Ben îi aparțineau ei... și totuși, în noaptea aceea, la plecare, nu făcuse decât s-o sărute ușor pe frunte, iar în următoarele două zile o tratase doar cu o politețe curtenitoare. Oare el și Verna ajunseseră la un acord, în noaptea nașterii mânzului, un acord care depindea de finalizarea divorțului Vernei?

Cuprinsă dintr-odată de neliniște, Abby se ridică în picioare și se uită printre draperii spre Debby care tocmai conducea spre ușă o femeie mignonă, între două vârste. Ieșind din cabina de probă, Abby privi fără prea mult interes spre stativul cu rochii de seară situat în fundul magazinului, oprindu-se asupra unui manechin care purta o alcătuire de voal albastru-electric care mai mult dezvăluia decât ascundea pielea de plastic în culoare sepie de dedesubt.

— Nu-i așa că-i superbă? se auzi vocea lui Debby din spatele ei. Vrei s-o încerci?

— Doamne ferește, nu! făcu Abby un pas înapoi, clătinând din cap. Mă vezi pe mine gătită cu așa ceva?

Debby o privi cu îndoială.

— De fapt, te văd... culoarea asta ar face minuni cu ochii tăi, deși

nu-mi dau seama ce efect ar putea avea decolteul asupra oricărui bărbat care te-ar vedea. Haide, Abby, ia-o pe tine să vedem cum îți stă, măcar pentru distracție!

Începuse deja să dezbrace manechinul, care părea să privească disprețuitor pantalonii lui Abby, ca și cum s-ar fi îndoit că era capabilă să poarte un asemenea veșmânt de vis.

— Bine, am s-o probez, declară ea sfidător, mai mult spre manechin decât spre Debby, urmându-și prietena în cabina de probă, de unde o alungă cu cuvintele: am să te chem eu, când sosește momentul voyeurismului!

Și voyeurism avea să fie, conchise ea peste câteva minute, când văzu cum îi drapa rochia în falduri de voal șoldurile, abia atingându-i sânii și lăsând o întindere remarcabilă de piele albă la vedere, înainte ca materialul albastru să se strângă pe umeri, căzând ca o cascadă în straturi subțiri de-a lungul brațelor.

— Creatoarea a încurcat zonele, cred! îi strigă ea lui Debby. Acoperă numai ce nu e nevoie și lasă restul descoperit.

Când Abby trase draperia, gata să izbucnească în râs împreună cu Debby, aceasta rămase cu gura căscată și ochii holbați, uriași cât două farfurii.

— Mamă-Doamne, Abby, arăți... senzațional! Mamăăă! Sper că Ai să nu te vadă niciodată cu asta, că altfel îl pierd, mai mult ca sigur!

— Ei, haide, Debby, oftă Abby cam enervată. Nici într-un milion de ani n-am să mă prinzi cu o chestie ca asta pe mine. Dacă nu-mi dau sufletul înghețată, aș muri de rușine!

— Abby, trebuie s-o porți, insistă prietena ei. În viața ta n-ai să mai

găsești o rochie care să-ți stea atât de bine.

— Sora ta a făcut din tine o vânzătoare abilă, remarcă sec Abby, amintindu-și de verna și întorcându-se din nou să se privească în tripticul de oglinzi. Și-n plus, unde s-o port? adăugă ea pe un ton cam nostalgic.

— Dă o petrecere! se repezi Debby. De ani de zile n-a mai avut loc niciuna la Cedar Hills.

— Imposibil, Harry e plecată.

— Dar mi-ai spus ieri la telefon că fiul ei o să se facă bine... și Harry nu s-ar supăra deloc, sunt sigură.

— Totuși...

Abby își mușcă buza, apoi privi din nou rochia ce se unduia cu irizații peste pielea ei, făcând-o să pară mai albă, iar ochii, de un albastru mai intens și mai viu.

— Haide, Abby, cu mâncărurile am să te-ajut eu – și mama, îi place mult mai mult preparatul mâncării decât petrecerea propriu-zisă. Și putem aduce instalația noastră stereo și discurile.

— Dar n-am niciun motiv să sau o petrecere, protestă fără rost Abby, căci Debby găsi imediat și motivul.

— Poți sărbători botezul mânzului nou-născut! Nimănui nu-i pasă de ce dai o petrecere, Abby, numai mâncare, băutură și distracție să fie!

În cele din urmă, Abby se lăasă convinsă că ea însăși venise cu ideea petrecerii, iar pe șira spinării începură s-o străbată fiori mici de nerăbdare în timp ce-și continua cumpărăturile prin oraș, după ce semnase un cec mai gras decât plătitise vreodată pentru o rochie. Oare ce părere urma să aibă Ben? Măcar, cu o asemenea îmbrăcăminte, n-o mai putea acuza că nu era feminină!

* * *

Harry telefonă din nou pe la mijlocul săptămânii, pentru a-i spune lui Abby că, deși fiul ei se restabilește mai rapid decât se așteptaseră, ea și Phil ar fi dorit să mai stea cu nora lor câteva zile.

— Te descurci ușor, Abby? întrebă ea neliniștită.

— Foarte bine, o asigură Abby, preferând să nu spună nimic despre petrecerea de sâmbătă seara, altfel menajera ar fi insistat să se întoarcă mai repede ca s-o ajute. Stați acolo cât de mult vreți, Harry, sunt sigură că Ellen are acum mai multă nevoie de voi decât mine – deși îmi lipșiți, adăugă ea, cu o grabă spășită.

— Ben ce face?

— Ben? Bine face, și el – îți trimite inima și sufletul lui.

— Ce-mi trimite...?!?

— Inima și sufletul lui – a mâncat din tocana cu fasole pe care o lăsaseși vineri și a spus că o femeie care gătește așa merită inima și sufletul lui. Harry chicoti.

— Spune-i că aș fi știut ce să fac cu ele, dacă eram cu patruzeci de ani mai tânără!

În continuare întrebă despre mânz, iar după ce Abby îi spuse toate amănuntele, întrebă:

— Cum vrei să-l botezi?

Abby tăcu câteva clipe, apoi răspunse, vorbind rar:

— Cred că Frank – cum ți se pare?

După o tăcere și mai lungă, Harry spuse:

— Găsesc că e numele cel mai potrivit pentru el, iubito. Phil și cu mine abia așteptăm să-l vedem – cred că vom ajunge acasă luna viitoare.

După ce-i spuse menajerei să nu se grăbească fără motiv, Abby închise telefonul, încruntându-se gânditoare. Ideea de a boteza mânzul „Frank” îi venise fulgerător... sau, poate, îi pândise în subconștient, așteptând proxima ocazie când să se manifeste... Oare lui Ben i-ar fi plăcut dacă mânzul adus de nume cu ajutorul lui purta un nume inspirat din numele său de familie? Oricum, era singurul fel în care-i putea mulțumi pentru că salvase viața lui Glory și pe a mânzului.

După ce inițial fusese surprins să afle despre planurile pentru petrecere, Ben începu s-o ajute, oferindu-se să agațe lampioane în copacii din jurul curții, în spatele casei, și să se ocupe de aprovizionarea cu băutură. Singura notă discordantă fusese atinsă când spusese, ridicând din sprâncene sardonice:

— Presupun că nu e o petrecere cu ținută „sport”, nu?

— Nu, nu e, replicase rece Abby. Întâmplător, mi-am și cumpărat o rochie, de mă magazinul prietenei tale.

— Serios? Mi se pare mie, sau se cutremură lumea? Abby în rochie... un asemenea spectacol nu poate fi scăpat!

Vorbea pe un ton amuzant, dar Abby observă că n-o contrazicea, după ce spusese că Verna era prietena lui.

— Poți s-o aduci pe Verna ca parteneră, îl puse ea la încercare cu o dezinvoltură studiată, observându-i reacția cu coada ochiului.

Expresia lui, însă, rămase neutră.

— Mulțumesc. Mă gândeam că va veni oricum, din moment ce mama și sora ei vor ajuta la aprovizionare.

— Da... Mă rog, Verna e genul care are nevoie de un bărbat ca însoțitor.

— Și tu nu ai?

— În niciun caz! replică ea indignată. Doar n-am nevoie de partener la propria mea petrecere și, oricum, nu am nevoie de un bărbat pentru nicio...

Se întrerupse, roșind, când își aminti de noaptea nașterii mînzului.

Noroc că tocmai atunci Gary, unul dintre cei mai tineri lucrători de la fermă, îi ceru lui Ben ajutorul. Totuși, zâmbetul lui sardonice continuă s-o urmărească pe Abby mult timp după ce se instalase iar la birou.

* * *

Vineri după-amiaza, Abby tocmai se pregătea să iasă, când sună telefonul. Așezându-se la loc, ridică receptorul și auzi vocea lui Debby.

— Abby? Te sun din două motive – unu, ai vrea să vin încă din seara asta la tine, ca să te ajut cu pregătirile?

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse cu entuziasm Abby. Nu mi-au mai rămas prea multe de făcut, dar m-aș bucura să am companie.

— Ei, haide, Abby. Îl ai acolo pe masculul ăla feroce numit Ben Franklin, și vrei să spui că ți-e urât?

— Nu e genul pe care să-l invit la o partidă de cărți, replică sec Abby. Și-n plus, nici două minute nu putem sta împreună fără să ne luăm la ceartă dintr-un motiv sau altul.

— Și nu știai că ăsta e semn bun? Arată că între voi se produc reacții chimice.

— Hm! Genul nostru de reacții chimice se termină cu scânteii și explozii! Oricum, se grăbi Abby să schimbe vorba, care era al doilea motiv pentru care m-ai sunat?

— A, era să uit. De fapt, e tot în legătură cu Ben. Verna s-a întors azi de la Vancouver și vrea să treacă diseară pe la Ben. Ai putea tu să-l întrebi dacă să aducă de mâncare pentru cină, ca de obicei?

— Și dacă și-a făcut alt program? întrebă caustic Abby.

— Nu și-a făcut, replică Debby pe cel mai firesc ton. S-au înțeles să-l viziteze imediat ce se întoarce... numai că Verna încă nu era sigură când.

— Probabil vrea să-i spună că divorțul s-a finalizat, încercă Abby s-o iscodească, surprinsă de propria ei curiozitate.

— S-ar putea. Nouă nu ne-a spus nimic, deci cred că vrea ca Ben să afle primul.

După ce se înțeleseseră ca Debby și sora ei să vină puțin mai târziu, Abby închise telefonul și rămase nemișcată pe scaun câteva minute, înainte de a se ridica, amorțită, să-i transmită lui Ben mesajul. Nici nu era de mirare că-n ultima vreme se purta cu ea ca un unchi iubitor... abia așteptase să primească vestea pe care i-o aducea Verna, că era din nou liberă. Liberă și hotărâtă să-și savureze neîntârziat libertatea.

Ușa casei era deschisă, semn că Ben se întorsese, dar Abby nu-l văzu nici în living și nici în bucătărie, când se uită prin plasa contra țăntarilor. Ciocăni în rama plasei și așteptă până când Ben apăru dinspre dormitor.

— Am un mesaj, îi spuse ea prin plasa de sârmă.

— Un mesaj pentru mine?

Nu putea fi sigură, întrucât prin plasă se vedea cam neclar, dar avu impresia că pe chipul lui se ivise o expresie obosită. Dură însă numai o clipă, până când Ben deschise ușa cu plasă și o pofți înăuntru.

— Normal că e pentru tine, altfel n-aș fi venit aici, replică ea iritată. Verna vrea să afli că diseară vine să-ți pregătească cina – ca de obicei, așa a spus, adăugă ea cu pizmă și fu răsplătită cu o ușoară strâmbătură.

— Îți mulțumesc... pentru mesaj. Ăă... Abby? o mai strigă el, văzând că se întorcea să plece. Îți plac... castanele murate?

— Castanele... cum? întrebă ea răsucindu-se în loc.

Dar, în locul zâmbetului superior la care se așteptase, văzu pe chipul lui o expresie mai stânjenită ca oricând.

— Castane murate. Sunt o delicatesă rară. N-ai vrea să guști?

— Nu prea, mulțumesc.

Îl privi cu curiozitate.

— De ce le-ai cumpărat, dacă nu-ți plac?

— Nu le-am... ăă... cumpărat. Le-am primit în dar.

Abby înțelese în sfârșit.

— Aha... De la Verna.

— Da, și nu vreau s-o jignesc, lăsând borcanul neatins până vine ea.

Uimită, Abby îl privi lung.

— Ben Franklin, ești un laș!

— Știu, recunosc el umil. N-ai vrea măcar să iei borcanul și să-l ascunzi undeva în casă? Am să mă gândesc eu la o cale de a scăpa de el, mai târziu.

— Of, bine, dă-mi-l. Cine știe, poate-i plac lui Harry.

Peste un moment, Ben reveni cu un borcan de formă ciudată. I-l înmână, aplecându-se s-o sărute ușor pe frunte, așa cum obișnuia în ultima vreme.

— Mulțumesc, Abby.

Respingându-și sentimentul de dezamăgire copilărească, Abby porni înapoi spre casă, unde începu să pregătească cina pentru ea și Debby. Folosind o rețetă dintr-o carte de bucate de-ale lui Harry, prăji felii de carne de vită în sos de ceapă, pe aragaz, iar peste două ore avu mulțumirea de a o auzi pe Debby exclamând:

— Unde-ai învățat să gătești, așa, dintr-odată? Precis ești îndrăgostită!

— De ce trebuie să fiu îndrăgostită ca să pot aplica o rețetă scrisă clar în carte? întrebă Abby cam amărâtă, fără să-și poată ascunde roșeața din obraji.

— Recunoaște, ești îndrăgostită! Cine-i norocosul, Abby?

— Hai, nu fi idioată! Numai fiindcă ți-a...

— Știu! o întrerupse Debby, triumfătoare. Ben Franklin trebuie să fie!

Emoționată, se îndreptă în scaun.

— El e singurul bărbat nou pe-aici, și ar trebui să fii făcută din piatră ca să nu-i observi umerii ăia lați de-o milă și ochii verzi ca gheața care fac să te treacă fiorii pe șira spinării!

— Vorbești de parcă tu ai fi mai îndrăgostită de el decât mine! comentă sec Abby. Tu și soră-ta Verna păreți să-l găsiți irezistibil.

Fruntea lui Debby se încreți, îngândurată.

— De Verna nu știu ce să zic... Spune că e cel mai înțeleghător om

pe care l-a cunoscut vreodată, și se văd foarte des, dar...

Ridică din umeri.

— Cred că, în adâncul sufletului, încă mai e înnebunită după Darrel.

— Atunci, de ce divorțează de el? Asta-i o nebunie!

— Of, nu știu... Și Al și cu mine mai avem uneori neînțelegerile noastre, și e înspăimântător cum cea mai mică ceartă poate să se amplifice până scapă complet de sub control. De cele mai multe ori se întâmplă pentru că unul dintre noi refuză să țină seama și de punctul de vedere al celuilalt. S-ar putea ca și cu Verna și Darrel să se fi întâmplat la fel.

— Mă rog, n-aș spune că plânge de dorul lui! conchise scurt Abby, în timp ce strângea vasele.

* * *

Faptul că Verna nu plângea după Darrel fu absolut vizibil în seara următoare, când intră în casă la brațul lui Ben, privindu-l cu ochi strălucitori. Rochia de culoarea cafelei pe care o purta e asorta perfect cu părul negru ce i se revărsa peste umerii goi și nu era decât puțin mai închisă decât nuanța pielii ei oacheșe.

Ben, cu ochii încă veseli, ridică privirea dinspre fața animată a Vernei și o văzu pe Abby profilată pe lambriurile închise din fundul holului. Zâmbetul păru să-i înghețe pe buze, în timp ce-i studia rochia albastră, pentru a reveni apoi spre pielea albă ca marmura vizibilă deasupra, iar în cele din urmă se ridică să-i admire norul auriu-roșcat de păr tapat, mătăsos.

— Dumnezeu, Abby, chiar tu ești? murmură el, în timp ce Abby le venea în întâmpinare.

— Deci, tu ai cumpărat rochia asta! râse Verna. Debby n-a vrut să-mi spună, dar ar fi trebuit să ghicesc. Țin minte câte secrete tot aveți împreună, când erați mici.

Ridică ochii spre chipul lui Ben, care se încruntase.

— Nu-ți place cum îi stă lui Abby rochia asta, Ben?

— Atâta câtă e... mormăi el, dând din cap repezit, cu ochii nedezlipiți de pielea expusă deasupra corsajului.

— Hai, scumpule, nu mai fi așa de demodat, îl dojeni cu blândețe Verna, punându-i o mână pe mâneca închisă la culoare a costumului. În ultima vreme, femeile au început să umble chiar și topless.

— Așa se pare.

Simțind că vorbeau despre ea ca despre un obiect, Abby interveni lin:

— Poate vrei să-i oferi Vernei ceva de băut, Ben. Joe și Gary fac pe barmanii.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat, Abby, spuse Verna cu un zâmbet care pentru orice bărbat ar fi fost irezistibil. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulțumesc. Mama ta și Debby țin totul sub control. Nici măcar nu mă lasă să intru în bucătărie, răspunse Abby cu un zâmbet forțat, spunându-și că puțin îi păsa de faptul că brațul lui Ben cuprinsese talia Vernei, în timp ce chipul lui încruntat continua să rămână îndreptat spre ea.

Putând în sfârșit să se distreze și ea, acum că sosiseră toți invitații, Abby se întoarse și imediat fu luată la dans de Clint Edwards, fiul fermierului din vecini, al cărui aspect chipeș și blond era accentuat de

blazerul negru și cămașa albă strălucitoare pe care le purta.

— Mamăăă, Abby! Niciodată nu te-am mai văzut arătând așa... Cu rochia asta, ești... schimbată.

Ca pentru a-i întări cuvintele, mâna lui i se ridică pe pielea fină de sub omoplat, începând s-o mângâie. În același timp, Clint își apropie obrazul de al ei, șoptindu-i la ureche:

— Nici nu mi-am dat seama vreodată că ești atât de frumoasă.

La fel ca mânzul în cinstea căruia, chipurile, dădea petrecerea, Abby își retrase capul, îndepărtându-și obrazul de al lui Clint.

— Sunt aceeași Abby dintotdeauna, spuse ea rece.

— Poate, dar ți-ai ascuns talentele sub blugi și cămăși, murmură el, trăgând-o iar aproape, atât de strâns încât Abby ar fi creat o scenă, dacă mai încerca să se desprindă.

Ridicând din umeri în sinea ei, acceptă apropierea trupului bine legat al lui Clint. Ce proști erau bărbații, să se lase amăgiți de aparențe, fără a vedea adevărata persoană de sub toate podoabele și nimicurile! Și totuși, Abby simțea un fior de satisfacție trădătoare la gândul că tânărul de lângă ea, care ar fi putut alege dintre toate fetele din zonă și niciodată nu-i arătase vreun interes romantic deosebit, gâfâia acum lângă urechea ei.

— Hai să bem ceva! propuse ea veselă, când melodia se sfârși. Mor de sete!

Adevărul spuselor el fu confirmat de iuțeala cu care-și turnă pe gât băutura aromată cu lămâie pe care i-o aduse Clint, după care bău încă un pahar aproape la fel de repede, simțindu-se cam amețită când alt bărbat pe care-l cunoștea din copilărie o invită la dans. Spre surprinderea ei, și respirația acestuia se îngreună aproape la fel ca a lui Clint. Ce-i apucase pe

toți? Simplul fapt că purta rochie o transforma într-o țintă a găfâielilor și sușotelilor sugestive prin care i se propuneau plimbări prin grădină?

Pierduse numărul partenerilor de dans, potolindu-și setea din belșug între melodii și fiind tot mai conștientă de privirile dezaprobatore ale lui Ben. Acesta dansase de câteva ori cu Verna și câteva dintre doamnele mai vârstnice pe care le invitase Abby. Și, tot timpul, ochii lui verzi și opaci stăteau ațintiți asupra ei de fiecare dată când ridica privirea spre el. În cele din urmă, Ben veni spre locul unde Abby își sorbea băutura, între două dansuri, și-i luă paharul din mână.

— Dansezi cu mine, Abby?

Și, fără a aștepta răspunsul, degetele lui lungi i se încleștară pe mână și o traseră nu tocmai blând spre ringul de dans. Dacă ritmul muzicii ar fi fost mai vioi, Abbys-ar fi concentrat asupra mișcărilor de picioare, dar acordurile lente care răsunau din boxele stereo nu-i cereau decât să se legene alene. Brațul lui Ben îi încercui complet talia, iar capul îi coborî treptat până lângă părul blond-roșcat, parfumat și mătăsos. Mult timp se unduiră astfel, iar Abby se simțea atât de adormită încât ar fi putut rămâne în acea poziție la nesfârșit.

— Hei, Abby!

Dintr-odată, lângă ei apără Clint, clătinându-se ușor, semn că făcuse cam multe drumuri până la barul improvizat în living. Măinile pe care i le puse lui Abby pe umeri erau neplăcut de fierbinți.

— Cu mine când mai dansezi?

— Nu acum, amice, răspunse scurt Ben, întorcând-o pe Abby astfel încât mâinile lui Clint se desprinseră de ea.

Când ajunseră la treptele care coborau de pe terasă în grădină, Ben

o luă pe Abby de mână și o trase la adăpostul unui umbrar luminat de lună, în spatele a doi cedri ornamentali, unde erau feriți de privirile celorlalți dansatori.

Capitolul 8

Pe Abby o străbăteau valuri de plăcere, o plăcere de care devenise conștientă abia recent. Ben o adusese acolo, departe de ochi iscoditori, ca s-o sărute... În seara aceea nu aveau să mai existe rețineri, nici bariere... Acum știa că-l iubea pe Ben, îl dorea așa cum numai o femeie trezită la viață putea dori un bărbat. Avea să-i gătească, să-i coasă hainele, să frece podelele pentru el... Numai de-ar fi iubit-o și el...

— Ce naiba te-a apucat, Abby?

— C-ce...?

Brațele pe jumătate întinse ale lui Abby încremenită la auzul asprimii din glasul lui, căzându-i fără viață pe lângă trup.

Mâna lui gesticulă elocvent spre rochie și spre umerii ei goi.

— De ce te-ai îmbrăcat în halul ăsta?

Abby scoase un ușor țipăt, dezamăgirea aducându-i un tremur de furie în voce, când aruncă spre chipul lui tulburat:

— Hotărăște-te, Ben! mai întâi îmi spui că nu-s feminină pentru că nu port rochii, iar când o fac...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Abby, tu nu ești în stare decât să cazi dintr-o extremă în alta? izbucni el exasperat, răvășindu-și părul cu o mână. Există și o zonă de mijloc, între a arăta ca un grăjdar subnutrit și o...

Își stăpâni restul cuvintelor. Abby îl privi cu răceală.

— Niciunul dintre prietenii mei nu are vreo obiecție pentru că arăt ca o... cum voiai să-mi spui, spuse ea pe un ton înghețat.

— Te cred că nu! bombăni Ben, smucind-o spre el cu un gest neașteptat de brutal, care o făcu să-și piardă echilibrul pe tocurile înalte cu

care nu era obișnuită, căzând la pieptul lui. Ți-ar plăcea să-ți arăt la ce se gândeau toți așa-zișii tăi prieteni în timp ce stăteau la coadă ca să danseze cu tine?

Abby simți o undă de teamă pe șira spinării – teamă pe sub care trepidași un fior de nerăbdare...

— Să nu-ndrăznești, Ben Franklin! strigă ea cu voce tremurătoare.

— Ăsta-i cel mai sigur mod de a mă convinge să fac ceva, bombăni el.

Și, înainte ca Abby să aibă timp să-și închidă gura, i-o acoperi cu a lui, strecurându-și o mână peste spatele ei pentru a o strânge ca într-o menghină.

O undă de șoc o străbătu pe Abby prin tot trupul, înlocuită imediat de valuri-valuri de furie rece ca gheața. Dorise ca Ben s-o sărute... dar nu așa, ca și cum ar fi pedepsit-o cu toată aroganța aspră a masculinității lui. Fără a fi pe deplin conștientă ce făcea, când îi simți buza de jos pe dinți îi strânse scurt, auzindu-i blestemul înfundat în timp ce-și smucea capul înapoi. Din buză îi țâșni sângele, pe când o privea cu chipul albit de furie.

— Pistică sălbatică ce ești! scrâșni el, apucând-o dintr-odată de gât ca și cum ar fi vrut s-o sugrume. Dar, în schimb, o sărută din nou, sălbatic și fără să-i pese de sângele care-i curgea din buză.

Glasul îi era nesigur când, într-un târziu, spuse:

— Cred că ți-am subestimat capacitatea de a te apăra! Nimic nu ucide pasiunea mai repede decât o mușcătură într-un punct vulnerabil... oricât de albi și frumoși ar fi dinții!

Cu un mare efort, Abby își adună puterile și se desprinsе de el.

— Pe-a ta... pe-a ta n-a prea omorât-o!

— Nu la o pasiune ca asta mă refeream, replică el crispat, scoțând o țigară pe care și-o aprinse și trase adânc fumul în piept, înainte de a continua. Nu știu de ce, dar uneori scoți la iveală tot ce-am mai rău în mine, Abby. E aproape ca și cum...

Vocea lui Debby îl întrerupse, de pe terasă:

— Abby, ești pe-aici cumva?

Dintr-odată, Abby își dădu seama că muzica se oprise de câțva timp.

— Vin acum, Debby! răspunse ea și plecă, fără a-l mai învrednici pe Ben cu o singură privire.

— Ce Dumnezeu făceai acolo singură? întrebă prietena ei.

— A, am... am avut doar nevoie de puțin aer. E nevoie de mine la bucătărie? Mă simt atât de prost că am...

— Nicio grijă, le-am scos noi pe toate, iar majoritatea oamenilor s-au servit de la bufet.

— Îți mulțumesc, Debby, ai fost extraordinară – și mama ta la fel.

În timp ce o urma pe Debby în casă, Abby simțea o neliniște ciudată. Își luă puțină mâncare pe o farfurie și se duse să se așeze lângă un grup care ocupase treptele terasei. În rumoarea generală, nimeni nu păruse să-i observe aerul preocupat. Observă că Verna era în mijlocul altui grup, din apropierea ușilor, căutând pe cineva din privire. Pe Ben...?

Pierdută în gânduri, Abby tresări când își dădu seama că toți o priveau surprinși. Imediat începu un cor de tachinării, făcând-o să roșească.

— Ce-i cu privirea asta visătoare din ochii tăi, Abby?

— Cine-i norocosul?

— Vrei să spui că nu l-ai invitat la petrecere?

Clint, cu un pahar în mână, veni din spate, hlizindu-se:

— A, l-a invitat la petrecere, ba bine că nu, da nu l-am mai văzut pe-aici de câțva timp, de când a tras-o-n tufișuri. Ce i-ai făcut lui Ben Franklin, Abby, l-ai îngropat acolo?

Ceilalți, simțind veninul din cuvintele bălmăjite greoi de Clint, schimbă subiectul, amintindu-i lui Abby de scopul petrecerii:

— Unde-i mînzul pe care ai să-l botezi, Abby? Hai să mergem la el și să-i udăm capul.

— Nu... Nu, e prea mic... S-ar speria să vadă atât de mulți oameni dintr-odată. Să bem în sănătatea lui, și atât. Veniți în living.

Cu un zâmbet forțat, Abby porni repede spre ușile de sticlă ale casei, răsuflând ușurată când ceilalți o urmăriră.

Peste câteva minute, după ce toți se adunară în living, Abby ridică paharul și spuse cu voce tremurătoare:

— Îl botez pe mînzul nou-născut Beau – fiindcă e frumos!

Băură în sănătatea lui „Beau”, într-un murmur general de aprobare, și înainte ca altcineva să risipească tăcerea Debby făcu un pas înainte și spuse, privind cu ochi strălucitori spre sora ei:

— Și mai avem ceva de sărbătorit! Verna și Darrel s-au hotărât să nu mai divorțeze... Verna a venit ieri să-și rezolve treburile aici, înainte de a pleca înapoi la Vancouver ca să-l rezolve definitiv și pe Darrel!

În valul general de felicitări încântate care o înconjurau pe Verna, nimeni nu observă că Abby parcă împietrise. Verna se întorcea la Darrel? Și Ben? Oare dispărise de la petrecere din cauza acestei vești, nu dintr-a scenei întâmplare în grădină, așa cum crezuse ea?

Petrecerea mai dură încă vreo oră, iar Abby refuză ca Debby și

mama ei s-o ajute la spălatul vaselor. În timp ce le conducea spre ușă, după plecarea tuturor celorlalți, Debby îi șopti:

— Acum, cel puțin, nu mai ai nicio problemă cu Ben! Și de fapt, ce s-a întâmplat cu el? A dispărut cam de la jumătatea petrecerii.

— A... nu se simțea prea bine, răspunse Abby.

După ce-și luă rămas bun de la Debby și doamna Warner, reveni în casă, stingând luminile din mers. În chip ciudat, nu se simțea obosită și dacă spăla vasele scăpa de-o grijă pentru a doua zi dimineăta.

În timp ce spăla și clătea cu gesturi mecanice farfuriile, cuvintele lui Debby îi reveniră în minte. Avea cale liberă cu Ben... Cu Ben, care probabil o ura pentru ceea ce-i făcuse. Și chiar dacă nu s-ar fi întâmplat acel lucru, Abby nu era genul de cae Ben să se îndrăgostească. Pe el îl atrăgeau fetele dulci și feminine ca Verna, care probabil semăna cu Sylvia, cumnata lui pe care o iubea fără nicio speranță de-atâta timp. Numai o femeie asemănătoare cu Sylvia l-ar fi putut face s-o uite... și, cu siguranță, Abby MacKenzie se situa foarte departe de genul acela. Cum o numise? „Pisică sălbatică” – niciun bărbat nu se putea îndrăgosti de o fată despre care avea o asemenea părere.

Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraz, amestecându-se cu apa din chiuvetă. Știa că nu era așa, dar Ben n-avea să afle niciodată ce se ascundea sub stratul exterior de independență îndărătnică, n-avea s-o cunoască pe femeia care dorea brațul puternic al iubirii în viața ei.

Măinile îi rămaseră nemișcate în apă, pe când Abby privea spre robinete fără să le vadă. De ce nu s-ar fi dus să-i spună ce simțea? Măcar își putea prezenta scuzele pentru comportamentul de neiertat dinainte. În fond, Ben nu încercase decât să-i arate ce nesăbuintă era să poarte o rochie

care-i încuraja pe toți bărbații să...

Lăsând restul de vase la înmuiat, Abby porni grăbită spre dormitor. N-avea să ofenseze ochii lui Ben apărând iar cu rochia de la care pornise tot conflictul. Luă repede pe ea o pereche de blugi și un pulover.

* * *

Lui Abby nu-i trecuse prin minte că era posibil ca Ben să fi adormit deja, iar peste câteva minute i se frânse inima, când trecu de colțul casei și văzu că la ferestrele lui era întuneric. Dezamăgită, se opri în fața ușii închise și neprimitoare, cu farfuria de sandvișuri pe care le adusese ca pretext clătinându-i-se în mână.

O mișcare în tufișurile din spatele hambarului o făcu să întoarcă repede capul într-acolo, alarmată, și i se păru că auzea niște glasuri bărbătești înfundate, în timp ce niște umbre alergau peste pajiștea de după hambar.

„Ai halucinații”, încercă ea să glumească în sinea ei, dar grăbi pasul până când din hambarul unde se aflau Glory și mânzul ei se auzi un nechezat speriat. Glory auzise și ea sunetele, deci nu erau numai produsul propriei ei imaginații. Abby puse farfuria cu sandvișuri pe treapta ușii lui Ben și porni spre hambar, ca să liniștească iapa.

Pe la jumătatea curții, la urechi îi ajunse alt nechezat ascuțit, în timp ce în nări simți mirosul acru al celui mai mare pericol cu care se poate confrunta un fermier. Fum!

Aproape fără să mai atingă pământul cu picioarele, traversă în goană spațiul rămas până la hambar și deschise una dintre ușile mari duble.

Îngrozită, văzu flăcările portocalii care lingeau peretele de scânduri din fund, lângă Glory și mânzul ei. Fumul începea deja să se ridice în spirală din baloturile de fân stivuite în spatele boxei.

Abby se repezi spre poarta zăvorâtă a boxei. Câteva secunde, trase de zăvorul care de obicei se deschidea ușor, apoi se aplecă să-l privească mai bine, cu o exclamație nervoasă.

Zăvurl fusese legat cu sârmă înfășurată strâns de mai multe ori, iar Abby înțelese într-o clipă că n-ar fi putut nicicum s-o desfacă la timp. O clipă, privirea ei întâlni ochii căscați de groază ai lui Glory, iar în secunda următoare alerga afară din hambar, tușind. Trebuia să ajungă la Ben... Ben avea să știe ce era de făcut.

Nu stătu să bată la ușă, dând-o de perete și repezindu-se prin casă spre dormitor.

— Ben! strigă ea cu sufletul la gură. Ben, trezește-te! Te rog, trezește-te, Ben!

Ochii lui, când se deschiseră, își regăsiră imediat luciditatea, deși la vederea ei se încruntă.

— Abby? Ce-i cu tine... Ce s-a întâmplat?

— Hambarul... găfâi ea, trăgându-l de braț. A luat foc și... Glory și mânzul... of, vino, te rog!

— Așteaptă-mă în living, răspunse Ben, vin imediat!

Abby se îndrepta spre hambar, împleticită de spaimă, când Ben o ajunse din urmă, în blugi și un tricou alb.

— Stai aici! îi ordonă el scurt când ajunseră la ușă, prin care se vedea văpaia amenințătoare aruncată de flăcări pe lemnăria veche.

— Dar Glory... începu Abby, apoi se opri, la auzul unui trosnet de

lemn crăpat. Sparge poarta! E legată cu sârmă, Ben! strigă ea după el, în timp ce Ben dispărea înăuntru.

Timp de un minut, continuă să se audă ropotul regulat al copitelor izbind lemnul, apoi din pieptul lui Abby se desprinsese un țipăt sfâșietor, când aerul fu străpuns de un zbieret cum nu mai auzise niciodată scos dintr-un gât de animal. Alergă la ușă și-l văzu pe Ben apropiindu-se clătinat, cu o povară în brațe. Când ajunsese lângă ea, recunoscuse mânzul.

— Glory! răcni ea, repezindu-se pe lângă Ben.

Un braț al acestuia se întinse scurt, prinzând-o și întorcând-o în direcția opusă, înainte de a cuprinde din nou trupul mânzului.

— Ieși afară, Abby! Nu mai putem face nimic pentru Glory.

— Nu, nu! Trebuie s-o salvez!

Și porni din nou spre infernul dogoritor, când Ben, fără mânz, o prinse în brațe și o luă pe sus, în timp ce Abby dădea din picioare cu furie, spre Joe și alți câțiva oameni care se adunaseră afară să privească pălălaia, cu gurile căscate de groază.

— Luați mânzul și duceți-l în grajd, la ceilalți cai, îi instrui scurt Ben. Pe urmă, vedeți cum puteți împiedica focul să se răspândească și la celelalte clădiri – hambarul nu mai poate fi salvat.

— Glory! urlă Abby din nou, încercând să sară din brațele lui, dar Ben își continuă inexorabil drumul spre casă. După ce intră, o depuse pe Abby jos, în living, continuând însă s-o țină ferm de talie.

— Pentru Glory e prea târziu, repetă el cu blândețe controlată.

— Ai fi putut s-o salvezi! strigă Abby, lovindu-l în piept cu pumnii. Ai fi putut, și tu ai plecat și-ai lăsat-o să ardă de vie! Te urăsc, Ben Franklin! De ce-ai venit aici?!?

Ben o împinse brusc de lângă el și se duse la bucătărie, de unde veni cu un pahar plin cu whisky, pe care i-l puse în mâinile amorțite.

— Stai jos și bea, spuse el dur. Mă duc să-i ajut pe oameni să stingă focul, dar când se termină vreau să discutăm.

Și, fără altă vorbă, ieși din casă. Abby îi privi cu ochi împăienjeniți umerii care se conturau pe hambarul în flăcări, în timp ce mergea spre oamenii care stropeau cu apă iarba și gardul de lemn din apropiere.

Distrusă la vederea rugului funerar al lui Glory, Abby se lăsă pe canapeaua de sub fereastră și izbucni într-un plâns sfâșietor, bând pe negândite paharul de whisky. Oare Glory știa că o lăsase să moară? Că ar fi putut s-o salveze, dacă Ben n-o împiedica să se întoarcă? Imaginea acelor ochi înnebuniți îi apărea încontinuu în minte, până când Abby se rezemă de brațul canapelei, cu genunchii strânși la piept. Biata Glory... bietul mânz orfan de mamă... bietul Ben...

* * *

— Bietul Ben... murmură ea înainte de a deschide ochii, privind buimacă silueta înaltă care o domina de-alături, după care întoarse capul să privească în jur. Ce căuta în casa lui Ben, dormind pe canapea? reveni spre ochii lui, care o priveau cu compasiune.

— Cred că am adormit.

— Îmi pare rău, Abby, spuse el, întinzându-i ușurel picioarele și așezându-se a lături. A durat mai mult decât crezusem până am stins focul.

— Focul...? repetă ea nedumerită, dar în clipa următoare amintirile îi năvăliră din nou în minte, făcând-o să se întoarcă spre fereastră. Glory!

Glory murise oribil, arsă de vie... și fără niciun rost.

— De ce nu m-ai lăsat să mă întorc după ea? întrebă ea cu voce înfundată, pe un ton acuzator. Aș fi putut s-o salvez.

Degetele lui Ben îi cuprinseseră blând bărbia, întorcând-o cu fața spre el.

— Nu, Abby, n-ai fi putut. Când te-am oprit, era deja prea târziu. Făcuse o spărtură destul de mare pentru ca mînzul să încapă, dar ea...

Se întrerupsese, cu dinții strânși. Apoi continuă încordat:

— O scândură ruptă stătea cu vârful în sus. S-a cabrat și... a căzut peste ea. A murit aproape pe loc, așa că nu te mai chinui cu gândul că ai abandonat-o.

Abby se cutremură de oroare.

— Cine... cine-a putut dori s-o... să-i facă una ca asta lui Glory?

Ochii lui Ben se înăspiră, în timp ce clătina din cap.

— Nu lui Glory a vrut să-i facă rău, ci ție – ție și, poate, și mie.

— Dar cine...? De ce...?

— Mi-e destul de ușor să ghicesc, spuse el, cu o furie care-i făcea ochii să devină de un cenușiu palid. Dar de data asta, Abby, preiau eu problema. Ar fi putut muri oameni, așa că trebuie să anunțăm poliția.

— Vrei să spui... Dave a făcut asta? șopti ea, cu ochii holbați. Dar... de ce?

În chicotitul lui sec nu se simțea nicio urmă de veselie.

— Fiindcă i-am zădărnicit o afacere foarte lucrativă – sustragerea vacilor de la Cedar Hills. Pe lângă că a pierdut șansa de a se însura cu tine, ca să pună mâna pe toată proprietatea.

— Și Glory a murit numai pentru asta? Știa că nu m-aș fi măritat

niciodată cu el, orice s-ar fi întâmplat. Numai că... că... tata voia să fie sigur că exista un bărbat care să aibă grijă de mine, după moartea lui. Așa a spus Dave... O, Doamne...

Își ridică mâinile tremurătoare, acoperindu-și fața.

— Glory era singura ființă care mă iubea orice-ar fi fost... și eu o iubeam, atât de mult...

Deodată, se simți cuprinsă în brațele lui Ben, cu capul la pieptul lui.

— Știu, iubito... Știu că o iubeai, și o știa și ea... Și ți-a rămas puiul ei... vei ajunge să-l iubești la fel de mult, cu timpul... și să nu uiți niciodată că există și oameni care te iubesc...

Abby clătină din cap, între pieptul și mâna lui.

— Nu... Așa ca ea, nu...

Mâna care-o mângâia se opri dintr-odată, iar trupul lui Ben se încordă.

— Ba da. Exact așa: orice-ar fi.

În gâtul lui Abby se opri un suspin. Ridicând capul, îi privi întrebător chipul mânjit de fum, cu ochi mari și nedumeriți. Ben îi susținu privirea câteva momente, apoi zâmbi forțat și spuse:

— Harry te iubește tot așa, nu? Și Phil. Majoritatea bărbaților de la petrecere păreau dispuși să devină mai importanți pentru tine, dacă i-ai fi lăsat.

O îndepărtă de el și se ridică, privind-o cu un zâmbet destul de trist.

— Dar poate că ar trebui să porți la gât o pancartă de avertisment — una pe care să scrie: „Mușc când sunt sărutată!”

Pielea palidă a lui Abby se înroși.

— Îmi... îmi pare rău, Ben. Nu știu ce m-a apucat.

— Chiar nu știi? E același lucru care te roade de ani de zile, Abby.
Apoi se încruntă.

— Dar nu e momentul să vorbim despre asta. S-a crăpat se ziuă de-o oră și mai bine, și e timpul să te culci.

Aplecându-se dintr-odată, o luă în brațe cu ușurință, pornind spre ușă.

— Și-ți mulțumesc pentru sandvișurile reconcilierii – au nimerit tocmai bine.

Se opri în ușă, iar Abby văzu că farfuria cu sandvișuri fusese pusă pe masă, acoperită cu o folie de celofan.

— Vrei să-ți fac și o cafea? întrebă ea cu voce mică.

— Nu, te duci la culcare, răspunse hotărât Ben. Mă pricep să-mi fac și singur cafeaua.

Când o depuse pe cuvertura patului ei, Abby rămase cu mâinile pe după gâtul lui. Ben îi privi întrebător ochii spășiți.

— Ben, îmi... îmi pare rău... pentru buză... și pentru Verna...

— Pentru Verna?

— Că se întoarce la Darrel. Știu că de-asta te înfuriaseși așa pe mine pentru că purtam rochia aia.

Brațele îi fură desprinse de gâtul lui cu o mișcare fermă.

— Părerea mea despre rochie n-a avut nicio legătură cu Verna, spuse el concis, încruntându-se. Mă bucur că mi-a urmat sfatul și...

— Sfatul tău?!?

— Bineînțeles. Nu pot să sufăr divorțurile – și cu atât mai puțin să fiu folosit în încercările fără speranță ale Vernei de a-și uita soțul.

— Dar toate cinele alea pe care ți le-a pregătit...

Chipul obosit al lui Ben se strâmbă ușor.

— Toate au făcut parte din campania mea de a o convinge să facă ceea ce oricum voia să facă. Omul ăla mi-e dator până peste cap!

Apoi pe buze i se ivi un ușor zâmbet.

— Dar a fost plăcut să am în casă o prezență feminină, o vreme. Mă făcea să mă gândesc că ar trebui să mă așez și eu la casa mea și să am o femeie permanentă.

— Una ca Verna, cred... sau ca Sylvia.

Ochii lui se îngustară tăios.

— Una ca ele, dar, spuse dând din cap, apoi se întoarse să plece. Amintește-mi să-ți povestesc despre Sylvia, odată. Ai avea multe de învățat de la ea.

— Nu, mulțumesc, răspunse scurt Abby. Nu mă interesează femeile din viața ta sentimentală – mai ales când una din ele, întâmplător, e măritată cu fratele tău.

Ben o privi lung, păru gata să-i răspundă, apoi oftă și spuse numai atât:

— Culcă-te, Abby. Ne vedem mai târziu.

Peste câteva minute, culcată sub pătură, Abby reflectă somnoroasă că oricum n-ar fi contat dacă Sylvia nu exista pentru el... devenea tot mai clar că Abby MacKenzie era ultima femeie din lume pe care Ben ar fi ales-o pentru totdeauna.

Capitolul 9

Abby se trezi fără tragere de inimă, la amiază, în timp ce o mână îi scutura umărul. Clipind din ochi, privi fața înroșită de emoție de deasupra ei.

— Harry! exclamă ea, ridicându-se în capul oaselor. De unde-ai apărut?

— De la Kamloops, desigur – de unde-ar fi trebuit să plecăm acum câteva zile! O, Doamne, Abby, ce grozăvie s-a întâmplat aici, și noi, acolo, fără să știm nimic până nu ne-a dat telefon Ben.

— Ben v-a dat telefon?

— Da, și să știi că m-aș fi supărat foc dacă nu dădea! O, Abby, îmi pare atât de rău pentru Glory, știu cât de mult a însemnat pentru tine! Și Phil se simte la fel de prost, și ar vrea să fi fost aici, ca să te-ajute cu ceva.

— N-ar fi putut face nimic, răspunse mecanic Abby, bătând brațul bătrânei. Nici chiar Ben n-a putut salva hambarul... dar au reușit să localizeze focul, așa că alte stricăciuni nu s-au produs.

— Dacă pun mâna pe Dave Corben ăla, am să-i sucesc gâtul eu personal! declară Harry cu o ferocitate neobișnuită pentru ea, apoi tresări, amintindu-și. Asta-mi amintește că-l living e un polițist care vrea să stea de vorbă cu tine.

— Un polițist? repetă Abby. Vrei să spui că Ben a chemat deja poliția?

— Azi-dimineață. Ți-am adus o cafea, sergentul poate să aștepte până o bei.

Porni spre ușă, adăugând:

— N-am să-ți consum timpul cu vorbe acum, iubito, o s-avem noi vreme pentru asta mai târziu.

— Îți mulțumesc pentru cafea, Harry... și pentru că v-ați întors atât de repede. Acum, că sunteți și voi aici, mă simt mult mai bine.

— La fel a spus și Ben, răspunse menajera, adăugând încruntată: deși, dacă-mi spuneai despre petrecere, aș fi venit ca să te ajut.

„Dar atunci n-aș fi spălat vasele în bucătărie la ora aia târzie”, își spuse Abby, sorbind din cafea. „Și nu i-aș fi dus sandvișuri lui Ben, ca pretext ca să mă scuz, așa că n-aș fi observat focul decât când era prea târziu ca să mai salvez măcar mânzul”.

Gândul la micul animal fără mamă îi aduse un nod în gât și puse ceașca jos, ridicându-se repede. Progenitura lui Glory era singurul lucru la care încă nu suporta să se gândească. Cât despre sergentul de poliție din living, acesta trebuia să mai aștepte puțin, până când Abby făcea un duș și se îmbrăca.

Peste cincisprezece minute, într-o bluză albastră înflorată și pantaloni bleumarin, Abby intră în living. Ben stătea în picioare lângă fereastră, conversând încet cu ofițerul în uniformă, care era la fel de înalt ca el. Părul blond îi era pieptănat în jurul chipului cu ten deschis, cu ochi albaștri și blânzi. Abby nu-l cunoștea, așa că deduse că făcea parte din alt detașament, nu din cel local.

— Sergent Mathers... Abby MacKenzie, făcu Ben prezentările. Sergentul vrea să-ți pună câteva întrebări despre cele întâmplate azi-noapte, Abby.

Abby observă că, deși Ben făcuse duș, se bărbierise și se îmbrăcase cu haine curate, avea chipul tras de oboseală. Când însă îi menționează acest

lucru, încet, în timp ce se așezau cu toții, Ben răspunse nervos că n-avea nimic.

— Voi fi cât se poate de scurt, domnișoară MacKenzie, începui polițistul, instalându-se într-un fotoliu de lângă șemineu. În primul rând, aș dori să vă spun cât de rău îmi pare pentru cal. Înțeleg că era un animal foarte valoros.

— Da, a fost un cadou de la tatăl meu, răspunse încet Abby. Dar pentru mine avea mai mult decât o valoare financiară.

— Desigur. Ei bine, ne vom da toată silința ca să prindem persoana, sau persoanele care au făcut acest lucru. Aveți idee, aveți vreo bănuială, cine ar fi putut avea motive să distrugă animalul? Evident, asta s-a intenționat, din moment ce poarta grajdului a fost legată cu sârmă.

— Păi, aș...

Abby ezită, aruncând o privire scurtă spre Ben, dar acesta adormise deja în fotoliu, cu o mână peste ochi. Oare îi destăinuise sergentului bănuielile lui? Trase adânc aer în piept și-i spuse polițistului că, probabil, vinovatul era Dave Corben.

— Și de ce ar fi vrut acest Dave Corben să vă facă un asemenea rău? Era supărat că l-ați înlocuit cu domnul Franklin?

— Da... da, era nemulțumit din cauza asta, dar...

Șovăi din nou, dorindu-și să fi avut timp pentru a se consulta cu Ben înainte de a vorbi cu polițistul.

— Descoperiserăm... vreau să zic, domnul Franklin a descoperit că Dave... fura vite de la Cedar Hills și le vindea ca să-și însușească banii.

— Și l-ați confruntat cu acest lucru?

— Da... într-o noapte, ne-am aezat la pândă și i-am așteptat...

— I-ați...?

— Era cu el și Walt Penman. Lucra la fermă – Dave îl angajase acum vreo doi ani. Îi mai însoțea un bărbat, cel care conducea camionul, dar nu l-am văzut prea bine. Nu cred că-l mai văzusem vreodată.

Sergentul Mathers oftă.

— Deci, avem motivația: le-ați tăiat accesul la un câștig ușor.

Ochii lui albaștri deveniră tăioși ca bricele.

— Spuneți-mi, domnișoară MacKenzie, de ce n-ați informat detașamentul cu acea ocazie? Dacă o făceați, azi calul dumneavoastră ar mai fi fost în viață.

— Știu, șopti ea nefericită. Ben... domnul Franklin... a vrut s-o facem, atunci, dar eu...

Își mușcă nervoasă buza.

— Nu voiam publicitate.

Și, vorbind cu voce întretăiată, îi explică polițistului despre familia West și neîncrederea că Abby putea conduce ferma de una singură.

— Fruturile de vite de obicei nu apar pe prima pagină a cotidianelor naționale, remarcă sec sergentul, închizând carnetul maro în care notase câteva lucruri pe parcursul convorbirii. Când se ridică, mâna lui Ben coborî de pe ochi, iar Abby își dădu seama că de fapt nu dormise nicio clipă... ascultând cu mare atenție totul.

— Vom vedea ce se poate face, domnișoară MacKenzie. O să primiți vești de la noi.

Abby îl urmă până la ușă.

— Ce... ce-o să se-ntâmpale cu Dave, când îl veți găsi?

Mathers ridică din umeri, punându-și pălăria.

— Ceea ce-a făcut el ar fi putut avea consecințe foarte grave. Dacă bătea vântul, ar fi luat foc toată ferma. Ați avut mare noroc.

Ben veni lângă ei. Artăa poate atrăgător, într-o cămașă verde și niște pantaloni marinărești de aceeași culoare.

— Tocmai mi-am mai amintit un lucru, spuse Abby rar, îngândurată. Astă-noapte, înainte de a o auzi pe Glory și a simți mirosul de fum, am văzut două umbre îndepărtându-se în fugă de hambar.

— I-ați recunoscut? întrebă tăios sergentul.

Abby clătină din cap.

— Nu, erau prea departe și au fugit pe pajiștea din spatele hambarului. Cred că atâta lucru nu vă e de prea mare folos, nu-i așa?

— Cine știe... S-ar putea să găsim urme de mașină, prin zona aceea. Azi-noapte au venit atât de multe mașini în fața casei, la petrecere, încât urmele ar fi imposibil de deosebit. Altceva nu vă mai amintiți?

— Nu.

— Ei bine, dacă vă mai trece prin minte ceva, dați-ne un telefon.

După ce deschise ușa, polițistul se mai întoarse o dată și o privi pe Abby cu blândețe.

— De ce nu le dați o șansă celor din familia West? S-ar putea să fie mai mult decât dornici să vă ajute. O fermă ca asta e destul de mare pentru ca o fată tânără s-o poată conduce de una singură.

— Îi voi anunța ce s-a întâmplat, desigur, răspunse înțepată Abby.

Sergentul ridică aproape imperceptibil din umerii săi lați, ducându-și un deget la borul pălăriei, după care se întoarse spre Ben, salutându-l cu o înclinare a capului.

— Tu de ce-ai stat acolo ca o momâie, în tot timpul cât m-a

interogat? îl întrebă Abby furioasă pe Ben, în timp ce se întorceau în hol.

— Fiindcă numai cu condiția asta m-a lăsat să stau în cameră, răspunse el calm. De obicei, interogatoriile se desfășoară între patru ochi.

— Credeam că așa se procedează numai cu criminalii! protestă Abby, ridicând tonul indignată.

Zărind telefonul din hol, în timp ce treceau pe alături, continuă mai încet:

— Cred că ar trebui să sun la familia West – în fond, parțial e și proprietatea lor, până termin de achitat toată datoria.

Nu-și dăduse seama cât de nehotărât vorbea, până când Ben spuse încet:

— Ai vrea să le dau eu telefon?

— Nu... nu, în niciun caz, se grăbi ea să refuze. Ar părea... o lașitate să te las pe tine să-mi speli rufele murdare.

Pe neașteptate, mâna lui Ben se ridică, cuprinzându-i bărbia.

— Numai lașă nu ești, Abby MacKenzie, spuse el încet, fără nicio urmă de ironie în ochii lui verzi. Nu mă deranjează s-o fac, și ar putea fi mai bine dacă află de la altcineva. Pe tine nu te prea dă amabilitatea afară din casă, când e vorba de familia West!

— Nici n-am motive, replică ea scurt, apoi observă din nou cât de obosit era. Cazi de pe picioare, Ben. Lasă, vorbesc eu cu ei.

Cu glas ferm, care nu mai admitea nicio discuție, Ben declară:

— N-ar trebui să dureze decât cinci minute. Dacă-mi dai cheia, telefonez din birou, în drum spre culcare.

— N-ai dormit deloc?

Ben ridică din umeri.

— N-a prea avut rost. Știam că poliția avea să ajungă aici imediat după ce sunasem.

Apoi zâmbi obosit.

— Sandvișurile au fost bune.

— Mă bucur.

O roșeață neobișnuită se ridică în obrajii lui Abby, care se întoarse să ia cheia biroului, urându-i lui Ben în timp ce i-o întindea:

— Somn ușor, Ben. Iar diseară, vino să iei cina aici.

— Îți promit – dacă-mi promiți și tu că nu-mi servești castane murate!

— Întâmplător, am câteva, glumi ea plecând, cu conștiința apăsată de gândul că ar fi trebuit să telefoneze ea. În același timp, era mulțumită că îl avea pe Ben, ca să discute cu familia West în locul ei.

Și o mai încerca un gând, dar îi scăpa printre degete, oricât ar fi încercat să-l prindă...

* * *

În seara aceea, când Ben își anunță prezența la ușă, Abby tocmai puneia receptorul în furcă. Roși, apoi păli, în timp ce se ducea să-i deschidă. Oare avea să-și râdă de rochia pe care o scosese din debara, de o albeață atât de feciorelnică încât contrasta total cu albastrul electric pe care-l purtase în seara trecută? În garderoba ei, rochiile erau aproape inexistente, iar aceasta, de care uitase aproape complet, i se potrivea perfect.

Pe chipul lui se ivi mai întâi uimirea, urmată de un zâmbet fără nicio urmă de ironie, în timp ce-i privea silueta și picioarele cu ciorapi

subțiri, pe care sandalele cu tocuri înalte le făceau să arate și mai suple.

— Ești... frumoasă, Abby, spuse el încet, cu o admirație sinceră care-i trimise fiori pe șira spinării.

— De obicei nu port rochii, după cum știi, spuse ea aproape repezit, apărându-se instinctiv. Dar lui Harry îi place când o fac, duminica.

Ben o urmă în hol, răspunzând cu o undă de amuzament:

— Bravo ei. Deși cred că greșește rezumându-se numai la duminici. Cu blugii pe care-i porți la muncă ești provocatoare, dar în rochie dobori oamenii.

Abby se întoarse spre el, indignată:

— Cum adică, „provocatoare”?

— Nu te-ai privit niciodată din afară, așa că n-ai de unde să știi, zâmbi el cu un aer atât de băiețesc, încât atenția el fu atrasă către trăsăturile lui odihnite și relaxate. Fu bucuroasă să constate că buza i se dezumflase considerabil și abia se mai observa.

— A telefonat... sergentul Mathers, spuse ea, ca să-și ascundă stânjeneala.

— Și?

— I-ai prins pe Dave și Wally azi după-amiază, se îndreptau spre sud. Au fost duși la Kamloops pentru interogatoriu și sunt reținuți acolo, în timp ce poliția continuă să investigheze.

— Aș fi zis că vinovăția lor e destul de evidentă, remarcă Ben, dacă dădeau bir cu fugiții.

— Dave le-a spus că el și Wally mergeau la un ranch mare de la sud de Kamloops, ca să se angajeze acolo.

Abby ridică privirea spre el, cu o expresie nefericită.

— E îngrozitor... Aș prefera să le dea drumul. Nicio pedeapsă n-o va aduce pe Glory înapoi.

— Adevărat, dar i-ar putea împiedica să facă același lucru și în altă parte, răspunse el logic, arătând apoi spre sticlele de pe un gheridon. Pot să torn de băut?

— Sigur că da, se apropie Abby grăbită. Nu-s o gazdă prea atentă, nu-i așa?

— În seara asta, ești o gazdă absolut fermecătoare, răspunse el simplu. Ce bei?

— Un... Xeres sec, te rog.

Vinul o încălzi și o calmă. Ben, cu paharul său de whisky în mână, părea complet destins. Numai de s-ar fi putut simți mai des așa când erau împreună, în loc să se tot ia la harță...!

— A, era să uit. Ai vorbit cu ai lui West?

— Da.

— Și?

Când îi văzu ochii coborând spre lichidul chihlimburiu din pahar, Abby insistă curioasă:

— Cum ți s-au părut?

Ben ridică din umeri.

— Niște oameni ca oricare alții, oameni obișnuiți. Erau îngrijorați pentru tine.

— Nici nu mă mir! pufni disprețuitor Abby. Mai degrabă erau îngrijorați pentru investiție! Au spus cumva că trimit pe cineva aici, ca să preia ferma din mâinile mele incompetente?

— Nu, răspunse Ben cu o privire ciudată, aproape acuzatoare. După

cum ți-am spus, erau îngrijorați pentru tine... și păreau convinși că pot rezolva orice altă urgență care s-ar mai ivi.

— Mă bucur.

— Serios? Credeam că mă consideri de aceeași factură cu familia West, zâmbi el, cu o lucire vag ironică în ochi.

— Mă rog, în unele sensuri, poate, replică Abby cu sinceritate, dar tu nu mă iei de sus în același stil ca ei, sau ca...

Șovăi, întrerupându-se, și întoarse capul spre șemineul gol.

— Ca tatăl tău? Încheie Ben în locul ei, cu blândețe.

Genele lui Abby rămaseră coborâte pe obraji.

— Tata a fost întotdeauna dezamăgit că n-a avut un fiu căruia să-i dea ferma în primire.

— Iar tu ai încercat să fii pentru el fiul acela?

— Nu e nimic în neregulă dacă un bărbat își dorește un fiu, nu-i așa?

— Într-adevăr. Mai ales un fermier. Dar nu trebuie să-i dea de înțeles fiicei lui că nașterea ei l-a dezamăgit. Și chiar ești sigură că a fost dezamăgit? Dacă-și dorea cu adevărat un fiu, ar fi putut să se recăsătorească.

Abby trase scurt aer în piept.

— N-ar fi făcut niciodată asta! Nicio altă femeie n-ar fi putut-o înlocui pe mama mea.

— Da, cred că ai dreptate, oftă Ben cu o sinceritate atât de adâncă, încât Abby știu că se gândea la Sylvia, altă femeie pe care nimeni n-ar fi putut s-o înlocuiască, și fu ușurată când o auzi pe Harry spunând:

— Dacă ați terminat de băut apetitivele, servesc cina.

Abby îi propusese să ia toți trei masa împreună, dar Harry refuzase cu îndărătnicie, spunând că aveau multe de discutat între ei.

— Ciudat, nu-i așa, comentă meditativ Abby după cină, în timp ce-și amesteca zahărul în cafea, că tatăl tău a avut atâtea fii, iar al meu ar fi fost fericit să aibă numai unul.

— Se poate și invers. Tatăl meu își dorea o fată pe care să răsfete, dar a trebuit să ne suporte pe noi, patru băieți. Iar acum trebuie să se mulțumească și cu soțiile pe care i le aduc ceilalți în casă.

Peste fața lui Abby trecu o umbră, și nu-și putu stăpâni replica sarcastică:

— Iar Sylviei îi place să fie răsfățată de socrul ei?

— Ți-ar fi greu să ți-o imaginezi pe Sylvia răsfățată de cineva – deși fratele meu s-a străduit din răputeri în sensul ăsta, de când s-au căsătorit.

— O iubește mult?

Abby știa că răsucea un cuțit în rană, dar nu se putea abține.

Încet, gânditor, Ben răspunse:

— Să zicem doar că, dacă ar pierde-o, indiferent din ce motiv, viața lui n-ar mai merita să fie trăită.

Cu un oftat abia perceptibil, Abby se rezemă de spătar. Indiferent din ce motiv – iar un asemenea motiv ar fi putut să fie mărturisirea soției lui că-i iubea fratele. O mărturisire pe care Abby știa că Ben nu i-ar fi îngăduit-o niciodată Sylviei.

— Și soția celuiilalt frate al tău?

— Jenny? zâmbi Ben atât de indulgent, încât Abby înțelese că-și privea acea cumnată numai cu o toleranță frățească amuzată. Ea e foarte

deosebită de Sylvia – impulsivă, *harum scarum*¹. John nu știe niciodată ce va face în clipa următoare, dar cred că e soția ideală pentru el.

Zâmbi din nou, cu malițiozitate.

— John tinde să ia viața puțin cam prea în serios.

Apoi, uitându-se la ceas, se ridică în picioare.

— E trecut de zece, Abby, și ar trebui să te culci. În ultima vreme n-ai prea dormit.

Abby îl urmă până la ușa din față, atât de cufundată în gânduri încât abia dacă observă când Ben o cuprinse în brațe, în holul întunecat. Deodată, își dădu seama că-i șoptea la ureche, răgușit, că ar fi trebuit să poarte rochii mai des. Ridicând capul, Ben o privi drept în ochi.

— Fetele arată atât de feciorelnic în alb, medită el, deși majoritatea celor care se îmbracă așa, în zilele noastre, nu mai sunt de mult fecioare...

În ochii lui Abby scăpăra o scânteie. Brusc, își repezi bărbia în sus.

— Depinde de genul de fată cu care te... încurci! aruncă ea spre chipul lui zâmbitor. Eu sunt...

Se întrerupse cu o exclamație surprinsă, smulgându-se de lângă el pentru a-și ascunde roșeața din obraji. Ben o prinse de talie, trăgând-o înapoi și ridicându-i bărbia cu blândețe.

— Crezi că nu știu? întrebă el încet, senzual. Nici n-ai fost sărutată vreodată cum se cuvine, până n-am făcut-o eu prima oară.

Abby înghiți în sec, zgomotos.

— Ei, și? râse ea cu dispreț. Nu te amăgi că, dacă m-ai sărutat așa, îți voi cădea la picioare ca să-ți mai cer! Nu mă interesează măritișul, și

¹ impetuos, grăbit, nechibzuit, iresponsabil

chiar dacă m-aș gândi la așa ceva, în niciun caz n-aș...

— În alte împrejurări, poate aș încerca să-ți schimb gândul, o întrerupse el, strângându-i și mai tare mijlocul între mâini. Acum, însă, nu pot. Oricum, continuă mai înveselit, cu un zâmbet misterios, nu pot nici măcar să te sărut, după ce azi-noapte mi-ai scos buza din funcțiune. Decât simbolic, în semn de mulțumire pentru cină.

Abby îi simți buzele apăsându-le ușor pe ale ei și, înainte ca simțurile sale trădătoare să înregistreze mai mult decât o reacție inițială, Ben se retrase, urându-i foarte încet, în timp ce deschidea ușa:

— Noapte bună, Abby.

Apoi ieși, închizând ușa în urma lui, cu regret parcă.

Câteva momente, Abby rămase pe loc, ridicându-și degetele pentru a-și pipăi buzele în locul unde i le alesese el. Apoi se întoarse în loc, orbește, pornind spre camera ei fără a le spune noapte bună lui Harry și Phil. Se trânti pe pat, îmbrăcată, cu privirea spre tavanul zugrăvit în roz.

— Nu, domnule Franklin, murmură ea, n-ai s-o folosești pe Abby MacKenzie ca pe o înlocuitoare temporară a femeii care ți-e inaccesibilă. Cu un deget, doar, să mă mai atingi, și-ți jur c-am să...

Și, ridicându-se, își scoase rochia pe care el o admirase atât de mult, aruncând-o furioasă în fundul debaralei.

* * *

A doua zi dimineață, înainte ca Abby să fi terminat micul dejun, Ben intră în bucătărie.

— Iei și tu micul dejun cu noi, Ben? îl întrebă Harry, grăbindu-se

să pună tigăile din nou pe aragaz.

— Nu, mulțumesc, Harry, am mâncat deja. Voiam doar să vorbesc cu Abby despre mânz.

Auzindu-l, Abby simți un nod de durere în gât și rămase cu ochii în jos când Ben îi spuse insistent:

— Abby, mânzul nu va accepta altă iapă în locul mamei lui... Va trebui să fie hrănit cu mâna, și cred că tu ar trebui s-o faci.

— Nu! refuză ea cu voce sugrumată. Nici nu vreau să-l văd, necum să-i mai dau și de mâncare!

Ridică privirea, iar expresia de neîncredere dezgustată din ochii lui Ben o înfurie și mai tare.

— Cum îmi poți cere să fac așa ceva, după ceea ce i s-a întâmplat lui Glory?

Ben luă o gură de cafea, ca pentru a-și face curaj, înainte de a răspunde:

— Mânzul n-are nicio vină că mama lui a murit. Vrei să moară și el?

— Haide, Abby, interveni și Harry, doar nu vrei ca micul Frank să sufere și mai mult după ce și-a pierdut mama, nu?

— Frank? repetă Ben, înălțând din sprâncene.

Abby își coborî repede privirea spre ceașca de cafea.

— M-am... m-am răzgândit, Harry, spuse ea încet. Am hotărât ca în schimb să-l botez „Beau”.

Privirea pătrunzătoare a lui Ben părea să-i sfredească pleoapele. Totuși, nu comentă, spunând doar atât:

— Mă rog, Frank sau Beau, oricum l-o fi chemând, trebuie să

mănânce, altfel va murit. Ai s-o faci?

— De ce trebuie neapărat s-o fac eu? strigă Abby, ridicându-se în picioare. Poate să-l hrănească și altcineva.

— E al tău, declară răspicat Ben, în timp ce se ridică și el. Cum te poți aștepta ca altcineva să țină la el tot atât de mult ca tine?

— Niciodată n-am să-l pot privi fără să mă gândesc la Glory! murmură Abby cu voce sugrumată și ieși în fugă din bucătărie, urmărită de privirea dezaprobatore a lui Ben.

Cum putea fi atât de lipsit de inimă? Lipsit de inimă și considerație! O sărutase ca un bărbat cu experiență, știind cât de ușor putea s-o domine, îi făcuse trupul să-l dorească, dar ce însemna asta pentru el? Doar o șansă de a-și dovedi superioritatea masculină, puterea de a o supune. Buzele i se strânseseră. „N-o să se mai întâmple niciodată, Ben Franklin”, jură ea, dorindu-și dintr-odată ca Ben să plece de la Cedar Hills, așa cum insinuase că s-ar fi putut să facă în curând. Abby trăise mulțumită înainte de sosirea lui și-și putea petrece la fel tot restul vieții.

Alungându-și gândurile negre pe care i le trezea o asemenea perspectivă, se adânci în detestabila muncă de birou.

Capitolul 10

În chip ciudat, răbdarea lui Abby a depășit cu mult timpul pe care-l avea la dispoziție. Pregătită să simtă o ranchiună illogică la adresa mânzului care rămăsese în viață pe când iubita ei Glory era moartă, a constatat surprinsă că orice resentimente i s-au risipit în clipa când a văzut micul animal singur, într-una din boxele grajdului. Se trântise pe paiele îngrămădite în jurul lui, fiind încă prea slab ca să stea mult timp în picioare, iar blândețea languroasă din ochii lui negri, când o privi, îi înmuie lui Abby inima.

— O, sărăcuțul de tine...!

Îngenunche lângă el, strângându-i la piept capul armonios format, în timp ce-i murmură nimicuri drăgăstoase. Mângâierile lui păreau să-l mai liniștească, dar refuza, întorcând capul, laptele pe care i-l adusese într-un biberon.

Trecerea timpului îi adusese în suflet o hotărâre și mai crâncenă de a-l salva. Din când în când, umplea cu apă fierbinte găleata pe care o adusese, ținând sticla cu lapte la o temperatură constantă, dar mânzul refuza să sugă.

— Trebuie să mănânci, puiule, îi spuse ea cu blândețe, înlăcrimată la gândul că risca să piardă și puiul, nu numai mama.

Tresări violent când din spatele ei se auzi un glas bărbătesc;

— Dacă ai folosi măcar unele din cuvintele astea cu un bărbat, te-ar lua de nevastă cât ai bate din palme!

Cu ochi înlăcrimați, Abby privi înfățișarea schimbată a lui Ben. Făcuse un duș și avea părul încă umed, iar pieptul îi era acoperit doar

parțial de cămașa descheiată.

— Ben, nu vrea să mănânce! strigă ea deznădăjduită. De azi dimineată, de când i-a dat Phil, n-a mai pus nimic în gură.

Ben privi încruntat micul animal, apoi se lăsă pe vine lângă Abby, întinzând brațul pentru a mângâia urechile mânzului, care tresăreau cu nervozitate.

— Dă-mi laptele, i-l ceru el. Am să mai încerc o dată.

Nedumerită, Abby scoase sticla din găleată și-l văzu pe Ben picurându-și lapte pe degetul mijlociu al mâinii strânge, după care îl împinse între buzele catifelate. Imediat ce mânzul începu să sugă viguros, Ben strecură alături tetina biberonului și-și retrase degetul.

— Am încercat și eu așa! protestă Abby indignată.

— Poate că degetele tale n-au mărimea potrivită, remarcă Ben într-o doară. Așa, băiete, îl laudă el. La fel ca majoritatea copiilor, preferă realitatea, nu înlocuitorii.

Gâtul și obrajii lui Abby se înroșiră.

— Unele mame își cresc copiii numai cu biberonul, și...

— Mama copiilor mei, nu, o întrerupse el răstit. Cel mai bine e să lași lucrurile așa cum sunt de la natură.

Stânjenită, Abby replică pe un ton tăios:

— Și dacă... dacă soția ta n-o să vrea să...

— Femeia cu care mă voi însura eu o să vrea, fiindcă va ști că alăptatul e la fel de natural ca și ceea ce s-a întâmplat înainte.

Dacă Abby se îmbujorase rușinară de cuvintele lui anterioare, acum se împurpură ca focul, simțind furnicături prin tot trupul.

— Pentru o fată de fermier ești surprinzător de pudică în privința

anumitor realități ale vieții, nu? comentă Ben, așezându-se lângă ea pe un balot de paie și ridicându-i fața spre a lui. Ai dus o viață chiar atât de ocrotită?

Abby își smuci bărbia. Cum adică, „pudică”? O considera o mironosiță fiindcă n-avea chef să discute cu el despre „realitățile vieții”?

— Simplul fapt că nu-mi place să vorbesc despre anumite... realități ale vieții... cu primul străin care se nimerește pe-aici...

— Străină? Fii serioasă, Abby, doar nu mai sunt străin... Ba chiar, ți-am dovedit că sunt mai apropiat de tine decât oricine altcineva. Și nu cred că greșesc dacă spui că-ți place să stai atât de aproape de mine, nici că ar trebui să-ți schimbi concepțiile despre căsătorie.

Abby încercă să se ridice în picioare, dar brațul lui o strânse de mijloc ca un cerc de oțel, ținând-o pe loc. Furioasă, se răsuci spre el, cu cuvintele gata să-i tâșnească de pe buze ca niște săgeți, dar fruntea i se ciocni de bărbia lui aspră, făcând-o să ezite înainte de a vorbi.

— Ești cel mai încrezut bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, Ben Franklin! Numai fiindcă te-am lăsat să mă săruți de vreo două ori, îți închipui că m-ai educat să devin vedeta vieții unui bărbat tiranic! Ei bine, îți mulțumesc, dar mai bine lipsă! Pot trăi foarte fericită și fără sărutările tale sau ale oricărui alt bărbat!

— Serios? Întrebă el cu subînțeles. Eu n-am avut impresia asta, de cele patru – nu două – ori când te-am sărutat.

— Ei, și? Ești mai bun la aritmetică decât mine! se răsti ea.

Ochii verzi ai lui Ben erau calzi și ironici.

— Nu te pricepi deloc să minți, Abby. Îți pulsează în gât o venă care-mi spune că ai vrea să te sărut din nou chiar în clipa asta, și mă

îndoiesc că aş exagera spunând că inima îţi bate la fel de repede.

În timp ce vorbea, mâna lui bronzată îi atinse pieptul, peste inima care-i bătea cu putere, confirmându-i cuvintele.

— Sigur că da, replică Abby în timp ce se străduia să-şi păstreze calmul, dându-i mâna la o parte. Sunt în legătură una cu alta, în caz că nu ştiai, şi nu te mai umfla atâta în pene! Să ştii că inima poate să bată cu putere şi de furie!

— Ăsta-i motivul? întrebă Ben tărăgănat. N-aş crede, Abby... Vrei să spui că acum câteva clipe nu te gândeai că ai vrea să te sărut? Chiar şi acum vrei, nu-i aşa? continuă el mai încet, aplecându-se spre ea.

— Nu... nu!

Abby simţi paiele înţepând-o în ceafă, când încercă să-şi retragă capul.

— Lasă-mă-n pace, Ben!

— Numai după ce-mi spui adevărul, Abby. Vrei să te sărut, nu-i aşa? insistă el, cu gura la un deget de buzele pe care ea făcea eforturi să şi le ţină strânse.

— Nu!

— Ba da! Uite-aşa, şi aşa, şi aşa...

Buzele lui începură să le atingă pe ale ei, provocator, în timp ce mâinile începură să-i cutreiere cu o încetineală deliberată sânul, peste cămaşa albastră în carouri.

— Spune da, Abby, îi şopti. Spune-mi că vrei să te sărut.

Buzele ei încercară să articuleze o negaţie, dar efectul combinat al mângâierilor şi al respiraţiei lui calde smulseră în schimb un răspuns exploziv:

— Da!... Da...

Urmă un oftat care amintea mai mult de moarte decât ce viață.

— Nu, Ben! Nu... gemu ea sub gura pe care reuși să i-o împingă cu prețul unui suprem efort. Nu era momentul să escaladeze muntele acela... în mintea ei rămăseseră prea multe probleme nerezolvate...

— Abby?

Capul lui Ben se contura pe petecul de cer vizibil prin ușă, iar chipul îi era cufundat în umbră.

— Abby, eu...

— Nicio grijă, Ben... murmură ea cu vocea întretăiată. Nu e nevoie să te însori cu tine fiindcă m-ai sărutat așa.

— Nu-ți pot cere să te măriți cu mine, Abby... nu acum.

— Am spus eu vreodată că vreau s-o faci? ripostă ea, ridicându-se în picioare încruntată.

— Nu, confirmă mai liniștit Ben. Dar știi la fel de bine ca mine că între noi e ceva ce trebuie să se lămurească într-un fel sau altul. Fie prin căsătorie, fie...

— Fie fugind de mine la fel cum ai fugit de Sylvia? replică Abby ridicându-și sfidător bărbia, înainte de a se răsuca pe călcâie pentru a ieși pe ușă, fără o singură privire în urmă.

După-amiaza era fierbinte, iar pe strada principală circulau foarte puțini oameni când Abby parcă mașina în apropierea poștei. Tocmai trecea prin dreptul magazinului de confecții al Vernei, când Debby se repezi afară.

— Abby! Tocmai voiam să vin la tine în seara asta. Mă crezi sau

nu, ar n-am auzit despre incendiu până azi-dimineață...

Și continuă să turuie cu însuflețire despre perfidia lui Dave și a lui Wally, până când Abby, plictisită, o întrerupse, spunându-i că mai avea câteva treburi în oraș.

— N-ai timp să intri puțin ca să vezi ofertele avantajoase ale Vernei? insistă prietena ei. Vinde totul la preț redus, fiindcă încheie definitiv prăvălia la sfârșitul săptămânii viitoare, când va pleca înapoi la Vancouver.

— Nu, mulțumesc. Acum chiar trebuie să te las, Debby. Vorbim noi mai încolo.

În micul oficiu poștal, funcționara cea arțăgoasă de la ghișeu îi dădu corespondența fermei, adăugând:

— E o scrisoare și pentru omul cel nou – de obicei vine să-și ia singur corespondența, dar dacă tot ești în oraș, poți să i-o duci tu.

Și dădu la iveală un plic adresat într-o caligrafie apăsată dar feminină, iar Abby îl puse peste celelalte scrisori, care în majoritate erau circulare și interminabile facturi pentru diversele cheltuieli ale fermei.

Când bătu la ușa lui Ben, acesta era în bucătărie, frigându-și ceva pe aragaz, și-i răspunse:

— Intră, Abby.

Ezitănd doar un moment, Abby deschise ușa cu plasă și se apropie de masă cu pași vioi.

— A venit o scrisoare pentru tine. Era adresată la căsuța poștală, dar Ida Garrison mi-a dat-o odată cu restul corespondenței.

Oare câte alte scrisori de la Sylvia mai sosiseră în timp la căsuța poștală?

Ben își șterse mâinile cu un prosop și privi fără nicio expresie plicul pe care Abby îl pusese pe masă.

— Mulțumesc. Îmi luasem o căsuță poștală, ca să nu trebuiască să te deranjezi cu corespondența mea personală, dar doamna Garrison pare să fie de altă părere.

Privind-o drept în ochi, continuă simplu:

— Ai dus lista la tâmplărie?

— Sigur că da. Comanda va fi aici mâine dimineață la prima oară.

Aroma de friptură o urmă pe Abby spre casă, făcând-o să-și înfrunte valul de milă care amenința s-o cuprindă. De ce se simțea vinovată că Ben Franklin își gătea singur mâncarea?

* * *

A doua zi dimineață, după pauza de cafea, când scândurile cele noi fură stivuite lângă locul fostului hambar, Ben spuse:

— Abby, ai vrea să-mi aduce metrul de la mine din casă? Cred că e în living, acolo l-am folosit aseară. Hambarul vechi avea pe ici, pe colo, cu câțiva centimetri în plus sau în minus, iar ăsta nou vreau să iasă perfect.

Deși îi venea să-i spună să-și aducă singur metrul, Abby se stăpâni când îi văzu ridurile de oboseală de lângă gură. Era devreme, dar poate că nu dormise prea bine.

Metrul era pe masă, și tocmai îl luase în mână când văzu scrisoarea deschisă de alături. Deși nu intenționase s-o citească, textul îi sări în ochi.

„Ben, iubitule, sper să poți scăpa câteva zile săptămâna viitoare, ca să vii până la Kamloops. Se vând aici niște tauri Hereford și e de la sine

înțeles că tatăl tău și George vor să fie de față. La fel de clar e că voi fi și eu acolo. Pare să fi trecut un veac de când n-ai mai fost pe-aici, iubitul meu Ben, și nici nu pot spune cât de minunat va fi să te revăd, așa că, te rog, încearcă să ajungi. Poate reușesc să te ademenesc la Kamloops spunându-ți că am niște vești interesante pentru tine...”

Ceea ce folosea Sylvia ca să-l ademenească pe Ben la Kamloops rămase un mister căci prima pagină se sfârșea acolo, iar Abby se simțea prea vinovată că o citise ca să mai continue. Ce putea să fie? Oare Sylvia îi spusese în sfârșit soțului ei despre relația cu Ben, așa că acum era liberă să vină la el? Cu mișcări țepene, Abby ieși din cameră, dar liniile limpezi ale scrisului Sylviei îi rămăseseră întipărite în creier.

Ziua trecu fără ca Ben să vină la grajduri, absorbit încă în măsurările pentru noul hambar. Abia a doua zi Abby rămase din nou singură cu el, în pauza de cafea, când Ben îi vorbea de obicei fără politețea pe care o folosea în fața celorlalți.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai făcut ieri patul, spuse el cu o licărire amuzată în ochi. Mă simt ca și cum aş avea o nevastă – atâta numai că trebuie să dormi singur, ceea ce-i cam taie farmecul.

În ciuda eforturilor ei de a se controla, Abby se aprinse la față. Degetele i se strânsă pe cana de cafea.

— Credeam că te-ai obișnuit cu ideea de adormi singur toată viața, spuse ea caustic, simțind un junghi de satisfacție când Ben, alături, deveni rigid.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu e clar? Nu crezi în divorț, deci nu e nevoie de o minte genială ca să înțeleg că vei avea de așteptat mult timp până să iei locul

fratelui tău în patul Sylviei!

Suieratul lui, în timp ce inspira tăios, fu atât de înspăimântător încât lui Abby îi veni să se ridice și s-o ia la fugă, dar parcă era lipită pe stiva de cherestea unde se așezaseră. Pe un ton mai defensiv, continuă:

— Sau speri că va avea vești mult mai bune pentru tine când ajungi la Kamloops?

— Aha, înțeleg, replică Ben cu un calm amenințător. Ar fi trebuit să m-aștept. Ai citit scrisoarea Sylviei când te-ai dus să-mi aduci metrul, așa-i?

— Nu! strigă ea indignată. Numai prima pagină... involuntar, o lăsaseși pe masă, în văzul tuturor!

— La mine în casă?

Continuă imediat, pe un ton care nu admitea nicio replică:

— Vreau să vii cu mine la Kamloops și să-i cunoști pe Sylvia, pe fratele și pe tatăl meu. Atunci s-ar putea să înțelegi multe dintre lucrurile care încă nu ți-au intrat în mintea aia a ta îngustă!

— N-am o minte îngustă! replică ea cu voce înghețată. Dacă e cineva îngust la minte, tu ești ăla, Ben Franklin! Vacile trebuie să fie mutate mai sus pe pășunea de vară, așa că nici tu și nici eu nu putem merge la Kamloops săptămâna viitoare.

— Hambarul va fi gata în cel mult trei zile, îi aminti el rece. Nu durează mai mult de-o săptămână ca să ducem vacile pe pășunea de vară, deci vom avea timp destul să ajungem și la vânzarea de la Kamloops.

— Dacă-ți închipui că am de gând să rasolesc mutatul vacilor...

— N-ai să rasoleşti nimic, o întrerupse el scurt. Din simplul motiv că n-ai să vii.

— N-am să...?

Abby îi aruncă o privire furioasă și sări în picioare.

— Întotdeauna vin la mutatul vacilor!

— De data asta, ai să stai acasă, unde ți-e locul! aruncă el. O femeie are de făcut lucruri mai importante în casă, decât să se prefacă băiat!

— Da, să cos și să bat covoarele, de pildă!

— Dacă de-asta ai chef... ridică el din umeri, înnebunitor. Puțin îmi pasă ce faci, Abby, dar la mutatul vitelor n-ai să vii.

Și se îndepărtă, lăsând-o pe Abby cu răspunsul pe buze, căci ar fi trebuit să strige pe urmele lui, iar ceilalți oameni ar fi auzit și ei. Fierbând în sinea ei, porni spre birou, unde se trânti pe scaun, încruntată. Cum îndrăznea Ben Franklin să-i dicteze ei, lui Allena Kennedy, ce să facă și ce nu? De parcă ar fi avut dreptul să vină la Cedar Hills și să se poarte ca la el acasă!

* * *

Munca la hambar decurgea rapid și, cu ajutorul lucrătorilor din vecini, noua construcție fu în picioare la sfârșitul săptămânii. Abby și Ben își limitaseră conversațiile la schimburi de replici politicoase în fața celorlalți, iar dacă între ei se simțea o anumită răceală, oamenii o treceau ușor cu vederea, în admirația lor pentru capacitățile lui Ben.

— Dacă ai nevoie de-o slujbă, Ben, știi unde mă găsești, spuse în glumă Tom Edwards. Ai un om și jumătate aici, Abby, nu-l lăsa să-ți scape printre degete!

Din ochii lui Abby țâșniră scântei de dispreț în direcția lui Ben, pe

când răspundea scurt:

— S-ar putea să nu depindă de mine. Domnul Franklin al nostru are o drăcoaică-n el care îl mână din loc în loc fără al lăsa să se așeze nicăieri pentru prea mult timp!

Și, fără a aștepta să vadă privirea ochilor îngustați ai lui Ben și expresia surprinsă a lui Tom, se răsuci pe călcâie și plecă.

Dar șeful de echipă n-avea de gând s-o lase să-i scape cu una, cu două. O ajunsese imediat ce intră în birou, întorcând-o cu fața spre el. Abby îl privi sfidătoare, cu mâinile în șolduri.

— Ce vrei? întrebă ea scurt. Sunt ocupată.

— Vreau să știu ce-a vrut să însemne bancul ăla cu care i-ai răspuns lui Tom Edwards. Singura diavoliță la care mă pot gândi ești tu, dar e clar că nu la tine te-ai referit.

Ochii strânși ca două fante îi sclipeau de furie.

— Deși aș fi primul care să recunosc că, dacă o femeie poate scoate din minți un bărbat, tu ești aia.

Abby trase adânc aer în piept, cu nările palpitându-i amenințător.

— Atunci, de ce pleci? Ți-am cerut eu să vii aici? Mă vezi cumva căzută în genunchi, milogindu-mă să rămâi?

Cu un oftat exasperat, Ben răspunse:

— Nu, dar n-ai face asta nici dacă...

Înterupându-se brusc, se întoarse spre masa unde-și lăsase țigările și-și aprinse una, suflând un nor de fum înainte de a o privi din nou pe Abby.

— Am să plec, dacă asta vrei, imediat ce ne întoarcem de la Kamloops.

— Îți arde de glumă! aruncă ea. Dacă asta vreau? Știi ai dracului de bine că tu o vei dori, după ce-ai s-o vezi iar pe draga și scumpa ta de Sylvia!

— Poate, confirmă el calm. Depinde numai de tine.

— De mine? Și ce vrei să fac, să-l țin ocupat pe fratele tău mai mare, în timp ce tu-ți scoți pârla cu nevastă-sa?

Până să se dezmeticească, Ben aruncă țigaera în scrumieră și, din doi pași, fu lângă ea. O luă sub un braț și o duse, fără a-i păsa de zbaterile ei, spre un scaun cu spătar înalt, unde se așeză cu ea culcată pe genunchi.

— Să nu-ndrăznești, Ben Franklin! țipă Abby, când îi văzu mâna ridicându-se. Te previn... au!

Durerea palmelor lui bine țintite era o nimica toată pe lângă suferința mândriei ei rănite, în timp ce se zvârcolea neputincioasă sub brațul ca de oțel cu care o ținea imobilizată pe genunchi. Când Ben în sfârșit îi dădu drumul, se ridică greu în picioare, cu ochii lucindu-i de lacrimi și furie incandescentă.

— Ai să regreti asta... gâfâi ea, aruncând flăcări pe gură. Pentru început, poți să pleci de-aici și niciodată să nu te mai apropii la mai puțin de cinșpe mile!

Ajunse la ușă aproape fără să atingă podeaua cu picioarele, și se întoarse din nou ca să arunce spre el:

— Pot organiza transportul vitelor și fără ajutorul tău, Ben Franklin!

Din nou, Ben fu în spatele ei într-o clipă, palid de furie în jurul gurii, apucându-i încheietura mâinii cu care încercase să deschidă ușa.

— Nu organizezi niciun transport de vite, spuse el dur, și-ai să vii

cu mine la Kamloops și dac-o să trebuiască să te leg și să te duc pe sus acolo!

— Forța brută le rezolvă pe toate, nu? mârâi ea, încercând să-și smulgă mâna din strânsoare.

— Îmi pare rău că te-am lovit, se scuza țeapăn Ben, dar o cereai de mult și nu-mi prezint scuzele pentru că am făcut-o.

Îi eliberă mâna.

— Săptămâna viitoare voi fi plecat cu vacile, așa că n-o să te deranjeze compania mea. Imediat ce mă întorc, ne ducem la Kamloops. După aia, tu hotărăști dacă rămân sau plec.

Pe buzele lui Abby tremura un răspuns furios, dar se stăpâni și ridică din umeri, mulțumindu-se cu o privire veninoasă spre el, peste umăr, în timp ce ieșea trântind ușa.

Capitolul 11

Dacă Ben observase costumul nou cu pantaloni, de culoarea păsatului de ovăz, pe care-l purta Abby când veni s-o ia, în duminica următoare, în ochii lui nu se zări decât o lucire slabă. Îi spusese să-și aducă haine pentru o ședere de câteva zile și, din nou, dacă era surprins de greutatea valizei în care-și împachetase câteva costume de la magazinul Vernei, nu dădu niciun semn. Zâmbi numai când își luă rămas-bun de la Harry, făcând-o pe Abby să se simtă foarte incomod în timp ce porneau pe alee, spre șosea.

Probabil că muzica o adormise, căci tocmai intrau în Kamloops când Ben o chemă încet pe nume:

— Abby? Am ajuns.

Tresărind, Abby se ridică în scaun și văzu colinele verzi care înconjurau orașul din mijlocul ținutului cu ferme. Case mici, îngrijite, cu grădini bine întreținute, alunecau înapoi de-o parte și de alta, iar Ben coti curând pe o stradă lăturalnică. Încruntându-se, privi spre hotelul unde rezervase locuri, cu fălcile părându-i mai strânse ca oricând. Era încordat la gândul că urma s-o revadă pe Sylvia? se întrebă acru Abby.

Hotelul era alb, cu cinci etaje și balcoane din fier forjat care-i dădeau un aer vag spaniol. Abby nu mai locuise niciodată acolo și făcu ochii mari de uimire când Ben o luă de cot pentru a o conduce prin intrarea impresionantă.

— Tot aici stă și familia ta? se interesă ea, privindu-l mai mult speculativ decât întrebător.

Ben dădu din cap, încă destul de distrat și crispat.

— Tata a stat o dată aici cu mama, când eu eram mici, deci cred că nu s-ar duce la niciun alt hotel din Kamloops.

Conducând-o spre un fotoliu de lângă o jardiniară din hol, îi spuse să aștepte acolo până aducea bagajele.

— O să ne instalăm în camere, înainte de a-i găsi pe ceilalți.

După ce aduse valizele, Ben îi făcu semn cu capul să aștepte până termina el formalitățile de cazare. Recepționera îi zâmbi ademenitor, dându-i cheile. Dar zâmbetul îi pieri brusc de pe buze când Ben se întoarse dinspre recepție și, în același moment, din cealaltă parte a holului o femeie strigă, repezindu-se spre el:

— Ben!

Brațele lui Ben se deschiseră în întâmpinarea femeii înalte și șatene care alergă să-l cuprindă pe după gât, încântată, chicotind de plăcere când el o ridică în aer și o învârti de câteva ori.

Măcar s-ar fi putut da mai puțin în spectacol, își spuse Abby cu ciudă, văzând că, deși încetaseră cu sărutările, Ben continua s-o țină strâns de talie, privind-o cu ochii încrețiți într-un zâmbet cum lui Abby nu-i adresase niciodată.

Mult mai înaltă decât Abby, Sylvia avea un ten deschis pe care se cunoșteau urmele ceasurilor îndelungate petrecute la soare, pistrii îmbinându-se peste nas și obrajii rumeni. Un costum albastru deschis cu pantaloni, de culoarea ochilor ei, îi accentua torsul prelung și zvelt și lungimea picioarelor.

Sylvia zâmbi în timp ce Ben făcea prezentările, cu un surâs larg, cuprinzător, care sugera simț al umorului și o profundă înțelegere pentru toate smintelile naturii umane. Abby, fără tragere de inimă, se simți

cucerită, iar zâmbetul ei de răspuns fu mult mai puțin forțat decât ar fi crezut că era posibil cu câteva minute în urmă.

— Cât de mult mă bucur că te cunosc în sfârșit, spuse Sylvia, încruntându-se apoi ușor când văzu expresia preocupată a lui Ben. Vreau să zic, Ben mi-a scris atât de multe despre tine, de când e la Cedar Hills.

Fu rândul lui Abby să se uite la el, dar Ben îi susținu privirea cu o expresie indiferentă.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea Sylviei. Am... auzit și eu multe despre tine... despre voi toți.

Cealaltă femeie păru surprinsă de aceste cuvinte.

— Serios? Nu mă așteptam ca Ben să vorbească prea mult despre... familia lui.

— A, da, continuă Abby, amuzată de aerul dintr-odată încurcat al lui Ben. Știu foarte multe despre voi.

— Putem discuta mai târziu, interveni calm Ben. Mergem să vedem unde avem camerele, Sylvia, apoi am s-o aduc pe Abby în camera tatii. La ce număr stă?

Sylvia râse indulgent:

— Știi cum e tata! Și-a luat un apartament întreg, cu salon, ca să putem discuta în liniște.

Apoi tonul îi deveni serios.

— I-a fost dor de tine, Ben. Tuturor ne-ai lipsit, iar el abia așteaptă să te vadă, așa că nu întârzia prea mult. E la 425 – iar acum trebuie să mă duc la magazinul hotelului ca să văd dacă au marca lui favorită de țigări, altfel o să fie bun de legat.

Ben zâmbi, parcă amintindu-și accesele de mânie ale tatălui său, și

o urmă pe Sylvia câțiva pași, murmurându-i încet ceva la ureche. Șoaptele lui o făcură pe Sylvia să întoarcă îngrijorată capul spre Abby, aruncându-i o privire, apoi reveni cu ochii către Ben, clătinând ușor din cap. Oare se plângea că adusese cu el o femeie, când ea se așteptase să-l monopolizeze în acele câteva zile? Ben îi mai spusese ceva, iar Sylvia păru mulțumită. Zâmbi, dând din cap, și-l strânse de braț. Abby, umilită, se întrebă dacă Ben stabilise o întâlnire privată pentru mai târziu.

— Ce este? întrebă el încet, în timp ce mergeau spre recepție să-și ia bagajele. Nu ți-a plăcut Sylvia?

— Are vreo importanță dacă mie mi-a plăcut sau nu? replică Abby cu asprime. Sunt sigură că n-o interesează decât sentimentele tale, pe care ți le-ai manifestat cât se putea de clar, când v-ați întâlnit!

— Vorbești de parcă ai fi geloasă, zâmbi el enigmatic, rezemându-se de peretele liftului care porni cu ei în sus, spre etajul cinci; apoi, glasul îi redeveni serios. Mă poți detesta pentru altele, Abby, dar în legătură cu Sylvia n-ai niciun motiv. E foarte fericită cu fratele meu.

— Până ai apărut tu în scenă!

Abby ieși din lift înaintea lui, apoi îl urmă spre o cameră de pe partea dreaptă. Ben descuie ușa și o deschise în tăcere, făcându-i loc să intre. Luxul din cameră o copleși câteva momente, timp în care observă patul mare și scrinurile lungi și masive, cu încrustații în stil spaniol, dulapul și un birou de scris amplasat lângă glasvandul care dădea pe balcon.

— Camera ta unde e? întrebă ea, cu ochii sclipindu-i la gândul că petrecea câteva zile într-un asemenea lux.

Ben privi cealaltă cheie pe care o ținea în mână.

— Alături – așa că, dacă ți-e urât noaptea, ajunge să bați în perete

și-am să vin.

Încântarea din ochii lui Abby se stinse.

— Păcat că nu stai lângă camera fratelui tău și a soției lui, nu-i așa? Atunci, n-ar trebui decât să aștepți până când adoarme el, ca să...

I se tăie respirația, când Ben veni în spatele ei și o răsuci brusc în loc, sfredelind-o cu ochi scăpărători.

— Ce să fac mai mult de-atât ca să te conving? scrâșni el. Mai vrei o papară? Te previn, Abby, tu ești cea care se va face de răs dacă ai să continui cu prostiile astea în fața familiei mele!

Străbătută de un fior de spaimă pe șira spinării la vederea expresiei ucigașe din ochii lui, Abby reuși să se smulgă din strânsoare și răspunse, întorcându-i spatele:

— Nicio grijă, Ben, n-am să te dau de gol.

Clipi din ochi la auzul înjurăturilor suculente pe care Ben le slobozi în spatele ei, fără însă a mai face vreo încercare de a o atinge. După câteva momente, când reuși să se calmeze suficient pentru a vorbi normal, glasul lui se auzi din nou, încordat:

— Vin să te iau peste o jumătate de oră – așa, ai timp să te schimbi cu ceva mai feminin, dacă ți-ai adus așa ceva!

Zgomotul ușii îi dădu se înțelese că ieșise, iar Abby scoase un oftat prelung de ușurare, în timp ce se ducea încet la fereastră pentru a privi spre colinele cu iarbă uscată din depărtare. Oare era posibil ca Ben s-o fi avertizat sincer, să nu fi ținut de fapt la Sylvia în felul acela? Dar, atunci, de ce se îmbrățișaseră cu atâta entuziasm? De ce-i vorbise în șoaptă la despărțire, dacă nu spre a aranja o întâlnire pentru mai târziu?

Zgomotul apei curgând în baia de alături îi aminti că Ben urma să

se întoarce nu peste mult după ea, iar Abby începu să se pregătească pentru întâlnirea cu familia lui.

* * *

Abby uită imediat toate temerile care o încercaseră cu gândul la tatăl lui Ben, în clipa când bătrânul se ridică din fotoliu. Părul alb nu reușea să ascundă decât foarte puțin asemănarea cu Ben, excepție făcând ochii, care erau de un albastru închis, intens.

Timp de câteva momente, între cei doi se produse o comunicare fără cuvinte, iar Abby simți că o usturau ochii, astfel încât nu se miră să vadă că și ei lui Ben erau umezi, când în sfârșit se desprinseră înspre tatăl lui, după ce-i strânsese mâna noduroasă.

— Ce mai faci, tată? îl întrebă el, cu glasul răgușit de emoție.

— Cu atât mai bine, cu cât te văd în sfârșit, fiule! Dac-aș fi știut că Eddie avea de gând să te țină atât de mult în Texas, nici în ruptul capului nu te-aș fi lăsat să pleci... și pe urmă...

— A avut nevoie de mine, tată, îl întrerupse calm Ben. Nimeni altul nu putea rezolva treburile așa cum voia el.

Tatăl lui chicoti.

— Într-adevăr, așa a fost Ed dintotdeauna...

Îi întrerupseră Sylvia și soțul ei, George, care sosiră chiar în acel moment. Reîntâlnirea dintre cei doi frați fu aproape la fel de emoționantă ca aceea dintre tată și fiu, iar Abby simți un junghi de gelozie la adresa unității strânse a acelei familii, în comparație cu sărăcia propriilor ei relații umane. Harry își dăduse toată silința, dar nu-i era rudă de sânge. Iar tatăl ei

își pierduse toată căldura sufletească la moartea soției, când rămăsese cu o fată căreia nu știa cum să-i arate afecțiunea lui.

Nu fu surprinsă când George, care semăna cu Ben la chipul și trupul slab, dar avea părul și ochii mai închiși la culoare, o îmbrățișă, sărutând-o pe obraz.

— Ești mai drăguță decât ne-a scris Ben, zâmbi el admirativ; fără să-i elibereze talia, întoarse capul spre fratele lui: Ben, fetele astea arată atât de bine, încât cred c-ar fi cazul să le ducem la dans. Ce zici?

Ben zâmbi.

— Bine, acceptă el, întorcându-se spre tatăl lui. În hotel e un restaurant cu ring de dans, tată, vii și tu jos cu noi?

— După tonul pe care m-ai întrebat, replică bătrânul patriarh cu părul alb, se pare că altă șansă nu am ca să-mi văd familia în restul zilei. Am să cobor și eu un timp, apoi vă voi lăsa să vă distrați în voie.

Râsul Sylviei răsună în atmosfera încărcată de emoții.

— Ascultați, toată lumea! George și cu mine avem o veste care credem c-o să vă placă.

Își privi rugător soțul în ochi, întrebându-l:

— Le putem spune acum, iubitele?

— Cred că au și ghicit despre ce e vorba, zâmbi alene George. Dar, în fine... Tată, cum te încântă ideea de a deveni bunic? Și tu, Ben, ce zici c-ai să fii unchi, după atâta timp?

În zarva felicitărilor de familie care urmară, Abby rămase pe margine, privind nedumerită cum Ben o săruta pe Sylvia pe obraz, apoi strângă mâna fratelui său cu un zâmbet încântat și câteva cuvinte pe care Abby nu le auzi. În urechi îi vuia sângele, fiind copleșită să descopere cât

de amarnic se înșelase în privința lui Ben – nu fusese îndrăgostit de soția lui George, așa cum crezuse ea. Dar de ce nu-i explicase clar? Încă de la început, din seara aceea când veniseră acasă de la petrecerea lui Debby, o lăsase să creadă că o iubea pe Sylvia. Juca teatru, oare? Era posibil ca un om să se prefacă atât de încântat cum arăta Ben acum?

Apropiindu-se de ea, fără ca în ochi să i se citească îngâmfare la care Abby s-ar fi putut aștepta, Ben o cuprinse de mijloc și o trase în cercul familiei, unde continuară să-i felicite pe Sylvia și George.

Nedumerirea continuă s-o sâcâie până când, după masă, Ben o luă în brațe să danseze, pe ringul din restaurant.

— De ce nu mi-ai spus, Ben? întrebă ea și-l simți cum devenea rigid.

— Ce s-o fi spus?

— Că n-o iubești pe Sylvia... nu în felul acela.

În lumina slabă a restaurantului, Abby îi văzu dinții lucind scurt într-un zâmbet ce părea să exprime ușurare.

— Ți-am spus eu vreodată c-aș iubi-o... în felul acela? murmură el.

— Mi-ai dat de înțeles că da!

— Nu ți-am spus așa ceva. Tu te-ai repezit să tragi concluzia asta, când ți-am spus că o iubesc.

— Și nu-i... același lucru? întrebă Abby, simțind că-i era greu să respire, cu pieptul strâns lipit de al lui.

— În niciun caz. Pe lume există multe moduri de a iubi, Abby. Cred că ți-am spus atunci că n-ai înțelege în ce fel o iubesc eu pe Sylvia.

— Credeam că...

Se întrerupse, iar Ben își frecă obrazul de părul ei, într-un gest de

reproș mut, pentru ca după un moment să spună, cu glasul îngroșat:

— Nu, nu e genul de dragoste pe care o simte un bărbat pentru femeia vieții lui. Pe Sylvia o iubesc ca pe o soră, dacă aș fi avut una.

Abby făcu un efort să-l privească în ochi, întrebătoare.

— Și există vreo femeie în viața ta, Ben?

Inima aproape că i se opri în loc, când Ben, fără să-i răspundă, o privi cu o asemenea expresie încât îi dădea senzația că se îneca în emoția lui.

— Știi al dracului de bine că există... mormăi el aproape furios. Dar...

Picioarele i se opriră brusc în loc și o împinse de la pieptul lui, continuând însă s-o țină de mână.

— Hai să mergem sus, Abby, am să-ți vorbesc.

Să-i vorbească? Mintea-i era frământată într-un tumult de gânduri, în timp ce Ben o trăgea neceremonios înapoi spre masa unde Sylvia și George tocmai se întorseseră de la dans.

— Abby e obosită, anunță el scurt. O duc sus, așa că acum vă urăm noapte bună.

— Noapte bună, iubito, îi zâmbi Sylvia lui Abby cu o căldură prietenoasă care o făcu să-i suradă la rândul ei. Ne vedem mâine, când bărbații ăștia ai noștri se vor duce să treacă taurii în revistă.

— Noapte bună, Abby, pe mâine, o salută și George. Somn ușor, Ben.

Frații se înțelesesă să se întâlnească a doua zi dimineată, apoi Ben o conduse pe Abby spre ieșire. Numai ea o observă pe fata înaltă care, în timp ce dansa cu un bărbat mai în vârstă, rămase cu gura căscată de uimire

când îl zări pe Ben.

La ușa lui Abby, Ben ezită.

— Pot intra un minut, Abby? Am să-ți spun ceva și nu vreau să vorbim aici, pe coridor.

— Desigur, Ben, articulă Abby, ascunzându-și bătaile agitate ale inimii.

— E un lucru pe care ar fi trebuit să ți-l spun de mult... începui el cu glas răgușit.

Se întrerupse, apucând-o strâns de brațe, sub umeri.

— Ți-a plăcut destul de mult familia mea, nu-i așa, Abby?

— Mai mult decât oricare alți oameni pe care i-am cunoscut vreodată, mai puțin Harry, răspunse ea cu sinceritate. Aș vrea să fi avut și eu o asemenea familie, Ben. O familie în care fiecare să țină atât de mult la toți ceilalți, dar...

Oftă adânc.

— Tata a încercat, însă pentru el, după ce a murit mama, viața n-a mai fost aceeași.

— Într-adevăr... la fel s-a întâmplat și cu tatăl meu.

Glasul lui era încordat, și dintr-odată Abby simți nevoia să-l strângă în brațe, să fie îmbrățișată de el, să cunoască o iubire asemenea celei pe o împărtășeau fratele lui și Sylvia.

— Abby, trebuie să-ți spun...

Abby îi puse un deget pe buze, privindu-l spășită.

— Eu trebuie să-ți spun ceva mai întâi, Ben. Îmi pare rău... nespun de rău... că am crezut, despre tine și Sylvia... în fine, am crezut că era ceva între voi.

Continuă cu voce mai scăzută:

— Ai avut dreptate să... să mă bați la fund, atunci când...

— O, Abby!

Ben clătină din cap deznădăjduit, apoi ochii i se ațintiră spre buzele ei umede, despărțite și, cu un geamăt, se aplecă repede să i le ia în stăpânire cu o poftă feroce care la început o zgudui și o înspăimântă, după care începu să-i răspândească prin tot trupul o flacără languroasă de dorință care se furișa peste tot până când Abby ajunse să se agațe de el, hămesită...

Îl simți retrăgându-se și, dezamăgită, cu răsuflarea tăiată, deschise ochii.

— Ben? șopti ea îmbietor, ridicând mâinile spre el.

Și le simți apucate strâns, pe când Ben o ridica în picioare.

— Ben, nu pleca. Te... te iubesc, Ben.

Brațele lui o cuprinseseră, iar gura îi mai apăsă un moment buzele, înainte de a șopti răgușit:

— Trebuie să plec... chiar acum, altfel n-am să mai plec deloc.

Îi cuprinse fața între degetele lui lungi, sfredelind-o cu ochi arzători.

— Și eu te iubesc, Abby, mai mult decât am iubit vreodată în viața mea. Dar...

Își lăsă brațele să cadă pe sub trup, strângând din fălci ca și cum ar fi încercat să se controleze.

— Ne vedem mâine, Abby, mai spuse el, cu o tristețe atât de neașteptată încât o făcu să simtă un fior înghețat prin vene.

— Ben? îl chemă ea încet.

Dar Ben ieșise deja, iar Abby căzu la loc pe pat, cu ochii plini de

lacrimi care nu reușeau să-i risipească tensiunea. Spusesese că o iubea. Atunci, de ce plecase de lângă ea imediat după aceea, lăsând-o chinuită de o durere fără nume pe care nu știa cum s-o înfrunte. Oare avea să se mai întoarcă? Ascultă, cu sufletul la gură, dar nu mai auzi nimic și știu că se întorsese la parter, fiind prea agitat, prea nervos, la fel ca ea, ca să poată adormi curând.

Luându-și sandalele care-i căzuseră din picioare și ștergându-și fața de lacrimi, Abby își înhăță poșeta și vârî înăuntru cheia camerei. Trebuia să existe în hotel un loc retras unde puteau vorbi în liniște, unul mai puțin intim decât un dormitor... Ben spusesese că avea ceva de discutat cu ea, dar plecase înainte de a apuca să stea de vorbă.

Când ajunse în hol, îi văzu umerii lați îndepărtându-se la câțiva pași în fața ei, spre barul situat dincolo de restaurant. Tocmai se pregătea să-l strige, când o fată, tânăra cea înaltă care păruse să-l recunoască la ieșirea din restaurant, ieși singură din sala de mese și se ciocni de el. Fără a încerca să-și ascundă încântarea, îi zâmbi larg:

— Ben! Ben West! Mi se păruse mie că te-am recunoscut, dar n-am fost sigură. În restaurant e întuneric și n-ai mai trecut pe-acasă de-o veșnicie. Care mai e viața ta?

Ben... West? Buzele lui Abby se despărțiră într-o exclamație neîncrezătoare. Probabil fata făcuse o greșală — dar, ce ciudat, alesese tocmai numele West, un nume pe care Abby îl ura mai presus de orice!...

Și deodată, știu că nu era nicio greșală, pentru că Ben, apropiindu-se de fată, începu să converseze cu ea pe cel mai firesc ton, ca și cum ar fi fost normal să i se adreseze pe acel nume.

Abby rămase cu picioarele ținute pe pardoseală și membrele

paralizate, până când Ben, simțindu-i prezența, întoarse capul și o văzu.

Privirile lor se susținură mult timp, comunicând fără cuvinte oroarea lui Abby față de înșelăciunea lui și rugămintea mută a lui Ben de a-l înțelege. Fata cea brunetă, observă și întoarse la rândul ei capul spre Abby, încruntându-se când o recunoscu de pe ringul de dans.

„Abby...”

Buzele lui Ben articulară neauzit numele, iar mișcarea lor păru să descleșteze mușchii înțepeniți ai lui Abby, dându-i putere să se răsucescă pe călcăie și s-o ia la fugă înapoi spre ascensoare.

— Abby! strigă Ben, sonor de astă dată, dar tonul lui poruncitor nu făcu decât s-o propulseze și mai repede.

O ajunsese la lift și intra după ea chiar în timp ce ușile se închideau, alb la față, apucând-o de umeri.

— Ascultă-mă, Abby, îi ceru el insistent. Asta voiam să-ți spun adineaori, dar...

— Ia-ți mâinile de pe mine, Ben West! se răsti ea, smulgându-și umerii din strânsoare și repezindu-se pe coridor imediat ce ușile se deschiseră, la etajul șase.

— Abby, trebuie să mă ascuți!

Luându-i cheia din mână, Ben descuie ușa camerei și o deschise larg.

— Nu primesc niciun West în camera mea! îl repezi Abby, rămânând în prag.

Glasul lui devenise mai înverșunat, mai hotărât, când o apucă de mână și o trase smucit în cameră, trântind ușa, pentru a-i spune:

— Ăsta-i un West pe care ai să-l ascuți în camera ta. Stai jos!

— Am să sun la recepție și-am să te reclam că nu mă lași în pace! amenință Abby, pornind spre telefon.

— Am spus să stai jos! lătră el, făcând-o să se așeze ca la comandă pe marginea patului, deși continua să arunce flăcări din ochi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești un West, comentă ea disprețuitor. Țștia nu știu să trateze femeile decât cu ajutorul forței brute.

— Nu știi nimic despre familia West! replică el sălbatic, stând în fața ei ca un arhanghel al răzbunării. Ți-ai băgat în cap că nu suntem decât niște masculi misogini porniți să te călcăm în picioare cu orice ocazie fiind că ești femeie. Nu ți-a intrat în minte că tatăl meu – că noi toți! – poate voiam să ajutăm o fată ca tine, rămasă singură, să conducă o fermă atât de mare, mai ales după ce tatăl tăi îi ceruse clar să facă tocmai asta! Și să avem grijă să nu te măriți cu arivistul ăla de Dave Corben!

Capul lui Abby se ridică brusc, privindu-l cu ochi nedumeriți și neîncrezători.

— A, da, dădu din cap Ben, tatăl tău știa că nu era totul în regulă cu Corben, dar nu putea dovedi nimic, pentru că stătea prost cu sănătatea. Indiferent ce ți-a spus Corben, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit tatăl tău era să te măriți cu el. Și mi-am dat seama de ce încă de prima oară când v-am văzut, iar el făcea pe durul în singurul fel în care se putea impune în fața unei fete.

În tăcere, Abby digeră aceste informații, apoi ridică privirea spre el, spunând:

— M-ai mințit încă de la început, când ai spus că te numești Ben Franklin. De ce?

Buzele lui se răsfrânseseră într-un zâmbet sardonic.

— M-ai fi primit cu brațele deschise, dacă-ți spuneam că sunt Ben West? N-am vrut să te înșel așa, dar când am ajuns, toți, inclusiv tu, păreați convinși că eram omul cel nou pe care-l așteptați. Am aflat mă trâziu, când am vorbit la biroul de plasare din oraș, că adevăratul om nou se angajase mai spre nord, așa că n-a rămas fără slujbă din cauza mea. Oricum, nu te-am mințit. Numele meu este Ben Franklin – ți-am spus că mama mea a fost o americană foarte patriotă.

— Dar... dar familia West avea numai doi fii! obiectă ea, nedumerită.

— Într-adevăr – când tatăl meu s-a mutat la Alberta. John și Linc s-au născut acolo, deci cred că tatăl tău nu auzise nimic despre ei.

— Și restul? întrebă încet Abby, coborându-și genele pe obraji. Să... sărutările... și mângâierile... ai făcut toate astea numai ca să îndeplinești dorința tatălui meu de a nu mă mărita cu Dave Corben?

— Nu!

Ben se așeză lângă ea pe pat, luându-i din poală mâinile încheștate.

— Din clipa când te-am văzut, am știut că erai cea pe care o așteptasem, cea lângă care voiam să-mi petrec toată viața. Problema era cum să te conving – mai ales când urma să afli că sunt un West...

Degetele lui îi ridicată bărbia.

— Polițistul acela... sergentul Mathers... știa cine ești, nu-i așa?

— Da. A trebuit să-i spun, în caz că făcea investigații și descoperea cine sunt cu adevărat.

— Și telefonul pe care l-ai dat la familia West... ceva m-a pus pe gânduri atunci, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Acum știu: nu mi-ai cerut numărul, fiindcă-l știai deja!

Se plesni peste frunte.

— Ce proastă am fost că nu mi-am dat seama! Felul cum le tot luai apărarea... interesul pe care-l manifestai pentru fermă, mult mai mult decât ar fi făcut un șef de echipă oarecare... De-asta ai insistat atâta să vin aici, nu-i așa? Fiindcă voiai să-mi spui cine ești.

— Ai ghicit, răspunse el încet, mângâindu-i nesigur obrazul. Știam că nu te puteam cere de soție fără a-ți spune cine eram și nu puteam să-ți prevăd reacția. Speram ca, după ce-mi cunoșteai familia, să mă privești cu mai multă bunăvoință.

Apoi se încruntă.

— Ți-au plăcut, nu-i așa, înainte de a ști că sunt membrii familiei West? Tata s-a atașat de tine imediat, mi-am dat seama. Îi amintești de mama, pe care el a iubit-o la fel cum te iubesc și eu pe tine. Era o femeie și jumătate, adăugă cu un zâmbet hazliu, ridicând și cealaltă mână ca să răsfire părul roșu-auriu al lui Abby, dar a pus-o la punct, la fel cum am de gând să te pun și eu pe tine.

Abby se desprinsese de sub efectul hipnotic al degetelor lui, cu ochii scăpărându-i revoltați.

— Pe mine nu mă pune niciun bărbat la punct! declară ea. Și cu atât mai puțin un...

— Abby! o preveni Ben — și imediat o reduse la tăcere, acoperindu-i buzele cu ale lui și împingând-o până ajunsese cu capul pe pernă.

Abby simți cum i se risipea toată furia, în timp ce gura lui o inunda cu alte sentimente, de o natură mult mai urgentă, până când reuși să-și retragă capul, gâfâind:

— Cred că ar fi cazul să ne căsătorim, Ben.

Pe chipul lui, aflat la un deget distanță, se ivi un zâmbet leneș.

— Mi-o ceri, sau mi-o spui?

— Niciuna, nici alta, răspunse ea repede. Asta tu trebuie s-o faci.

— Bun – văd că progresezi, murmură Ben, sărutând-o ușor pe obraji. În acest caz... vrei să te măriți cu mine, Abigail MacKenzie?

— Da, te rog, șopti Abby cu o voce în care se simțea toată senzația de înec care o cuprinsese.

— Ar fi numai o problemă, adăugă el, ridicând capul.

— O problemă? Ce problemă?

— Mă duci tu pe mine la castelul tău, sau te-aduc eu la al meu?

Ochii lui Abby se deschiseră larg, brusc.

— Ai un castel?

— Nu unul propriu-zis, recunosc el, dar cu toții deținem părți egale din proprietatea familiei. Am putea să ne construim o casă și să...

— Dar avem deja o casă care ne așteaptă, la Cedar Hills! protestă ea, apoi zâmbi, desprinzându-și brațele de după gâtul lui. Oricum, aproape jumătate din ea aparține familiei West – ce egalitate mai mare de-atâta vrei?

— Pe tine și egalitatea ta, mârâi el.

Și abia îi cuceri din nou buzele, când Abby își retrase capul, încruntându-se.

— Acum ce mai e? o întrebă, resemnat.

— Copiii.

— Copiii?

— Ai noștri. Vor fi roșcovani...

Părea atât de deznădăjduită, încât Ben îi mângâie blând părul ca flacăra.

— Are vreo importanță? întrebă el încet, studiindu-i fața cu o privire amuzată. Atâta vreme cât nu vor moșteni și temperamentul mamei lor...

— Ben Franklin!... West, adăugă Abby cu întârziere. Nici tu n-ai cel mai blând temperament din lume!

— Eu? ridică Ben capul surprins. Sunt un adevărat mielușel – întreabă pe oricine care mă cunoaște.

— Eu te cunosc, și ți-am simțit temperamentul ăsta de „mielușel” pe pielea mea!

— A, aia... murmură el pe un ton de lehamite, întinzându-se pe pat lângă ea. Aia a fost o decizie calmă și lucidă, pentru a te aduce la ordine când nu mai ascultai de glasul rațiunii. Și s-ar putea să mai fie nevoie, o preveni, după care se relaxă complet, mângâindu-i urechea cu nasul și buzele. Dar ambianța de-aici pare mult mai prielnică pentru a ne rezolva divergențele de păreri!

— Da, Ben, murmură docilă Abby, fără ca măcar să-și audă tonul feminin de abandon din voce.

— Sfârșit